

G.F.Rendal

**„Eu vorbesc în limbi
mai mult
decît voi toți“**

1.Cor.14.18.

„Au primit Cuvîntul cu toată rîvna, și cercetau
Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spu-
nea este așa“

(Fap.17:11).

CLV

Christliche
Literatur-Verbreitung e. V.

1. Auflage 1990

2. Auflage 1991

© CLV · Christliche Literatur-Verbreitung

Druck und Bindung: Ebner Ulm

ISBN 3-89397-135-1

CUPRINSUL

	pag.
Prefață	7.
Prolog	9.
Cap. 1. Un mesaj adresat oamenilor.	11.
2. Despre care judecată a fost vorba?	15.
3. Limbi îngerești.	19.
4. Două feluri de vorbire în limbi.	23.
5. Semnul și scopul lui.	31.
6. Învățătura epistolelor.	39.
7. Isus și limbile.	43.
8. Experiențele.	53.
9. Marea întrebare: Cînd?	66.
10. El se zidește pe sine.	79.
11. Unde ar trebui să se practice vorbirea în limbi?	83.
12. Contradicții.	89.
13. Șarpele de aramă.	93.
14. Concluzii.	103.
Chestionar	111.

PREFATĂ

Ne socotim destul de privilegiați să recomandăm o lucrare a cărei apariție a fost dorită de multă vreme de mulți creștini. Scrisă alert, fără timpi morți, se citește la fel de ușor ca o carte de aventuri. De fapt, ne este povestită aventura doctrinală a vorbirii în limbi. De la prima până la ultima pagină, interesul cititorului rămîne treaz. Verva strălucitoare a lui G.F.Rendal aproape te face să uiți că lucrarea lui este un studiu biblic serios, aprofundat și cuprinzător despre un subiect căruia îi tratează toate aspectele. Această carte nu va lăsa pe nimeni indiferent. Va fi de ajutor tuturor cercurilor Reformate, Evanghelice, Penticostale sau Carismatice care se scaldă într-un ocean de subiectivism. Pornind pe o cale personală, G.F.Rendal ne prezintă un studiu obiectiv al vorbirii în limbi. Și-a interzis cu strictețe să iasă din itinerar ca să nu-l rătăcească pe cititor pe niște căi lăturalnice. Toată forța cărții stă în această constrîngere pe care și-a impus-o de bunăvoie. El evită capcana experiențelor subiective ca să ne aducă neîncetat pe Stînca de nezguduit a Cuvîntului lui Dumnezeu. Îi sîntem recunoscători că a rezistat ispitei de a-și atrage cititorul prin povestirea unor experiențe sau antiexperiențe care nu prind decît mințile slabe și lacome după senzații.

Autorul se dovedește a fi un polemist de temut. Gîndirea lui hrănită puternic din seva Cuvîntului lui Dumnezeu și dotată cu o pătrundere deosebită, arată rătăcirea și o denunță cu o vigoare întru totul pauliniană. Îi sîntem îndatorați că a putut scrie o carte care, avînd conținutul unei dezbateri teologice, poate fi citită și înțeleasă și de un neinițiat.

Dacă uneori pana devine ironică, are mare grijă ca să rîdă doar de el însuși. Dar cel mai mare merit al lui G.F.Rendal este nu numai că a demontat mecanismul rătăcirii, al erorii dinspre interior, ci și că a recunoscut că s-a înșelat și că a avut curajul de a o spune.

Această carte ia poziție fără echivoc asupra unui su-

biect pe cît de actual pe atît de controversat. Profesorii și studenții facultăților și institutelor biblice vor găsi în această carte gînduri inedite, ca și o argumentare solid întocmită care ni se pare de necombătut. Neclaritatea ceții care plutea încă deasupra subiectului s-a ridicat. În sfîrșit se vede clar acum. Mulțumim autorului că a spus cu glas tare ce gîndeau mulți.

Dorim ca această carte să aibă o răspîndire mondială. Această carte conține dinamită. Dorim, pur și simplu, să fie dinamică în viața spirituală, pentru bazele duhovnicești ale cîtor mai mulți. Ideea de a pune un supliment pe bază de chestionar este originală. La el se vor putea referi toți cei care vor fi chemați să se lupte pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

Nu avem decît un singur regret de exprimat și o singură critică de făcut, anume că această carte nu a fost scrisă și publicată cu zece ani mai înainte. (Traducerea acestei cărți s-a făcut după originalul apărut în 1982 și ediția a doua 1984).

Editorii.

PROLOG

Mare mi-a fost mirarea, în ziua de după întoarcerea mea din lume la Isus Cristos, când am descoperit că oameni aparent serioși, duhovnicești și consacrați, oameni pe care Duhul lui Dumnezeu îi folosea pentru salvarea sufletelor, se zbirleau de îndată ce li se vorbea despre darurile Duhului, dar mai ales despre vorbirea în limbi. Cu tristețe îi auzeam uneori denigrînd lucrarea pe care Dumnezeu o făcea totuși la cei pe care ei îi numeau ironic „excitații din strada de alături“.

Ca niște lăudăroși îi spintecau cu loviturile mari ale declarațiilor pe care le socoteam atît categorice cît și găunoase, ca: „Darul limbilor nu mai există“ sau: „Asta era pentru vremurile apostolice“. Convingerea lor mă impresiona mai mult decît argumentele lor căci, la drept vorbind, în materie de argumente nu-i auzeam apărîndu-și biblic convingerile. În bisericile lor subiectul limbilor era la fel de tabu ca și sexul sau vindecarea bolnavilor. Nu se vorbește despre ele - punct. În sine ar fi un lucru corect, dacă nu ar șopti apoi cu un aer de superioritate: „Noi știm toate acestea mai bine...“.

Nu îndrăzneau să discut subiectul cu ei, căci eram tînr, fără experiență, și bagajul meu biblic era mai degrabă sărac. Dar oricît de elementară era cunoașterea mea a Cuvîntului lui Dumnezeu, mă întrebam ce fel de ochelari foloseau acești oameni, dacă le scăpa din vedere numeroasele texte care, în Noul Testament, se referă la vorbirea în limbi; căci, în ce mă privea, dacă aș fi vrut să le evit, n-aș fi putut-o face. Mă întrebam cum putea o parte din lumea evanghelică să ajungă să se joace de-a v-ați ascunselea cu aceste texte; dacă ele se puteau evita în predică, în studiul personal al Scripturilor aceasta era cu neputință. Ele îmi apăreau peste tot în Noul Testament.

A le ignora îmi părea la fel de grav ca și a-l ignora pe apostolul Petru în Evanghelii. N-a spus Isus: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mînă șerpi;

dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătărna; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși“ (Mc.16:17-18)? Desigur, nu fiecare care crezînd a venit la mîntuire își dovedește credința scoțînd draci, bînd o băutură mortală, mîncînd fără primejdie ciuperci otrăvitoare, vorbind în limbi noi sau vindecînd bolnavi. Dar are cineva dreptul să scoată o asemenea piesă din minunatul puzzle (joc de reconstituire a unui întreg din fragmente decupate) al imaginii biblice? Într-o zi, cineva mi-a spus pe un ton serios că vorbirea în limbi este satanică. Hopa! Am aflat de atunci că el și-a moderat părerea. Cum se poate ignora faptul că atîția creștini au făcut experiența vorbirii în limbi și despre care ei spun că este o mare binecuvîntare? Se poate trece sub tăcere faptul că în lume cel mai rapid progresaază bisericile pentecostale (lăsînd la o parte Islamul și poate Martorii lui Jehova)? Lucrarea printre țigani li se datorează și e uimitoare; apostolul Pavel, cel numit cel mai mare după Acela Unic, nu a spus oare: „Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți“? Aceste cuvinte ale marelui apostol al Neamurilor vor fi titlul acestei cărți.

Capitolul 1.

Un mesaj adresat oamenilor?

Într-o zi mi-a căzut în mâini o lucrare științifică. Mare mi-a fost surpriza când am citit rîndurile scrise de cineva care vroia să fie luat în serios: „Darul limbilor nu-și mai are rațiunea de a fi, pentru că astăzi se pot învăța limbi la școală“. Însă apostolul Pavel (și el a fost la școală!) predica la atîția oameni de diferite limbi că acest dar îi era dat mai mult ca altora ca să fie înțeles de acești păgîni cu limbi așa de deosebite. Slăbiciunea argumentului mi-a sărit imediat în ochi. Între timp mă adîncisem mai mult în Biblie și începusem s-o cunosc mai bine. Cum ar fi putut Pavel să se slujească de vorbirea în limbi pentru propovăduire, atunci când el însuși învață pe alții că „cine vorbește în alte limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:2)? Dacă deci vorbirea în limbi nu se adresează decît lui Dumnezeu și nu oamenilor, Pavel ar fi fost în contradicție flagrantă cu Duhul Sfînt care îl inspirase să scrie acest text hotărîtor: „Cine vorbește în limbi *vorbește nu oamenilor, ci lui Dumnezeu*“. Argumentul m-a dezamăgit prin sărăcia lui dublată de o evidentă nesinceritate față de adevăruri așa de clare. Aceste explicații care nu explicau nimic m-au făcut să devin sceptic față de cei ce se împotriveau vorbirii în limbi. Într-adevăr, bate la ochi faptul că, în Biblie, vorbirea în limbi n-a fost folosită niciodată pentru altceva decît pentru a se adresa lui Dumnezeu; căci, lui Dumnezeu nu mă pot adresa decît în rugăciune sau în laudă. Nu e posibil să-L sfătuiesc pe Dumnezeu, să-L evanghelizez, să-L îmbărbătez, sau să-L profețesc.

Nu există nici o alternativă

În vorbirea în limbi Dumnezeu nu Se adresează niciodată oamenilor, ci oamenii se adresează lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt nu Se poate contrazice.

La o privire amănunțită, se vede că la Rusalii nu a fost o propovăduire în limbi, ci s-au vestit „lucrările mari ale lui Dumnezeu“ (Fap.2:11). Această laudă adusă Dumnezeului lui Israel împrumuta limbile păgînilor, iar urechile Evreilor, obișnuite cu limbile acelor țări de unde veniseră, le înțelegeau. Ce șoc a fost aceasta pentru toți acești Iudei veniți din cincisprezece țări diferite la Ierusalim ca să se închine Dumnezeului lui Israel..., ei, care credeau că limba lor evreiască, limba bunului popor ales, era singura pe care putea s-o înțeleagă „bunul Dumnezeu“. În sfârșit, Dumnezeul lor nu era Dumnezeul fiecăruia și al oricui! Să-l împartă cu păgînii - nici vorbă! Și iată că la Rusalii Iahve al lor nu numai că înțelege araba, greaca și alte treisprezece limbi la fel de bine ca ebraica, dar Duhul Său Sfânt vorbește toate aceste limbi prin apostoli și ucenici.

Altfel zis, lauda care vine din cer se reîntoarce în cer după ce s-a scufundat într-o baie de limbi păgîne. Ar vrea să însemne aceasta că păgînii cu limbile lor barbare au aceeași valoare la Iahve ca și ei? Să fie darul vorbirii în limbi semnul acestui fapt?

Prima vorbire în limbi

Înainte de a merge mai departe, vreau să vă povestesc o mică anecdotă prin care cunoștințele mele biblice au fost puse la încercare. Eram în compania unor frați consacrați și înaintați în credință. Fiecare din ei își cunoștea bine Biblia și discuțiile noastre se refereau totdeauna la ea. Cel mai în vîrstă a pus întrebarea: „Cînd s-a vorbit în limbi pentru prima oară?“. Răspunsurile au țîșnit spontan și au fost identice: „La Rusalii!“. Eram așa de sigur de răspuns, și totuși nu era adevărat. A fost la turnul Babel (Gen.11:7). M-am necăjit că nu m-am gîndit la aceasta.

Nu voi uita niciodată explicația care a urmat. Diversitatea de limbi de la turnul Babel era urmarea unei *judecări*. În Biblie există legea primei menționări. Adică un adevăr care e menționat în Biblie pentru prima oară își

păstrează înțelesul pînă la sfîrșit. În cursul timpului sensul i se poate mări, dezvolta, îmbogăți, dar valoarea lui inițială nu se va anula. E deci cu puțință ca vorbirea în limbi să poarte în ea ideea de judecată? Textul acesta afirmă în orice caz așa ceva. Textul central al vorbirii în limbi, rețut de Pavel în 1.Corinteni 14:21, se află în Isaia 28:11. Pavel, insuflat de Duhul Sfînt, citează liber pe profetul Isaia: „Ei bine! Prin niște oameni cu buze bîlbîitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul“. Citatul din Isaia continuă cu o precizare care confirmă că în vorbirea în limbi e cuprinsă ideea de judecată: „...Ca mergînd să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși“ (v.13). Atunci mi-am amintit că la Rusalii niște *limbi ca de foc* (Fap.2:3) se pogorîseră peste cei ce erau prezenți. Limbi de foc... Fără îndoială că în Scriptură focul este un simbol al judecării. Chiar dacă efectul lui poate fi curățitor, sensul judecării se regăsește pretutindeni în foc. M-am agățat o clipă de ideea că focul n-ar fi o judecată, deoarece noi cîntăm adesea cîntarea minunată care citează cuvintele lui Ioan Botezătorul: „Cel care vine după mine... El vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc“ (Mat.3:11).

Prima verificare

În această privință, ca să fiu cu conștiința împăcată, am cercetat mai îndeaproape textele biblice care se refereau la ea. Din uimire în uimire am aflat că imnologia noastră nu e totdeauna o teologie bună. Biblia m-a făcut să descopăr opoziția dintre botezul cu foc și botezul cu Duhul Sfînt, și anume că botezul cu foc era sinonim cu pierzarea. Într-adevăr, am găsit că toate cele patru Evanghelii conțin cuvintele lui Ioan Botezătorul. Toate patru vorbesc despre botezul cu Duhul Sfînt, dar numai două amintesc botezul cu foc. La o citire atentă am descoperit că botezul cu foc nu e citat decît de Matei și Luca tocmai pentru că împotrivorii, Fariseii, se aflau acolo, amintiți în context. Din pricina prezenței lor și la adresa lor e

amintit botezul cu foc. Fariseii fiind absenți din contextul lui Marcu și Ioan, de aceea lipsește aici vorbirea despre botezul cu foc și judecată. O explicație firească decurge din versetul care urmează: „El va aduna grâul în grânar (este botezul cu Duhul Sfânt) și va arde pleava cu foc (este botezul cu foc)“. Unul din botezuri, cel al Duhului Sfânt, e legat de grânarul ceresc; celălalt, cel de foc, e legat de focul care nu se stinge. Cîteva ani mai tîrziu apostolul Pavel, îndemnat de Duhul Sfânt, va scrie aceleași adevăruri cu alte cuvinte: „Pentru unii o mireasmă de viață spre viață, iar pentru ceilalți o mireasmă de moarte spre moarte“ (2.Cor.2:16). Trebuie să recunosc că această descoperire a încurcat firul căutării mele și mai mult, căci întrebarea următoare se isca de la sine: Dacă vorbirea în limbi era și ea purtătoare a unui aspect de judecată...

Capitolul 2.

...Pentru cine era valabilă o așa judecată?

Această întrebare la care nu fusese dat nici un răspuns m-a frământat multă vreme. Căci, pînă atunci explicațiile pe care le putusem auzi privind vorbirea în limbi aveau un aspect de zidire sufletească, de laudă, de putere, de evanghelizare și mai ales semnul botezului cu Duhul Sfînt. Dar că vorbirea în limbi este și purtătoarea unei idei de judecată... aceasta ne scăpase tuturor. Dificultatea a început cînd am citit în Proverbe că Dumnezeu a făcut totul pentru un scop (16:4). Drept urmare mi-am pus întrebarea: Care a fost deci scopul lui Dumnezeu cînd a dat vorbirea în limbi? Era desigur un semn mare, dar de ce tocmai sub această formă? De ce nu, de pildă, facultatea de a se face invizibil? Sau darul de a fi prezent peste tot? Sau o aureolă permanentă în jurul capului?... Răspunzîndu-mi mie însumi, îmi ziceam: Aceasta n-ar fi avut sens. Deci vorbirea în limbi trebuia să aibă un sens, altfel ar fi fost absurdă. Da, dar care sens? Această vorbire trebuia să zică ceva și cuiva; *dar ce să zică și cui?*

Cugetînd la asta trebuia să admit că vorbirea în limbi nu era purificarea vocabularului omenesc, nici o formă mai elevată de exprimare. Mi se spusese: Cînd vorbești în limbi te depășești pe tine însuți. De la franceză treci la sublim pînă cînd te alături îngerilor în limbajul lor cesc.

Asta îmi părea formidabil. Cînd nu mai ai cuvinte ca să lauzi pe Dumnezeu, atunci Duhul Sfînt îți vine în ajutor ca să te ridice cu o treaptă sau cu mai multe trepte în emoții inaccesibile frumoasei totuși limbi a lui Voltaire. Totuși eram tulburat de ideea că vorbirea mea în limbi ar fi putut fi de aceeași natură ca cele pe care le auzeam în jurul meu.

Îngrijorare

Trebuie să recunosc că, în afară de extaze, acest dar așa de extraordinar nu mi-a adus nimic deosebit. Ceea ce adesea mă făcea nesigur la vorbirea în limbi era faptul că era totdeauna de neînțeles și nu semăna vreunei limbi vorbite. Deși am studiat personal mai multe limbi străine, găseam că sunetele emise sînt mai degrabă neobișnuite. M-am adresat unui pastor calificat care mi-a zis că ar putea fi un dialect al triburilor indiene din America de Sud, din Matto Grosso sau din Africa Centrală. De unde o știa? Pot să par lipsit de respect, dar m-am întrebat în care emisferă vrea să ne transporte Duhul Sfînt. Asta mi-a părut a fi o mare absurditate: limba franceză este una din cele mai bogate, mai răspîndite și mai complete din lume. Cum ar fi putut o limbă mai rudimentară, cu vocabularul de o sută de ori mai limitat să exprime ceea ce franceza nu putea face? Această absurditate evidentă nu părea deloc să-l neliniștească pe interlocutorul meu. Ah, credința aceea a omului simplu! Așa sînt eu; îmi place să am ordine chiar și în gîndurile mele. Este oare ceva rău în asta, sau m-a făcut Dumnezeu așa?

Totuși partea supranaturală a vorbirii în limbi mi se impunea, pentru că auzeam vorbindu-se că oameni care nu știau o boabă de pakistaneză se exprimau în această limbă sau în greaca veche cu o ușurință și o puritate care ar fi făcut cinste chiar și unui profesor universitar. Admițînd acest supranatural, nu-i înțelegeam încă sensul sau importanța.

Primele întrebări

Am frecventat una sau două adunări de nepenticostali cu speranța de a găsi aici un răspuns la căutările mele privind adevăratul scop al vorbirii în limbi, și să cunosc și motivele pentru care refuzau ei să cunoască acest dar al Duhului. Dar n-am primit nici acolo răspunsuri mulțumitoare. Am descoperit la ei o necunoaștere, care m-a

dezamăgit. Cînd întrebam care este scopul vorbirii în limbi, vidul biblic era la fel de total ca și la susținătorii doctrinei. Unii vorbeau în limbi fără să știe prea bine de ce, iar ceilalți nu știau de ce nu vorbesc în limbi. Nimeni nu mă ajuta să înaintez în căutare. Existau de ambele părți răspunsuri stereotipe sau mușcătoare, dar erau de o sărăcie rară. Se purtau frățește și amabil cu mine, dar întrebările mele îi sîcîiau.

„Năpîrca“

Într-o zi aproape m-a lovit damblaua cînd un predicator foarte stimat în cercurile carismatice mi-a zis că la vîrsta lui înaintată și în oboseli datorate numeroaselor predicări, cîteva minute de vorbire în limbi îi redau forțele fizice. El se simțea înviorat în tot corpul. O zicea chiar de la amvon. Mulți nu mai puteau de emoție ascultîndu-l, însă fără să se întrebe dacă Biblia sprijinea asemenea explicații. Cel mai rău era că și eu, ca o oaie în turmă, preț de o clipă, m-am lăsat atras în emoție ca și toți ceilalți care încuviințau zicînd da și amin, auzind această minciună gogonată care se vroia luată literă de Evanghelie. Mi-am revenit destul de repede. De fapt, ceea ce ni se cerea nu era să medităm, ci să behăim! În viața mea n-am primit un bobîrnac așa de mare. Sărman neghiob, mi-am zis, crezi cu ușurință orice. Ți se spune să închizi ochii, să deschizi gura mare, și se înfundă o năpîrcă groasă cît un braț și o înghiți fără să controlezi. Strigi chiar Aleluia! Asta, vă asigur, mi-a rămas în gît. Ca și corbul în fabulă, dar cam tîrziu, mi-am jurat că n-o să mă mai las păcălit. Asta-i, mi-am zis după meditare, iată că vorbirea în limbi intră în rîndul reconstituantelor și al altor întăritoare folosite în geriatrie. Mi-a trecut prin minte o frază din marea Carte: „Se vor îndrepta spre istorisiri închipuie... spre basme băbești...” (2.Tim. 4:4).

Cruciadele

Mi-a fost milă în ziua aceea pentru acest popor al lui Dumnezeu care era atât de înflăcărat și totuși arătînd ca o turmă fără păstor. M-am gîndit la cruciade, la acei cruciați bolnavi, pe moarte, decimați, descurajați, în drum spre Pămîntul sfînt. Cu baliverne se încearcă să li se ridice moraul. Un călugăr din trupă tocmai găsea, oh, ce minune iscusit fabricată, fierul lăncii care slujise cu mai multe veacuri în urmă să străpungă coasta Mîntuitorului. Cerul tocmai le dădea semnul aprobării lui, și iată-i pornind din nou spre utopia lor, adăpați iarăși pentru cîteva zile. Biată, biată turmă, mi-am zis eu, e aceea care confundă glasul străinului cu cel al Bunului Păstor.

Cît de mult am îndrăgit în ziua aceea cuvîntul acela din cartea Faptelor: „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decît cei din Tesalonic. Au primit Cuvîntul cu toată rîvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea era așa“ (Fap.17:11). Dacă propovăduirea apostolului Pavel fusese trecută prin ciurul Sfintei Scripturi, nu avem noi cu atât mai mult obligația de a cerceta duhurile, comparînd ceea ce zic, cu ceea ce învață sau nu învață Scriptura?

Capitolul 3.

Limbi îngerești

Există un punct important asupra căruia totdeauna m-am simțit stingherit. Anume, o vorbire în limbi urmată de o tălmăcire. Căci oricărei vorbiri în limbi din Biserica primară trebuia să-i urmeze tălmăcirea (1.Cor. 14:27-28) Textul este categoric: „Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în biserică.“ La acest punct constatăm o nesupunere flagrantă și aproape generală de la ordinea aceluia care vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți. Învățătura lui nu era decât foarte rar aplicată. Știți că uneori aproape preferam să nu se tălmăcească ceea ce se spunea? Mi-era rușine de aceste tălmăcirii. Ceea ce nu fusese tălmăcit putea trece drept inspirat, căci nu era înțeles. Dar odată tălmăcit, ceea ce înțelegeam eu mă stingherea. De cele mai multe ori aceasta era de o sărăcie care l-ar fi făcut să roșească și pe codașul clasei. Aproape totdeauna era ceva banal, obișnuit. Îmi spuneam: Ar fi putut foarte bine s-o spună imediat în franceză. De fapt, de anumiți predicatori sau frați eram mult mai zidit când predicau în limba maternă decât când vorbeau în limbi. Dacă tălmăcirea era un dar al Duhului, unde era înălțarea făgăduită, gândul sublim, adevărul transcendent? Tălmăcirile erau dimpotrivă lucruri banale, neoriginale, idei repetate. Pavel, care a fost răpit pînă în al treilea cer, a auzit lucruri care nu pot fi spuse. Nu prea înțelegeam. Îmi spuneam: E ca și cum înainte de a bea un pahar cu apă ai separa hidrogenul de oxigen prin cataliză, apoi după acest procedeu laborios le-ai amesteca din nou ca să ai iarăși apă și în sfîrșit s-o bei. Nu poți s-o bei de îndată așa cum e de la izvor? Îmi ziceam uneori: Sînt un prost că îmi pun atîtea întrebări. Deoarece Pavel a spus: „Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi“ (1.Cor.14:5), asta trebuia să-mi ajungă.

Limbi sau celibat ?

Mi-am amintit brusc că același apostol care zisese: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi“ zisese în aceeași Epistolă și: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine“ (1.Cor.7:7), adică celibatari. În greacă cele două expresii sînt identice. Atunci m-am zăpăcit de-adevăratele, căci cel ce-mi dădea cale liberă pentru vorbirea în limbi mi-o dădea și pentru celibat. Ori, eu n-aveam deloc chef să rămîn necăsătorit! Îmi spuneam: Doresc una și resping alta, asta nu merge! Te face să zîmbești. Totuși există o implicație doctrinală în spatele celor două dorințe ale lui Pavel; una pentru limbi, cealaltă pentru celibat. Căci Corintenilor, deci cei cărora le spune: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi“ le spune și: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine“, celibatari. Mi-am dat seama pînă la ce punct puteau fi alegerile noastre arbitrare și cu cîtă ușurință îndepărtăm textele care ne jenează, ca să ne prindem de cele care merg în sensul dorințelor noastre. Facem acrobații aeriene ca să încercăm să împăcăm ce nu se poate împăca. Astfel, paradoxal, cei care afirmă că toți trebuie să vorbescă în limbi afirmă și că nu toți trebuie să rămî-nă celibatari! În numele cărei reguli de interpretare a Scripturilor se ajunge la asemenea aberații? Nu e mai cinstit să recunoști că nu toți Corinteni erau chemați să fie celibatari și că nu toți erau chemați să vorbească în limbi? Pavel însuși admite aceste două lucruri: Pe de o parte nu toți au darul celibatului (1.Cor.7:7), și pe de altă parte nu toți au darul limbilor, cînd spune: „Oare toți sînt apostoli? Toți sînt prooroci? Toți sînt învățători?... Toți vorbesc în limbi?“ (1.Cor.12:29-30). A pune întrebarea în-seamnă a da răspunsul.

Limba îngerilor

Tot pe vremea aceea un frate predicator, căruia îi puneam întrebări despre latura de neînțeles a vorbirii în limbi, mi-a zis că asta putea fi limba îngerilor. Bieții în-

geri, îmi ziceam, oare nu pot să se exprime mai bine ca atîta? Să fie doar asta limba îngerilor și a cerului? Eram dezamăgit. Îmi închipuisem altceva. Mersesem chiar pînă la a gîndi (Dumnezeu să-mi ierte profanarea) că dacă îngerii nu vorbesc mai bine ca așa, eu unul vorbeam mai bine ca ei. Îmi mai ziceam: Dacă Voltaire ar fi în cer (bine-ar fi), îngerilor nu le va fi ușor să conversezeze cu el. El o să-i trimită pe băncile școlii! Nu, hotărît nu, explicația acestui pastor nu mă mulțumea deloc. Ea mi se părea ca o nu prea cinstită porțiță de scăpare la o chestiune totuși așa de arzătoare. Dar pentru că Biblia o spunea trebuia să fie adevărat. Trebuia s-o admit prin credință, să mă închin în fața ei, și chiar să cer iertare lui Dumnezeu pentru că am îndrăznit să mă judec cu El asupra formei de exprimare pe care I-a plăcut s-o dea îngerilor Săi. Nu este Domnul singurul judecător al hotărîrilor Sale? (Rom.11:34-35). Întrucît acest predicator făcuse apel la Biblie, am crezut de cuviință să mă duc să văd ce spune ea în legătură cu asta. Speram atît de mult să fie adevărat. Vai! Un nou eșec umilitor a venit să se adauge celorlalte dinainte! Am găsit numai această frază: „Chiar dacă aș vorbi în limbi îngerești și omenești...” (1.Cor.13:1). În lăuntru meu eram descurajat. Mă simțeam păcălit, tras pe sfoară de această „strîngere de gît” făcută Cuvîntului lui Dumnezeu. Căci sare în ochi faptul că Pavel folosește aici hiperbola „chiar dacă”. Pavel n-a avut niciodată cunoștința tuturor tainelor, pentru că afirmă cîteva rînduri mai departe că nu cunoaște decît în parte (1.Cor.13:12). Niciodată Pavel nu și-a dat trupul să fie ars. Niciodată nu și-a împărțit averea pentru hrana săracilor. El nu poseda nimic. El nu a vorbit nici toate limbile îngerilor și ale oamenilor. Pavel putea cu atît mai puțin să vorbească limba îngerilor, cu cît declară categoric cu privire la această limbă cerească: „A auzit cuvinte care nu se pot spune” (2.Cor.12:4). El folosește modul condițional. Și un copil ar înțelege această formă de limbaj. Cum putea un om pe care îl credeam matur, un păstor de turmă, să susțină o asemenea idee cu o asemenea prostie și absurditate? Eram tul-

burat. Recunosc că acesta era un caz izolat, dar omul acesta nu era un oarecare, și mă tem că mai mulți și-au însușit argumentul în favoarea lor. Acesta e cel mai bun mijloc de a dăuna cauzei în loc s-o apere.

Capitolul 4

Două feluri de vorbire în limbi

Din fericire, pe lângă aceste supărătoare explicații omești există și una bună, scripturală. Latura de neînțeles a vorbirii în limbi devenea de crezut prin afirmația lui Pavel: „Cine vorbește în limbi... nimeni nu-l înțelege“ (1.Cor.14:2). Uf! Nu mai e nevoie să tai firul în patru. Mulțumesc, frate Pavele. Dacă deci oamenii vorbesc așa de rău, chiar și în limbi, nu e greșeala îngerilor. Mulțumesc, dragă apostole Pavel, de a ne aminti în felul tău că lucrurile descoperite sînt pentru noi și pentru copiii noștri, iar cele ascunse sînt ale lui Dumnezeu (Deut.29:29). În acest stadiu de meditație la care ajunseseam, acest text venea la țanc, ca să mă simt mai în larg și să răsuflu puțin. Desigur, dificultatea nu era încă rezolvată, dar în punctul în care ajunseseam în căutarea adevărului, acest cuvînt inspirat al celui care vorbea în limbi mai mult ca ceilalți mi s-a părut ca o oază pe calea mea spirituală sub razele prea calde ale părerilor contradictorii. Puteam deci să nu înțeleg nimic, fără să mă neliniștesc. Ce ușurare! Era liniștitor ca o liturghie în latină. Și asta avea o slabă senzație de mister care nu era deloc neplăcută. Trebuie acum să mărturisesc că adversarii vorbirii în limbi începeau să mă înfrice. Dacă nu mai eram sută la sută pe linia charismelor, eram nouăzeci și nouă la sută și speram să iau înapoi acel procent care îmi fusese „ronțăit“, mai puțin prin susținătorii ne-vorbirii în limbi cît prin erorile celor care credeau în ea. Acest verset providențial îmi îngăduia să cred cu frații mei pentecostali că existau două feluri de vorbire în limbă: cea din ziua Rusaliilor pe care toată lumea o înțelegea (Fap.2:8), și cea despre care le vorbește Pavel Corintenilor și pe care nimeni n-o putea înțelege (2.Cor.14:2). Observasem de asemenea cu mare ușurare că apărătorii și împotrivorii aveau asupra acestui punct o perfectă identitate de vedere. Vorbirea în limbi de

care vorbește Pavel nu mai era cea de la Rusalii. Aleluia! Când îl voi întâlni pe Pavel în cer mă voi duce să-i strâng mîna și să-i mulțumesc că a scris aceste cuvinte. Prin ele, în ciuda ceței care plutea peste înțelegerea mea a subiectului, puteam să rămîn senin în credința mea, în soliditatea pozițiilor mele.

Cine s-a fript cu supă, suflă și-n iaurt

Acest cuvînt din Biblie „nimeni n-o înțelege“ era un adevărat chilipir; erau deci într-adevăr două vorbiri în limbi. Dar, de atîtea ori mă fripseram în trecut, că n-am luat afirmația ca adevărată. M-am ținut de metoda mea obișnuită. Întrucît Biblia este regula noastră de conduită și de credință, am preferat să mă aplec asupra a ceea ce Duhul Sfînt făcuse să se scrie. Am vrut să verific dacă într-adevăr existau două vorbiri în limbi. Și dacă antagonismul dintre cele două texte nu era decît o contradicție aparentă și nu una reală? Am șovăit multă vreme înainte de a mă decide. Asta mă făcea să tremur. Există în Biblie atîtea contradicții aparente, care nu rezistă niciodată unui examen serios și aprofundat. Iată cum am procedat. Cu ajutorul unei concordanțe am scos la rînd toate versetele care se refereau la vorbirea în limbi, fără să omit vreunul. Am găsit aproape treizeci. Apoi mi-am îndreptat atenția asupra textului grec. Aici am găsit:

Primo: că traduceriile noastre franceze tălmăcesc perfect textul grec și că era de prisos să mă leg de asta avînd în vedere că sînt bine făcute.

Secundo: că nu există decît una și aceeași expresie pentru toate aceste texte.

Ori, este clar că dacă vorbirea în limbi din Epistole este o vorbire diferită de vorbirea de la Rusalii, ar fi trebuit să existe o diferență de termeni. Nu era însă nici una. Luca, autorul cărții Faptele Apostolilor, se slujește de aceleași cuvinte în capitolul 2 ca și Pavel în capitolul 12,13 și 14 din Epistola lui către Corinteni. Ori, dacă, cum credeam eu, cele două vorbiri în limbi sînt diferite, Luca ar fi sem-

nalat-o cel puțin prin folosirea a două cuvinte diferite. Într-adevăr, Faptele Apostolilor a fost scrisă după Epistola către Corinteni. Această Epistolă a lui Pavel circula mult prin biserici și Luca, este de la sine înțeles, era la curent cu ea. Pe deasupra mai era și tovarășul de călătorie al lui Pavel. Dacă deci vorbirea în limbi pe care o relatează în cartea lui ar fi fost diferită de cea de care vorbește Pavel în a lui, Luca ar fi scos-o desigur în evidență ca să evite o confuzie. Dar nu este așa. El vorbește de ea la fel ca și Pavel, și folosește același cuvânt ca să vorbească de același lucru. Și într-un caz și-n celălalt este cuvântul „glossa”. Textul grec este clar. Această constatare nu îmi prea convenea. Nu mai erau decît două posibilități de a clarifica problema.

1. Contradicția. Este o ipoteză pe care orice creștin conștient de inspirația Scripturilor o respinge.

2. O singură vorbire în limbi. Dar atunci rămîne de explicat de ce Pavel pare să zică contrariul a ceea ce zice Luca.

Pavel are în vedere limbi la fel de cunoscute ca și cele amintite de Luca, întrucît zice: „Sînt multe feluri de limbi în lume, totuși nici una nu este fără sunete înțelese” (1.Cor.14:10). Pavel se gîndește aici la limbi omenești. E vorba într-adevăr în gîndul lui Pavel de limbi omenești. Dacă ele sînt din lumea noastră, de ce nu mai erau înțelese de Corinteni așa cum s-a întîmplat cîțiva ani mai devreme la Ierusalim? Dumnezeu nu este Același ieri, azi și în veci? Problema era serioasă și vastă. Prin rugăciune, meditația Scripturilor și ajutorul Duhului Sfînt nodul s-a desfăcut singur. Era așa de simplu și de evident că m-am îndoit de descoperire. N-am spus nimănui nimic. Cîteva luni mai tîrziu, un frate american, fără să-i împărtășesc descoperirea mea, mi-a spus exact același lucru, exact ce-mi fusese descoperit ceva mai devreme. Dacă un altul a făcut aceeași descoperire înseamnă că Duhul Sfînt e la lucru azi ca odinioară pentru cei care nu se mulțumesc cu cele auzite, ci care se adîncesc în Cuvîntul Său și cugetă la el zi și noapte (Ps.1:2).

Rusaliile actualizate

Ce se petrecuse deci la Ierusalim pentru ca toți care erau acolo să înțeleagă pe acești oameni vorbind niște limbi străine pe care nu le învățaseră? La venirea Duhului Sfânt, limbi de foc *separate* se puseseră peste ucenici (Fap.2:3). Separat și distinct au vorbit ei în limbile materne ale oamenilor care erau acolo. Sînt amintite 15 țări și popoare, deci 15 limbi (Fap.2:9-11). Și cum ei veniseră din acele țări, au înțeles totul. Asta nu-i vrăjitorie, mi-am zis eu, întrucît cele 15 popoare cu 15 urechi diferite erau acolo ca să-i înțeleagă. Emisia era supranaturală, dar recepția naturală.

Să presupunem acum că ar fi fost acolo 15 Corinteni înzestrați cu 15 casetofoane și că toți ar fi înregistrat separat o limbă care se vorbea și care se înțelegea atunci așa de bine. Să mergem mai departe. Să mai presupunem că, întorși în biserica din Corint, ar fi pus cele 15 casete să fie ascultate de creștinii din loc care nu vorbeau decît o limbă sau două. Concluzia inevitabilă ar fi fost cea a lui Pavel: nimeni nu a înțeles. Prin forța împrejurărilor, deoarece la Corint nu era nimeni ca să înțeleagă (1.Cor. 14:2) majoritatea din aceste limbi. Să mergem și mai departe. Dacă aceste casete înregistrate ar fi fost ascultate peste veacuri în vremea noastră, într-o biserică din Lausanne, din Paris sau Madrid, rezultatul ar fi fost același. Aceste 15 limbi pe care toată lumea le înțelegea la Ierusalim, astăzi nu le-ar înțelege nimeni, ca și la Corint.

Invers: Să ne imaginăm că s-ar fi transportat toată Adunarea din Corint la Ierusalim în ziua Rusaliilor. Din tot ceea ce s-a vorbit în ziua aceea în limbi, toți ar fi înțeles cuvintele zise în chip miraculos în limba lor, adică în greacă. Dar n-ar fi înțeles nimic din celelalte 14 limbi. Prin forța împrejurărilor. Dacă greaca n-ar fi fost în programul Duhului Sfânt în acea zi, ei n-ar fi înțeles nimic. Tocmai asta se petrecea în adunările bisericii din Corint. Prin Duhul se vorbea în alte limbi decît greaca. Nimeni

nu înțelegea nimic din asta, nu pentru că era o limbă extatică, ci pur și simplu pentru că nu era greacă. Ceea ce se spunea le era tot atât de inaccesibil ca și a telefona în japoneză unui om care nu înțelege decât franceza. E momentul să semnalez încă o dată că nu era vorba de un limbaj extatic, cum mi-au sugerat-o unii. Această idee este absolut străină atât de textul grec cât și de traducерile noastre obișnuite.

Cînd măgărița lui Balaam, mînată în chip supranatural de Duhul Sfînt, începe să vorbească, nu se exprimă într-o limbă extatică, de neînțeles. Ea se face foarte bine de înțeles stăpînului ei, prin faptul că vorbește aceeași limbă ca și el (Num.22:28).

„Nebunia“ lui Dumnezeu face ca o măgăriță mută să poată vorbi cu o voce omenească cuvinte înțelese și să împiedice astfel pe profet în sminteala lui (2.Pet.2:15-16). Dumnezeu, fie prin Cuvîntul Său, fie prin îngerii, prin profeții Săi și chiar printr-o măgăriță, le-a vorbit totdeauna oamenilor fără excepție într-un chip înțeles.

Cum puteam să pornesc de la faptul că acest Dumnezeu, care face pe un măgar să vorbească ca un om, cheamă în slujba Sa niște ființe pe care le-a creat după propriul Său chip și le face să vorbească mai rău ca un măgar?

Ce dovedește aceasta?

Că vorbirea în limbi a Corintenilor nu era o vorbire extatică, de neînțeles, nici un limbaj îngeresc inaccesibil, ci limbi la fel de naționale și distincte cum erau acelea de la Rusalii în Ierusalim. Și dacă, cum zice Pavel, nu le înțelegem sensul, e pentru că noi, ca și Pavel și Corinteni, n-avem cele cincisprezece perechi de urechi ca să înțelegem. Avem numai atîtea urechi cîte limbi înțelegem, și nu mai multe. E la fel de simplu ca și 1 și cu 1 fac 2. La o privire mai atentă m-a izbit faptul că Corinteni nu erau singurii care nu înțelegeau aceste limbi. În ziua Rusaliilor, în care au fost vorbite minunat prin Duhul limbile

țarilor de atunci, au existat mulți Iudei care de fapt nu înțelegeau aceste limbi. Relatarea din Fapte 2 ne face să știm că în acea zi erau prezente două categorii de Iudei:

1. Iudei, din toate Neamurile, un fel de pelerini care s-au oprit doar în trecere prin Ierusalim (v.5 și 14);

2. Iudei băștinași care locuiau în Palestina .

După ce Petru vorbise cu Dumnezeu în limbi (1.Cor. 14:2), spusese taine* și vestise minunile lui Dumnezeu (Fap.2:11), și-a îndreptat cuvîntul spre oameni.

*Taine

În aceste taine vorbite în limbi se ascundea mai mult decît simpla taină a neînțelegerii acestor limbi străine. Era vorba aici de taine mari ale credinței, anume această înțelepciune ascunsă a lui Dumnezeu (1.Cor.2:7). Acela, care vorbea în limbi, se ruga la Dumnezeu pe baza acestor taine. Ele sînt aceleași pe care toți creștinii le preamăresc și astăzi din recunoștință.

Acestea sînt:

a) Col.2:2: Taina lui Dumnezeu, Cristos - cauza recunoștinței care se revarsă.

b) 1.Tim.3:16: Taina evlaviei - față de un Dumnezeu care a fost arătat în trup, îndreptățit în Duh, văzut de îngeri, propovăduit printre Neamuri, crezut în lume, înălțat în slavă.

c) 1.Cor.15:51,52 și 1.Tes4:13: Taina revenirii lui Cristos, răpirea - Aceasta ne face, pe scurt, să strigăm: „Amin, vino Doamne Isuse!” (Ap.22:20).

d) Ef.3:6: Taina, că păgînii (oameni cu alte limbi decît ebraica) sînt co-moștenitori (cu Iudeii), formînd cu ei un Trup și fiind părtași la făgăduință.

În același șir de idei, Pavel spune, după ce a explicat taina împietririi lui Israel și a mîntuirii păgînilor (Rom. 11:25), că Dumnezeu a închis pe toți oamenii în necredință, ca să Se îndure de toți (Iudei și neiuidei, Rom. 11:32). Pavel, mișcat de acest fapt copleșitor, strigă: „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui!” (Rom.11:33) Această taină este de așa fel, că bătrînii (Ap.5:8-10) au căzut cu fața la pămînt și s-au închinat, cîntînd Mielului jertfîit, care a răscumpărat oa-

meni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Pentru această taină Îl laudă Petru și ceilalți în ziua Rusaliilor pe Dumnezeu în limbi. Această zi introducea mîntuirea pe care Dumnezeu o făgăduia de acum tuturor limbilor de pe pămînt.

Celor care nu înțeleseseră, Petru le dă pe loc explicația clară: „...Zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură (Fap.2:17)... Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit“ (Fap.2:21). Aceasta era taina moștenirii păgînilor împreună cu Iudeii)

El le-a explicat, nu însă în limbi, ceea ce tocmai se întîmplase. Călăuzit de Duhul Sfînt, Petru a făcut deosebirea dintre Iudeii băștinași și ceilalți Iudei: „Bărbați Iudei, și voi toți care locuiți în Ierusalim...“ (Fap.2:14). Primii înțeleseseră desigur ceea ce se spusese în limbile lor naționale (v.6 și 8). Ceilalți, băștinașii, care nu cunoșteau aceste limbi, nu înțeleseseră nimic din ele. Ei înțelegeau vorbirea în limbi la fel de puțin ca și Corinteni. Ca urmare ar fi putut socoti darul vorbirii în limbi de la Rusalii exact la fel cum a spus Pavel după treizeci de ani Corintenilor: „Nu se înțelege“. Acest eveniment s-a oglindit în două reacții foarte diferite. Iudeii, care erau în trecere, înțeleseseră ceea ce se spusese în limba lor. Ei se mirau doar și nu știau ce să creadă (v.12). Ceilalți au socotit vorbirea în limbi ca o beție (Fap.2:13). Întrucît ei vorbeau și înțelegeau doar aramaica, le-a scăpat deplin sensul acestei vorbiri miraculoase, totuși potrivite timpului, la fel de deplin ca și Corintenilor (și din aceleași motive). Asta m-a făcut să înțeleg trei lucruri:

1) Că era vorba realmente de limbi vorbite și vii, limbi ale popoarelor vremii.

2) Că „nimeni nu le înțelege“ poate deveni, dacă nu te păzești, un paravan comod pentru a face să se creadă că ceea ce se practică în Adunările noastre pentecostale este pe linia a ceea ce practica Biserica apostolică, întrucît oricum nici la ei nici la noi nu se înțelege nimic! Că această dialectică duce drept la un fals cu atît mai necon-

trolabil cu cît formula „nimeni n-o înțelege“ abuziv folosită face să dispară orice mijloc de verificare.

3) Că Pavel, cu toată autenticitatea darului în vremea aceea, nu îngăduia ca acesta să fie practicat fără să fie urmat de tălmăcire (1.Cor.14:27); că strîngerea laolaltă a credincioșilor nu era locul de practicare al acestui dar; că era mai bine să tacă și să-și vorbească lui însuși decît să-l practice în acele condiții (1.Cor.14:28). Pavel, cu autoritatea Duhului Sfînt, îi reglementează folosirea și îi condamnă abuzul; și asta într-o epocă a Bisericii cînd acest charism își avea deplină rațiune de a fi, astfel încît el zice: „Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți“ (1.Cor. 14:18). E de înțeles. Apostolatul lui față de Neamuri era contestat de împotrivorii iudei. El le dovedea astfel că limbile străine puteau la fel de bine ca limba sa maternă să laude pe Iahve al lui Israel. Și ca s-o dovedească, acest fost-fariseu cu buzele lui de Iudeu, vestea printre Iudei minunile Dumnezeului Iudeilor într-o limbă păgînă! Minune pentru unii (Iudei și păgîni convertiți); focul judecării pentru ceilalți (Iudei necredincioși), care i-a umplut de gelozie și i-a făcut să scrișnească din dinți.

Capitolul 5.

Semnul și scopul lui

Trebuie acum să revin înapoi și să reiau acea întrebare de care mă izbeam de atîta vreme și la care încă nu primisem răspuns. Cu siguranță că vorbirea în limbi era un semn, dar pentru cine? Înainte de a afla pentru cine era acest semn, am aflat pentru cine nu era. Citind cu atenție Epistola lui Pavel către Corinteni, am ajuns la concluzia că acesta era:

Un semn, nu pentru credincioși (1.Cor.14:22)

Mi-am frecat ochii. Am citit bine? Da, am citit bine. Acest semn nu era pentru cei credincioși. Mulți ani citisem acest text fără să-l fi văzut cu adevărat, iar acum îmi sărea în ochi. Niciodată nimeni nu-mi atrăsese atenția asupra acestei învățături a Duhului Sfînt. Ceea ce se învăța în adunări era exact opusul. Totdeauna auzisem spunîndu-se că era un semn pentru credincioși, că credincioșii trebuiau să caute acest semn pentru ei înșiși, și că mai înainte de orice era semnul că credincioșii au primit botezul cu Duhul Sfînt. Intrigat mai întîi, pe urmă tulburat, am întrebat pe mai mulți slujitori ai lui Dumnezeu ce vroia să zică aceasta. O tăcere încurcată și răspunsuri îmbrobodite mi-au dat certitudinea că nici ei nu au înțeles vreodată acest text și că întrebarea mea îi lăsa fără răspuns. Gravitatea mizei mi-a apărut clar. Capitalul „încredere” era știrbit. Această lovitură de berbec care crăpa frumosul meu edificiu nu venea din partea dușmanilor vorbirii în limbi, ci de la acest apostol Pavel pe care îl admiram atît de mult. A urmat un fel de reacție în lanț. Alte versete din Biblie se luminau la rîndul lor. Într-adevăr, dacă acest semn ar fi fost pentru credincioși, Pavel i-ar fi încurajat să arate acest semn în adunarea credincioșilor.

Dimpotrivă, el descuraja această practică în Biserică (1.Cor.14:19). În afara bisericii el vorbea în limbi mai mult ca toți ceilalți, dar în biserică prefera să zică cinci cuvinte înțelese decît zece mii în limbi (1.Cor.14:19). Adică altfel exprimat, el era de două mii de ori împotriva practicii vorbirii în limbi în biserică decît pentru ea. Nimeni nu-mi spusese vreodată aceste lucruri. Și aceasta din motive serioase. Uneori eram furios împotriva aceluia care îmi ascuseseră aceste lucruri și furios împotriva mea că am strecurat țințarul și am înghițit cămila. Doamne, ar fi oare cu puțință ca cei care se opun vorbirii în limbi să aibă dreptate? Înapoia mea, Satano! Eram foarte hotărît să nu dau înapoi nici cu o șchioapă. Mă simțeam hărțuit în părerea mea. Am hotărît deci să iau taurul de coarne. M-am săturat să încerc să înțeleg prin intermediari (Io.4:42). Am hotărît să atac subiectul temeinic și serios. Am constatat cît e de periculos să nu cunoști o doctrină decît prin fragmente, din auzite sau prin experiențe care pretind că cunosc. O dată în plus am constatat că ne scăpaseră total texte scrise negru pe alb de două mii de ani.

Un semn pentru cine?

Ceea ce m-a pus pe pistă era desigur faptul că acesta nu era un semn pentru credincioși, dar mai ales cuvintele care urmează „ci pentru necredincioși“ (1.Cor.14:22). În-să care necredincioși? Eu căutam ziua în amiaza mare, cînd răspunsul se afla în versetul citat mai înainte unde Pavel ne cere să fim oameni mari la minte (1.Cor.14:20), citînd pe Isaia: „Voi vorbi *norodului acestuia* prin altă limbă și prin buze străine“ (1.Cor.14:21). Care este acest popor? Iudeii. Era deci un semn pentru Iudei, pentru Iudeii necredincioși. Era un semn pentru acei Iudei care nu voiau să creadă în salvarea păgînilor (a limbilor) și care i se împotriveau din toate puterile, „care sînt vrăjmași tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mîntuite“ (1.Tes.2:16). Asupra acestui punct, totul

s-a luminat într-o clipă. Iată scopul, semnul prin excelență! Toată Biblia clocotea de sevă și de adevăr în fața mea. Înaintea ochilor mi se derulase filmul împotrivrării sălbatice a Iudeilor pentru ceea ce era străin de ei înșiși.

Iona

Îl văd pe Iona care disprețuiește într-atît limbile străine (pe Niniveni), încît nu ascultă de Dumnezeu (Iona 1:3). Mai degrabă fuge la Tarsis decît să le aducă cuvîntul salvării. El se ceartă cu Dumnezeu. El dorește moartea imensei metropole mai degrabă decît salvarea ei. Pentru el, Domnul era Dumnezeuul lui Israel și al nimănui altcuiva. În orice caz nu al acestor limbi nesuferite. El va merge cu ciuda lui pînă acolo că își va chema moartea pentru sine însuși. Dacă Ninive trăiește, atunci el, Iona, vrea să moară! El va reproșa lui Dumnezeu ceea ce face slava Sa: să fie Mîntuitorul oamenilor de orice limbă, seminție, popor și neam. Acest duh de împotrivrare, de respingere și de necredință nu va face decît să se confirme de-a lungul veacurilor. Ei (Iudeii) sînt ai lui Iahve și Iahve este al lor: cercul este închis. Ceilalți sînt niște blestemați. Orice încercare de fraternizare sau de toleranță față de oamenii de o altă limbă îi va arunca într-o ură care va atinge culmi înspăimîntătoare (1.Tes.2:16). Moarte celorlalte limbi și celor care vorbesc așa ceva. A îndrăzni să sugerezi că oameni cu o altă limbă ca a lor sînt beneficiari ai bunătăților lui Dumnezeu însemna să riști moartea (Lc.4:29; Fap.22:21-22). Ei L-au dus chiar pe Domnul Isus pe vîrful muntelui ca să-L arunce jos cînd El le-a zis: „...Erau multe văduve în Israel pe vremea lui Ilie... El nu a fost trimis la nici una din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului“ (Lc.4:25), și Isus a adăugat spre și mai marea lor mînie: „Erau mai mulți leproși în Israel, dar nici unul din ei nu a fost vindecat afară de Naaman Sirianul“ (Lc.4:27). În ochii lor aceasta era destul ca să merite moartea. Chiar Samaritenii, rude totuși apropiate, nu scăpau împotrivrării lor rasiste pînă acolo că într-o zi, pentru

că Isus nu fusese primit într-unul din satele lor, propriii Lui ucenici, crezându-se fără îndoială urmași ai profetului Ilie, L-au întreat: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie?” (Lc.9:54). Isus a trebuit să le răspundă: „Nu știți de ce duh sînteți însuflețiți“. De altfel, cea mai mare jignire care putea să fie adusă unui Iudeu era să fie tratat ca un Samaritean. Cînd ei au spus aceasta spuneau totul, și scuipau pe pămînt. Mai tîrziu, după ce au primit Duhul Sfînt, se vor întoarce spre aceiași Samariteni și vor cere cerului nu să-i mistuie în foc, ci să le fie dat harul mîntuirii depline (Fap.8:15).

Chiar apostolii

Acest atavism a fost atît de înrădăcinat în ei, încît creștinii iudei rămîneau neîncrezători față de acest adevăr al unei mîntuiri care trecea la celelalte limbi. Astfel că atunci cînd Petru a fost trimis de Duhul Sfînt la casa lui Corneliu unde toți de acolo s-au convertit, unii apostoli nu au înțeles-o așa. Petru era să o pățească că s-a dus să predice vestea cea bună păgînilor. A trebuit să le povestească ce se întîmplase, că el, Petru, îi auzise vorbind în limbi străine ca și ei la început (Fap.11:15). Au fost șocați, pentru că semnul era pentru ei. Ei, care credeau că Dumnezeu lor nu accepta decît ebraica, iată că văd cum Duhul Său Sfînt pune lauda Sa în limbi pe buzele unor oameni pe care ei nu-i puteau suferi. Încă zăpăciți de această descoperire, ei își spun cu deplină uimire: „Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință!“ (Fap.11:18) Nu-și mai veneau în fire. Dumnezeu lui Israel era și Dumnezeu păgînilor! Le-a trebuit acest semn al limbilor ca să înceapă cît de puțin s-o admită. Dar erau așa de împietriți încît au căzut tot mereu în vechea credință. Prin ei înșiși nu se puteau schimba. Le devenise ca o a doua fire, astfel că după cîtiva ani această supărătoare stare de spirit a reapărut la marele apostol Petru. Relatarea se află în Galateni 2:11-14. A fost nevoie de un om supradotat, un om de talia lui Pavel, ca să sesizeze rapid ade-

vărul și să le țină piept tuturor (Gal.2:5).

Și Petru

Petru a trebuit să se lase certat zdravăn de Pavel, căci fățărnicia lui era cu atât mai gravă, cu cât lui îi fusese vestită într-un mod clar universalitatea Evangheliei mai mult ca altora (Gal.2:11-14). Dacă deci noii convertiți Iudei erau încă la un asemenea nivel de neîncredere față de o mîntuire care trecea dincolo de poporul lui Israel, la ce trebuia să se aștepte de la cei neconvertiți și de la fanaticii Iudei? Aceasta este ilustrat de episodul din Antiohia. Cînd Iudeii au văzut mulțimea de păgîni care ascultau și primeau cuvîntul lui Dumnezeu, s-au umplut de gelozie și s-au împotrivit la ceea ce spusese Pavel, insultîndu-l și jignindu-l (Fap.13:45). Ideea lui Iona cîștigase adepti! Dar cînd au auzit pe Pavel și pe Barnaba spunînd: „Te-am pus ca să fii lumina Neamurilor, ca să duci mîntuirea pînă la marginile pămîntului“ (Fap.13:47), au provocat o persecuție împotriva lor și i-au izgonit (Fap.13:50). Din Antiohia ei trec în Iconia, unde totul s-a petrecut încă odată și mai grav (Fap.14:5-6).

Moise o spusese mai dinainte.

Era împlinirea literală a cuvintelor profetului rostite cu 1500 de ani mai înainte: „Eu îi voi întărita la gelozie printr-un popor care nu este popor, îi voi mînia printr-un neam fără pricepere“ (Deut.32:21; Rom.10:19). Această dușmănie sălbatică față de păgîni venea deci din timpuri străvechi. Ei erau desigur poporul ales, dar pervertiseră sensul vrut de Dumnezeu. Toată istoria lor era aceea a unui popor pus deoparte, despărțit de celelate popoare, seminții, neamuri și limbi. Dar despărțirea de rău, de idolatrie, de nelegiuirile acestor popoare, nu însemna ură, dispreț, orgoliu și superioritate. Ei deveniseră mai catolici decît Papa, mergînd pînă la a exclude tot ce nu era de-al lor și la a întemnița pe Iehova al lor în loc să-L facă cu-

noscut celorlalți. Iar cînd Dumnezeu Se descoperă păgînilor, profeția împlinindu-se literă cu literă, ei se umplu de pizmă. Aceasta se repetă la Tesalonic unde Iudeii invidioși au luat cu ei niște oameni răi, au provocat o revoltă fără motiv, și au întărit cetatea (Fap.17:5). De ce toate acestea? Pentru că niște ne-Iudei, oameni cu o altă limbă, credeau în Dumnezeul lor ca și ei, dar într-un alt mod. Aceasta nu putea să le placă, de aceea îi și dușmăneau.

Pe treptele cetățuiei.

Lucrurile se vor porni și mai și la Ierusalim unde a revenit Pavel. Ce povestire mișcătoare e acest capitol 22 din cartea Faptelor! Pavel prizonier, în picioare pe scările cetățuiei făcînd semn cu mîna și cerînd cuvînt. El vorbește în ebraică și se așterne o mare tăcere. Toți își rețin respirația ca să audă mai bine. Pavel povestește întilnirea lui cu Cristos pe drumul Damascului, convertirea lui. Ascultătorii sînt foarte atenți la vorbele lui. Nimeni nu-l întrerupe. Fără să se miște, ei îl ascultă povestind de trecutul, de titlurile, și de activitățile, de rîvna lui pentru cauza Iudeilor. Le vorbește de apariția lui Isus și ei nu se mișcă. Le vorbește despre botez, și ei tot nu se mișcă. Dar în clipa în care spune fraza: „Atunci El mi-a zis: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri“ ..., ea va rămîne întreruptă. Ei l-au ascultat pînă la vorba aceasta: *Neamurile*. „Au scos strigăte, și-au smuls hainele, și au aruncat cu țărînă în văzduh spunînd: Ia de pe pămînt un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască“ (Fap.22:22). Ce-i face să explodeze? Ideea că Dumnezeu ar fi și Dumnezeul oricărui om de orice limbă. Devine ușor de înțeles de ce vorbirea în limbi este semnul acestui mare adevăr și că pentru poporul acesta era un mijloc de acces la acest adevăr. Această necredință față de mîntuirea păgînilor îi va face să se lege cu jurămînt că nu vor lua mîncare în gură pînă nu-l vor fi omorît pe apostolul păgînilor (Fap.23:12), cel care vorbea în limbi mai mult ca toți.

Din nou Iona

Iona a făcut la fel. A stat îmbufnat față de Domnul și s-a așezat la marginea orașului, așteptând ca el să fie nimic. Și acolo, sub acel curcubeț, se plînge că pedeapsa întârzie să vină. Ocupat cu nădejdea lui îngrozitoare, dorind moartea unui popor pe care Dumnezeu vroia să-l salveze, Iona, care Îi reproșează lui Dumnezeu că vrea să cruțe Ninive, este părintele spiritual al apostolilor, da, citiți bine, al apostolilor necredincioși, care îi reproșau lui Petru că vestise Evanghelia păgînilor (Fap.11:1-3). De necrezut! Duhovnicește vorbind, ei erau toți un pic tari de-oreche. Și Petru era la fel, deși trăise acel eveniment extraordinar care a fost Rusaliile. Deși a vorbit în limbi în ziua aceea, ca să se ducă la niște oameni de alte limbi a trebuit să aibă vedenia feței de masă care cobora din cer plină cu animale pe care el le socotea necurate. De trei ori Dumnezeu a trebuit să-i repete: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat“. A trebuit ca Dumnezeu să-l mustre de trei ori înainte ca el să se hotărească să meargă înainte, spunînd: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează nepărtinire este primit de El“ (Fap.10:9-16, 34-35).

Oricine?

Numai după aceasta va rosti Petru faimosul cuvînt „oricine“ în mijlocul unei fraze cheie, într-unul din cele mai mari momente ale istoriei: „Toți prorocii mărturisesc despre El că *oricine* crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor“ (Fap.10:43). Cuvîntul „oricine“ îmi dă ocazia să mărturisesc o ignoranță de douăzeci de ani. Îmi scăpase un aspect foarte important al lui Ioan 3:16. Acest verset cunoscut pe de rost de milioane de creștini ascundea un adevăr doctrinal pe care îl trecusem complet cu vederea. Isus a zis lui Nicodim: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu...“ Pe cine? Lumea. Niciodată un Iudeu n-ar fi

zis asta; nici Iona, nici Petru, nici alții. Ei ar fi zis cu toții: Căci atât de mult a iubit Dumnezeu pe Israel. Încă de la începutul Evangheliei, Dumnezeu vestește extinderea dragostei Sale la lumea întreagă compusă din neamuri, popoare, seminții și limbi. Pe cruce, motivul osîndirii Lui era scris în trei limbi (Io.19:20). În latină - limba judiciară, în greacă - limba comercială, în ebraică - limba religioasă.

Fără știrea lor, autorii acestei scrieri au propovăduit latura de-acum universală a Evangheliei. Această scriere poartă în fașă marea poruncă care va răsună după câteva zile: „Mergeți și faceți ucenici din toate Neamurile, de orice limbă...”

Lucrul era clar, dar eu am o fire de luptător și voiam să ajung pînă la capătul cercetărilor mele. Ce trebuia să mai învăț era...

Capitolul 6.

Învățătura Epistolelor

Cînd Ioan și-a scris Epistola, a spus această frază care decurge de la sine atît de firesc încît părea de prisos: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi“ (1.Io.2:2). Desigur! Dar asta nu era la fel de clar pentru Iudei. Ori Ioan era apostolul tăierii împrejur, adică al Iudeilor. Apostolatul lui se desfășura cu prioritate printre ei. El trebuia să le amintească fără încetare că iertarea lui Dumnezeu dobîndită prin moartea lui Cristos pe cruce nu era numai pentru ei, ci pentru toate limbile din lumea întregă. Chiar în Apocalipsa, la șazeci de ani de la Rusalii, Ioan a revenit cu insistență de mai multe ori. El vorbește adeseori despre o cîntare nouă care contrastează cu cîntarea lui Moise. Care este tema dominantă din cîntarea lui Moise? Legăturile Celui veșnic cu poporul ales și răscumpărat. Ea nu trece de loc peste acest cadru. Este cîntarea Vechiului Legămînt. Ce spune acum cîntarea cea nouă din Noul Testament ? „Ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam...“ (Ap.5.:9). Cîntarea lui Israel nu ajungea pînă acolo. Această dimensiune mondială le scăpa. Pentru a o cuprinde aveau nevoie de iluminarea lăuntrică a Duhului Sfînt și de un semn exterior, vorbirea în limbi.

O taină

M-am pus atunci să-l ascult pe Pavel, învățătorul Bisericii. El explică în scrisoarea lui către Efeseni că păgîinii și Iudeii alcătuiesc un singur trup și iau parte la aceeași făgăduință (Ef.3:6). Pentru noi, cei din secolul douăzeci, aceasta nu mai constituie o taină, dar Pavel o va numi o taină. Căci, pentru Iudei, împărțășirea aceluiași făgădu-

înțe cu păgînii era un adevăr cu totul nou și neașteptat pe care nu-l puteau înțelege decît cu acest semn mare, care era vorbirea în limbi, căci Iudeii cer semne (1.Cor.1:22). Iudeii, ca și Iona, vroiau într-adevăr ca oamenii să fie mîntuiți, dar nu toți, și mai ales nu păgînii, în timp ce Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți (1.Tim. 2:4). Pavel va spune acest adevăr sub o altă formă lui Tit. El îi va reaminti că harul lui Dumnezeu este izvor de mîntuire pentru toți oamenii (Tit 2:11). Pentru toți noii Iona din Noul Testament aceasta nu se înțelege de la sine. Va trebui ca Pavel să folosească pistolul cu repetiție pentru a-i convinge. Între ei și păgîni ridicaseră un fel de zid al Berlinului. Pavel a dărîmat acest zid al rușinii înzestrat cu turnuri teologice de strajă, vorbind mai întii prin Duhul Sfînt limbile aceluia care sînt de cealaltă parte a acestui zid, apoi învățîndu-i că Cristos aduce pace pentru cei care se află în ambele părți ale zidului. El le spune că El a făcut din două partide una și a răsturnat zidul de despărțire, adică dușmănia. A făcut din cei doi în El Însuși un singur om nou, împăcîndu-i cu Dumnezeu și pe unul și pe celălalt într-un singur trup prin cruce și astfel nimicînd dușmănia pentru totdeauna. El a venit să vestească pacea celor care erau departe (păgînii) și pacea celor care erau aproape (Iudeii), căci prin El și unii și alții au acces la Tatăl în același Duh (Ef.2:11-17). Aleluia! Pavel strigă extaziat: „Da, mie, care sînt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos...” (Ef.3:8).

Din nefericire, nu toți împărtășeau convingerea lui Pavel, acest om botezat în Duhul Sfînt, pentru a forma un singur trup cu toți oamenii, Iudei sau Greci (1.Cor.12:13). Împotrivirea lor înverșunată urma să expună grozavului botez cu foc, „căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mîntuite. Astfel, ei pun întodeauna vîrf păcatelor lor. Dar la urmă, i-a ajuns mînia lui Dumnezeu” (1.Tes.2:16). Da, aceste limbi străine, vestitoare ale unei așa mari Evanghelii, semn al unui legămînt nou și mondial, urmau să devină un foc pentru ei, dar unul al judecării. Mî-

nia lui Dumnezeu urma să-i cuprindă ca pleava care se arde în foc (Mt.3:12).

Scopul

Ca să terminăm acest capitol, scopul vorbirii în limbi este explicat clar și pe înțeles într-un text pe care-l citisem și recitisem de cizzeci de ori: însăși povestirea Rusaliilor (Fap.2)! Totul este scris acolo! Acestor oameni foarte uimiți, care se întrebau ce putea să însemne vorbirea în limbi, Petru le-a răspuns pur și simplu prin Scriptură. El citează pe profetul Ioel: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură” (Ioel 2:28; Fap.2:17) și: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Ioel 2:32; Fap.2:21). Oricine... Oricine făptură... iată răspunsul! Scopul? Să spună acestor Iudei neînduplecați veniți de pretutindeni că Evanghelia era și pentru oamenii de pretutindeni. Astfel, va conchide Pavel, vorbirea în limbi e un semn nu pentru credincioși, ci *pentru necredincioși*. Pavel călăuzit de Duhul Sfânt dă cu o precizie de necombătut identitatea acestor necredincioși, și îi numește: Iudeii. „Voi vorbi *norodului acestuia* prin altă limbă și prin buze străine” (1.Cor.14:21). În tot Noul Testament vorbirea în limbi nu s-a făcut decît în prezența Iudeilor, cărora le era destinată; și chiar cînd păgînii vorbeau în limbi, semnul era pentru acest popor, pentru Iudei și numai pentru Iudei. Nu există nici o excepție de la această regulă.

Dar, mi s-a spus, dacă semnul era pentru Iudei, de ce păgînii din casa lui Corneliu și Corneliu însuși au vorbit în limbi? Răspunsul se află în întregime în textul care urmează. Era pentru ca Petru să poată raporta fraților iudei care nu admiteau încă dreptul la mîntuire al păgînilor: „Duhul Sfînt S-a pogorît peste ei ca și peste noi la început” (Fap.11:15). „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit” (Fap.11:18). Această potolire arată în ce măsură propovăduirea harului Neamurilor îi pusese în fierbere. Pentru acest popor era semnul indiscutabil că Dumnezeuul

lor accepta limbile străine la fel ca și pe copiii lui Israel. Ei au trebuit s-o recunoască prin acel strigăt mai întâi mirat și apoi plin de bucurie: „Dumnezeu a dat și Neamurilor pocăința ca să aibă viața!“ (Fap.11:18) Corneliu era purtătorul semnului, dar semnul era pentru acest popor. Am, se pare, un omonim celebru în vestul sălbatic, un cowboy tip reformator al lumii, eternizat pe ecran de Steve McQueen. Acest Jos Rendal, pînă atunci un individ dubios, a fost numit de nevoie pe neașteptate șerif. Dar cum să cîștigi încrederea populației și mai ales încrederea vagabonzilor, puțini înclinați să creadă că autoritatea lui Jos Rendal nu era ilegală, ci dimpotrivă cu totul legală? Faimoasa stea de șerif, semn al noii lui vocații și al bune sale credințe, i-a fost prinsă cu un ac pe piept. La fel Corneliu, printr-un semn de necombătut prins cu ac în chip divin în limbajul lui (Fap.10:46), dovedea unui Israel neîncrezător că păgînul care era el primise de asemenea chemarea cerească la mîntuire. El devenea de drept copil al lui Dumnezeu la fel ca și Iudeii convertiți după cum e scris: „...El a venit la ai Săi (Iudeii), dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit (Corneliu), le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu...“ (Io.1:12). Episodul din Efes (Fap.19:1-7) unde doisprezece ucenici vorbesc dintr-odată în limbi nu e o excepție. Acești oameni nu erau ucenici al lui Cristos, ci Iudei, ucenici al lui Ioan Botezătorul, ce fuseseră botezați cu botezul lui, care era destinat poporului iudeu. Crezînd atunci în Cristos, botezați din nou cu apă în Numele lui Isus și botezați în Duh, au devenit un singur trup (1.Cor.12:13) cu convertiții dintre păgîni. Această fuziune a mers pînă acolo că limbile acestor păgîni au pus stăpînire în chip miraculos pe limbile lor pentru a lăuda pe Dumnezeul lui Israel care devenea în ochii lor Dumnezeul neamurilor. Ei aveau nevoie de acest semn, de vorbirea în limbi, pentru a fi ei înșiși lămurii asupra dimensiunii mondiale pe care Dumnezeul lor o dădea acum mîntuirii Sale.

Capitolul 7.

Isus și limbile

Ce mă uimea cel mai mult era că Domnul nostru preaiubit Isus Cristos, Modelul nostru divin, nu vorbise niciodată în limbi. El, care avea Duhul Sfânt din plin, și care avea toate darurile, nu părea să-l aibă pe acesta, dar nici nu părea să-i ducă lipsa. El nu vorbea de el și nu părea să-l caute. Dacă vorbirea în limbi ar fi fost într-adevăr un mijloc de zidire și de întărire cum se susține, atunci Isus ar fi avut foarte mare nevoie de ea, El care Se ruga pînă la lacrimi, care postea adesea, care propovăduia mîntuirea mulțimilor, care Se consuma prin vindecări.

Dacă vorbirea în limbi poate îndepărta oboseala și este reconstituantul pretins, El ar fi avut multă nevoie de ea, El care adesea a obosit pînă la epuizare. De ce, îmi spuneam eu, nu Se zidise sufletește niciodată El Însuși în limbi? Dacă vorbirea în limbi trebuie practică acasă, în intimitate sau în cercuri de prieteni, de ce nu a făcut-o niciodată? De ce nu S-a rugat niciodată în limbi la numeroasele vindecări pe care le-a făcut?

De ce nu a căutat ajutor în vorbirea în limbi dacă este, așa cum se zice, cea mai bună practică pentru a scoate draci?

De ce nu a cîntat în limbi cînd S-a urcat pe muntele Măslinilor (Mc.14:26)? De ce nu S-a unit niciodată cu îngerii în limbajul lor, El care îi vedea urcînd și coborînd deasupra Lui (Io.1:51)? De ce, îmi spuneam, n-a avut niciodată acest charism? De ce, pentru binele lucrării Sale, nu a căutat acest semn și nu L-a adăugat altor semne?

Citind 1.Corinteni 12, am găsit nouă daruri ale Duhului:

- Înțelepciune
- Cunoștință
- Credință
- Vindecare

Facerea minunilor
Profeții
Deosebirea duhurilor
Diferite limbi
Tălmăcire

Domnul nostru preaiubit le-a avut pe toate și le-a și practicat, în afară de vorbirea în limbi și tălmăcirea ei.

Să-L fi lipsit Dumnezeu de acest dar prețios? Să-I fi retras Dumnezeu acest dar? Îi scăpase acest dar? Nu-l căutase îndeajuns? Nu avea destulă spiritualitate pentru a-l primi? Toate acestea erau de neconceput și la limita ereziei, căci El nu avea Duhul cu măsură (Io.3:34). El Îl avea din plin. Dacă El avea acest charism, de ce nu l-a folosit? Dacă nu a făcut-o pentru că nu era cazul să o facă, de ce atunci?

Oare oamenii cărora le vorbea El nu aveau nevoie să vadă acest semn, în timp ce aveau nevoie să le vadă pe toate celelalte? Isus putea să aibă plinătatea darurilor fără aceasta? Acum, mai mult ca altădată, întrebările mele erau primite cu iritare. Eram un fel de drăcușor care scotea din cutia lui vrăjită întrebări surpriză care aduc groază! Ori, întrebările mele erau din acelea la care nu doreau să răspundă. Odată în plus a trebuit să mă adresez lui Dumnezeu și să aștept un răspuns de la Duhul Sfânt. Răspunsul a țîșnit singur din ansamblul Sfințelor Scripturi. El era conform caracterului celor patru Evanghelii.

Explicația „De ce“-ului

Isus a trecut foarte rar dincolo de granițele Palestinei. Evanghelia Sa nu se întindea decât la oile pierdute ale casei lui Israel (Mt.10:6). Lucrarea Lui se făcea numai printre Iudei și în afara prezenței străinilor. El poruncise ucenicilor Săi: „Să nu mergeți pe calea păgînilor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor“ (Mt.10:5). Aspectul mondial al învățaturii Lui rămînea o taină. Nu era încă vorba de popoare, seminții, neamuri și limbi. Nimic sau aproape nimic din cuvintele Lui nu putea încă lăsa să se

întrevadă dimensiunea internațională a lucrării Sale.

Semnul limbilor nu-și avea încă rațiunea de a fi și de a se manifesta. Pînă atunci nimic nu-i putea zbirli pe Iudei și face geloși pe harurile date păgînilor, pentru că încă nu era vorba de un har destinat păgînilor. Isus nu a amintit vorbirea în limbi decît într-un singur loc. El spune în Marcu 16:17 chiar la sfîrșitul lucrării Sale: „Ei vor vorbi în limbi noi“. E deosebit de semnificativ să vedem cînd o zice: În urma frazei care o precede: „...Mergeți în toată lumea“. Ceea ce declanșează vorbirea în limbi este faimosul „la orice făptură“. Limitele strîmte ale unui naționalism iudeu mărginit sînt pe cale să explodeze. Dar Domnul știe că acest popor va face totul ca Vestea Bună să nu fie propovăduită altor limbi și în alte limbi. El va da deci acestui popor și prin ucenicii Săi semnul potrivit pe care El Însuși în înțelepciunea Sa n-a vrut niciodată sau n-a avut ocazia să-l practice. Invers, dar în armonie cu ce s-a zis, la păgînii puri din Atena și din Malta, deci în afara acestui popor iudeu care se împotriva sălbatic la mîntuirea lor, vorbirea în limbi nu s-a practicat. Iudeii lipsind, semnul care era pentru ei nu-și mai avea rost. El nu mai are nici azi rost acolo unde acest popor iudeu nu se află ca să se împotrivescă salvării lumii. Ca să-și apere ideea, adepții vorbirii în limbi sucesc adevărul Scripturii spre însăși pierzarea lor (2.Pet.3:16). Și aceasta se întîmplă de multe ori cînd li se pune problema despre totala absență a vorbirii în limbi în viața Domnului Isus Cristos. Unul din ei a răspuns ne-carismaticilor la aceasta astfel: „Isus Cristos nu a vorbit niciodată în limbi, deoarece a fost desăvîrșit. Din cauza acestei desăvîrșiri nu a avut nevoie de zidire personală“. Cu o întrebare simplă am vrea să venim împotriva acestei declarații aeriene: De ce a insistat Isus Cristos, care a fost desăvîrșit, ca să fie botezat de Ioan Botezătorul cu botezul pocăinței chiar dacă cu siguranță nu a avut nevoie de pocăință? Mai întîi Ioan nu a vrut să facă actul acesta, dar următoarele cuvinte l-au convins: „...Căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit“ (Mt.3:15). De ce Isus Cristos nu a împlinit și cu privire la vorbirea

în limbi ce trebuia împlinit? Uitându-Se la Biserică, Isus Cristos a văzut că toate bisericile din toate epocile o să aibă nevoie de pocăință, pe când de vorbirea în limbi nu avea nevoie aproape nici o biserică.

Este așa de simplu

Explicația biblică după care semnul vorbirii în limbi e numai pentru Iudei a indispus pe câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei.

De ce - eram eu întrebat - să nu fi putut fi semnul și pentru necredincioșii dintre păgîni? Răspunsul e simplu.

În Noul Testament există două evenimente care au exact același înțeles. Vedenia lui Petru din Fapte 10 care i-a dat împuternicirea să meargă la păgînul Corneliu (Fap. 10:9-16) și vorbirea în limbi.

Ce a însemnat vedenia acestei fețe de masă care s-a coborît din cer, plină cu animale necurate? Ce însemnau aceste animale necurate, pe care Petru - ținînd legea lui Moise - nu le-ar fi atins niciodată? Toți o știm. Ele reprezentau tot ce nu era Iudeu, anume popoarele altor limbi. Nimănuui nu i-ar veni ideea că această vedenie ar fi pentru altcineva decît pentru Iudei, căci chiar Iudeii trebuiau să învețe să nu mai socotească nimic necurat din ceea ce spusese Dumnezeu că e curat. Petru a fost învățat personal prin această vedenie, care mai tîrziu a trebuit să învețe și pe alții. Lui Petru îi era necesară, ca Iudeu, o asemenea vedenie din pricina necredinței lui firești în mîntuirea păgînilor.

Tot așa le era necesar Iudeilor, tocmai pentru că erau Iudei și se împotriveau oamenilor care vorbeau o altă limbă, semnul vorbirii în limbi. Acest semn - ca și întreita vedenie a lui Petru - i-a învățat că acum mîntuirea Dumnezeului lor era pentru oricine și pentru orice făptură (adică pentru toate limbile - Fap.2:17-21). Ideea îndărătnică după care semnul vorbirii în limbi ar fi și pentru păgîni a devenit neîntemeiată pentru unii din prietenii mei, cînd le-am dat următorul exemplu: „Ar fi exact ca și

cum, ca vorbitor de limbă franceză, aş începe să vorbesc înaintea voastră prin Duhul în chip miraculos englezeşte. Aveţi voi nevoie de aceasta ca să ştiţi că Evanghelia poate traversa Canalul Mîneicii? Nu, sigur că nu! Atunci, întrucît fiecare ştie acest lucru de veacuri, acest semn ar fi şi pentru voi complet fără sens“.

Nu, Duhul nu lucrează acolo unde este inutil; El nu vrea să spargă uşi deschise (1.Cor.9:26). Din acelaşi motiv vedenia lui Pavel nu a continuat. De trei ori una după alta s-a repetat, apoi, citez: „Vasul a fost ridicat iarăşi la cer“ (Fap.10:16). La fel, cum spune sfîntul Augustin, s-a întîmplat cu vorbirea în limbi: „...Acest eveniment a survenit ca să anunţe ceva (anume ca Evanghelia să fie vestită în toate limbile de pe pămînt), şi a dispărut ca urmare în continuare“.

E nevoie astăzi să vorbesc prin Duhul limba eschimoşilor ca să ştiu că în ochii lui Dumnezeu nu sînt necuraţi?

Hudson Taylor, şi cu el toţi misionarii, nu aveau nevoie de acest semn ca să înveţe cu uimire apostolică (Fap.11:18) că Dumnezeu iubeşte şi pe chinezi şi le primeşte limba. Nici un singur creştin din lume nu are nevoie azi de vedenia lui Petru, de vorbirea în limbi sau de vreo altă tălmăcire de acest fel ca să cunoască acest mare adevăr pe care nu-l mai contestă nimeni.

Bazat pe stîncă de nezdruccinat a Sfintei Scripturi, confirm cu apostolul Pavel că vorbirea în limbi şi vedenia lui Petru au fost pentru acest popor iudeu (1.Cor.14:21), care nu numai că a dispreţuit pe ceilalţi oameni, care vorbeau o altă limbă şi n-au crezut în mîntuirea lor, ci au pus vîrf păcatelor lor prin faptul că au împiedicat vestirea mîntuirii pentru păgîni (1.Tes.2:16).

Identităţi

Mai sus am spus că vedenia lui Petru şi vorbirea în limbi sînt identice. Dar trebuie să ne gîndim la următoarele: Marfa este aceeaşi, dar ambalajul este diferit. Da-

că luăm în seamă această diferență a problemei, descoperim că între cele două semne sînt identități cu totul și cu totul neobișnuite, care nu se mai întîlnesc la nici un alt dar al Duhului Sfînt.

1) Vedenia a fost dată unui credincios, dar se referea la necredința lui. În același mod vorbirea în limbi a fost practică de credincioși, dar se referea la necredința lor.

2) Vedenia se repetă într-un număr limitat, dar însemnătatea ei o întîlnim de fiecare dată cînd citim Faptele Apostolilor 10 și 11. În același mod luăm practicarea vorbirii în limbi care a fost limitată de Duhul Sfînt (1.Cor. 13:8). Dar însemnătatea ei ne revine în memorie de fiecare dată cînd citim Sfînta Scriptură.

3) Vedenia a fost în mod individual doar pentru acest popor. În același mod, vorbirea în limbi a fost destinată numai acestui popor (1.Cor.14:21).

4) Vedenia adeverea unui Evreu, cum că harul dat poporului Israel, se va revărsa peste orice creatură și Evanghelia devine universal valabilă. În același mod, vorbirea în limbi adeverea Iudeilor că harul dat poporului Israel se va revărsa peste neamuri și că Dumnezeu va turna din Duhul Său peste orice făptură (Fap.2:17).

5) Vedenia explică dimensiunea universală a noului legămînt, care nu este legat de o limbă oarecare. În același mod vorbirea în limbi descoperă poporului Israel că noul legămînt se întinde mai departe și nu se referă la cineva în parte (Fap.2:21).

6) Ceea ce s-a arătat prin vedenie nu a continuat, ci a fost retras înapoi în ceruri. În același mod vorbirea în limbi nu avea o practicare nelimitată (1.Cor.13:8).

7) Vedenia își găsește explicația totală doar după convertirea lui Corneliu. În același mod înțelegem vorbirea în limbi doar în lumina întoarcerilor la Cristos a popoarelor barbare și păgîne, într-un cuvînt a Neamurilor.

8) Vedenia ar fi fost într-o adunare, unde se știa deja de dimensiunea mondială a harului, nelalocul ei. Vorbirea în limbi nu era un semn pentru credincioși (1.Cor.14:22).

9) Petru a fost zidit personal prin vedenie. Zidirea a constat în ceea ce a exprimat vedenia, și în nimic altceva. În același mod, cei care vorbeau în limbi au fost zidiți prin ceea ce vroiau să zică semnele, anume referitor la această idee cu totul nouă pentru ei, că Duhul Sfânt fusese turnat peste orice făptură și neam, și că, ce mare taină, „Neamurile sînt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Isus Cristos“ (Ef.3:6).

10) Vedenia i s-a arătat lui Petru de trei ori consecutiv, pentru ca lecția aceasta să se întipărească bine în mintea lui. Ar fi fost de neconceput dacă ar fi trebuit să se repete în tot timpul vieții și activității sale. În același mod pentru Biserica apostolică (primară) și pentru orice biserică creștină, vorbirea în limbi apare în Faptele Apostolilor de trei ori (2:10,19). Pînă cînd adevărul acesta a fost bine înțeles și nu mai mult. Dacă practicarea vorbirii în limbi ar mai fi și astăzi actuală după cum cred unii, atunci vedenia ar trebui să fie și ea actuală. Dacă ar trebui să practicăm vorbirea în limbi, atunci vedenia ar trebui să se repete și astăzi. Cine mai are nevoie într-o biserică care este formată din toate națiunile, rasele și limbile lumii de semnul că trupul Domnului Cristos este format din toate națiunile, rasele și limbile lumii? Pe scurt: Prin vedenia vietăților necurate Petru învață Iudeii același lucru pe care îl învață vorbirea în limbi tot pe Iudei, și anume pe cei care nu vroiau să creadă că drumul mîntuirii, intrarea la Dumnezeu lui Israel, este deschisă și pentru Neamuri, a căror limbă a fost vorbită într-un mod atît de minunat de către Duhul Sfînt.

Interpretare dificilă

În 1.Corinteni 14:22 Pavel, inspirat de Duhul Sfînt, scrie că semnul vorbirii în limbi nu este pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Nu-l călăuzește Duhul Sfînt pe Pavel în versetul următor să spună exact contrariul? În chip vădit surprindem pe Duhul Sfînt în

flagrant delict asupra faptului cum Se contrazice cu următoarea declarație: „Deci dacă s-ar aduna toată biserica la un loc, și toți ar vorbi în limbi, și ar intra și cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice că sînteți nebuni?“ Acest paradox nu mi l-a putut explica nimeni pînă acum. Dacă necredincioșii din versetele 22, 23 și 24 reprezintă fără deosebire pe Iudei și pe Neamuri, atunci rămîne contradicția. Dificultatea dispăre dacă se admite că Pavel are în vedere două feluri de necredincioși:

1) Necredincioșii din versetul 22 sînt descriși în versetul 21: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine, și nici așa nu Mă vor asculta“. Aceștia sînt Iudeii. Semnul era pentru ei.

2) Ceilalți necredincioși, ascultătorii din versetul 23, erau oameni din popor (și nu din acest popor); altfel spus, erau păgîni din orașul Corint. Cum spune Duhul Sfînt, nu pentru ei a fost destinată vorbirea în limbi.

Această interpretare anulează contradicția și confirmă faptul că vorbirea în limbi, de neînțeles pentru păgîni, era destinată nu acestora, ci necredincioșilor din poporul iudeu. Semnul trebuia să le facă de înțeles că acum și oameni de alte limbi aveau intrare în Trupul lui Cristos, adică în Biserică. Ca încheiere aș vrea să arăt că prezicerea din versetul 24 și 25, spre deosebire de vorbirea în limbi, era îndreptată în primul rînd spre credincioși, dar a fost înțeleasă și de necredincioși, întrucît era exprimată în propria lor limbă. Așa s-a ajuns apoi și la convertiri profunde, la conștiințe zguduite, ba oamenii chiar au căzut cu fața la pămînt și au mărturisit că Dumnezeu este între ei.

Orbire?

Am constatat cu mirare cît de departe poate merge potrivnicul cu privire la acest punct al învățaturii, care este atît de ușor de conceput, și cum a împăienjenit inteligența spirituală a creștinilor. Nu demult am întrebat trei persoane, care erau tineri în credință și aproape fără nici

o bază a învățaturii spirituale. Am repetat încercarea, făcînd-o cu trei copii de opt și nouă ani. Le-am citit foarte rar versetele din Fapte 10 despre vedenia lui Petru. După aceea le-am cerut să-mi spună ce au înțeles. După puțină ezitare mi-au dat toți același răspuns, pe care vreau să-l formulez în următoarea propoziție: Vedenia a dat de înțeles lui Petru, că are dreptul să propovăduiască mîntuirea și Neamurilor.

Dacă niște oameni fără o bază a învățaturii spirituale, și niște copii fără cunoștințe au înțeles sensul vedeniei lui Petru, atunci de ce niște creștini, care sînt atît de vechi în credință, și care se cred plini de Duhul Sfînt, Duh care ne conduce pe toți în adevăr, de ce sînt toți acești prieteni neputincioși să afle adevăratul sens al semnului asemănător și anume al vorbirii în limbi? În expresia „a vorbi în limbi“ cuvîntul „limbi“ explică tot conținutul, pe cînd acest cuvînt în vedenia lui Petru nici nu apare, deși vrea să explice același lucru!

După părerea mea numai un duh al orbirii poate să ascundă acest adevăr de inteligența lor.

De ce sînt atîția oameni în poporul lui Dumnezeu incapabili să înțeleagă explicațiile Duhului Sfînt, care de exemplu ne spune:

1. Cine vorbește în limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu
2. Că semnul acesta nu a fost pentru credincioși
3. Că semnul acesta a fost pentru necredincioșii acestui popor iudeu.

Aceste texte sînt mai simplu de înțeles ca Ioan 3:16 sau Romani 3:23 și totuși ei nu le înțeleg. Sau nu vor să le înțeleagă, de frică să nu fie vindecați și salvați de greșelile lor?

De ce numai Iudeilor?

În privința credinței mele neclintite ca și Pavel, că vorbirea în limbi precum și vedenia lui Petru ar fi pentru „acest popor“, ar putea careva să se întrebe iritat: De ce

numai Iudeilor?

Pentru că Duhul Sfânt ne învață (Rom.9:4-5) că înfierea, slava, legământul, Legea, slujirea și promisiunile aparțin Israelitilor.

Mîntuitorul a venit mai întîi pentru ei. Apostolii au fost Iudei. Primii creștini au fost de asemenea Iudei. De fapt prima biserică a fost iudaică. Totul a fost în mîna Israelitilor. Ca urmare cei mai rîvnoși dintre ei, în frunte cu Petru, se fereau să împartă Vestea Bună cu Neamurile a căror limbă era considerată o limbă barbară. Vorbirea chiar în aceste limbi, a națiunilor de care se fereau, și vedenia lui Petru au fost două semne prin care Dumnezeu a vrut să convingă pe acest popor de valabilitatea universală a Evangheliei.

El a vrut să-i aducă la cunoștința înțelegerii acestui mare secret, că în Isus Cristos devin Neamurile (limbile) și Iudeii un singur Trup (Ef.3:6). Semnele acestea două au vrut să exprime aceasta și nimic altceva.

Capitolul 8.

Experiențele

Astfel, în ceea ce mă privește pe mine, însuși marele meu prieten Pavel mi-a creat dificultăți prin logica lui de necombătut inspirată de Duhul Sfânt. Totodată asupra acestui punct mai aveam două cuiburi de rezistență: un buncăr mare și o întăritură mică. Buncărul meu era un rînd din Scriptură care putea încă să mă facă să sper că absolutul lui Pavel a fost cît de puțin atenuat de citatul lui din Vechiul Testament: „Voi vorbi norodului acestuia...” (2.Cor.14:21). Îmi spuneam, dacă Dumnezeu Se adresează necredincioșilor prin intermediul vorbirii în limbi, poate este totuși un mesaj către oameni. Nădejdea mea a fost de scurtă durată, căci buncărul meu a fost minat și a sărit singur în aer. Desigur că Dumnezeu vorbea Iudeilor prin acest semn, dar dacă semnul le vorbea, cuvintele din el erau pentru Dumnezeu și numai pentru El. Într-o zi, un general de armată m-a invitat personal în biroul lui ca să-i vorbesc despre credință. Cînd am ajuns, mai multe persoane așteptau să fie primite. Eu am intrat primul. Convorbirea mea era numai cu generalul, dar intrarea mea imediată era pentru ceilalți un semn al cinstei care mi se făcuse. La fel este și cu vorbirea în limbi. Limbile păgîne de acum privilegiate sînt primite la protocolul privat al Împăratului împăraților. Ele vorbesc numai cu Dumnezeu, dar aceasta este grăitor pentru ceilalți.

Lămurire

Pe vremea cînd aveam o înțelegere copilărească a Bibliei, mă mulțumeam cu păreri inexacte, mă mișcam în curentul unor idei preluat - așa cum eram influențat - fără să-mi dau osteneala să cercetez în Biblie dacă ceea ce mi se spunea era de fapt adevărat (Fap.17:11). Din relatarea Rusaliilor acceptam fără să mă gîndesc că vorbirea în

limbi era neapărat un mesaj adresat oamenilor; căci în prezența acestor mulți străini de felurite limbi era necesară doar o minune ca să înțeleagă toți în același timp ce vroia să le spună Dumnezeu. Dar ce șoc am primit când am descoperit cu Biblia deschisă că aceștia nu erau străini dintre păgâni, care veniseră de Rusalii la Ierusalim, ci Iudei din alte țări (Fap.2:5,14,23)! (Observație: și poate și câțiva dintre prozeiți, din alte țări, care înțelegeau toți aramaica, pe lângă limbile lor naționale). Dacă era deci vorba să li se predice acestor oameni, de ce fusese nevoie de atâtea limbi - anume cincisprezece - când ar fi fost de ajuns doar una, cum arată urmarea relatării? Cine vrea să găsească un mesaj către oameni, acela trebuie să caute în vorbirea lui Petru și nu în vorbirea în limbi. Căci toți au înțeles ce le-a spus Petru, când nu a mai vorbit cu ei în limbi, ci într-o singură limbă - aramaica. Întrucât toți înțelegeau limba în care li s-a adresat Petru, aceasta înseamnă că era complet de prisos să se mai adauge alte 15 limbi, dacă ajungea una singură. Atunci de ce celelalte cincisprezece?

Răspunsul și explicația tuturor acestor întrebări au fost date de pana inspirată a lui Pavel, când, mînat de Duhul Sfînt a scris următoarele: „Cine vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:21). Și exact cum spune Pavel, așa vorbesc (în Fap. 2) oamenii lui Dumnezeu în cincisprezece limbi străine, ca semn pentru Iudei (1.Cor.14:21) și mai ales pentru Iudeii care proveneau din cele cincisprezece Neamuri diferite. Semnul le-a făcut clar că de acum intrarea la Dumnezeu nu mai era dreptul lor privat, că urechea lui Dumnezeu auzea la fel de bine și alte feluri de guri, că ebraica nu avea vreo întîietate și că ar face bine ca în viitor să se orienteze după Duhul Sfînt prin faptul că pe oamenii pe care Dumnezeu i-a declarat curați să nu-i mai socotească ca necurați (Fap.10:15).

A doua linie de apărare

Aici am încercat să rezist în mica mea întăritură. O numesc așa pentru că se situa în afara Bibliei. Era întări-tura experiențelor despre care în final se vorbea mai mult decît despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Căci nu există o temă de discuție mai iubită, și totuși nimic mai primej-dios decît experiența. Iată de ce n-am vrut să mă angajez pe calea experiențelor în această carte. Este un teren mult prea mișcător. Pe masa mea de lucru am două feluri de cărți. Sînt cele care cu o mulțime de anecdote relatează mărturii trăite, dovedite, care militează în favoarea unei vorbiri în limbi care se adresa cu totul oamenilor. Sînt al-tele cu contra armături care demască lucrul. În acest do-meniu al experienței sau antiexperienței, forțele sînt aproape egale; eu mă voi ține de principiul „sola Scriptu-ra“. Am fost personal ținta unor profeții spuse în limbi. Și alții le-au fost țintă, iar unii pot chiar afirma că ceea ce s-a zis despre ei era adevărat și că lucrurile s-au petrecut cum li s-a zis. Ori asemenea experiențe nu pot fi negate. „Dar în sfîrșit“ a strigat un prieten drag, „am auzit o pro-feție în limbi care mă privea și care s-a împlinit în viața mea!“ Acest prieten era serios sau vroia să glumească? Ei bine, voi ca și mine ați auzit această formă de „adevăr“, a existat deci o împlinire, ca urmare a vorbit cerul. Sîntem siguri de aceasta? Pentru că și în Biblie a vorbit cerul și ce se spune acolo contrazice această experiență. Experiența afirmă că în vorbirea în limbi cerul este cel care vorbește oamenilor, în timp ce Biblia spune că oamenii sînt cei ce vorbesc cerului (1.Cor.14:2). Cui să dau dreptate? La ceea ce a zis Dumnezeu sau la ce spune experiența mea? Iov pare să fi cunoscut această dilemă cînd a zis: „Mi-am ple-cat voia la cuvintele gurii Lui“ (Iov 23:12). Experiența! Dar ea este pretutindeni în viață și nu dovedește mare lu-cru.

Chiar ocultismul!

Se întâmplă horoscopului să nu se înșele! Mii de oameni sînt gata să aducă mărturie pentru aceasta; este experiență. Zidurile capelei Notre Dame de la Garde din Marsilia sînt acoperite cu plăcuțe de recunoștință care dovedesc împliniri miraculoase; asta-i experiență.

Madame Soleil prezice lucruri extraordinar de adevărate uneori. Două prezicătoare au prezis una asasinarea lui J.F.Kenedy și cealaltă atentatul asupra președintelui Reagan, și a fost adevărat. Iar cîrjele și protezele atîrnate în grota din Lourdes confirmă oare învățătura marială (referitoare la Maria)? Căci și asta este experiență.

Radiestezistul care indică locul unui obiect pierdut la sute de km de acolo, doar prin trecerea pendulului său peste o hartă, este tot o experiență. Nu s-a dovedit experiența cînd același radiestezist vă spune, chiar fără să vă asculte, numele bolii de care suferiți? Mii de oameni cred în ele și recurg la aceste practici pentru că realitatea experienței îi împiedică să vadă latura ocultă și magică a acestor lucruri.

Sola Scriptura

Dar, am protestat eu o vreme, căutarea noastră a adevărului se situează în domeniul experiențelor biblice și duhovnicești! „Cuvîntul Tău este Adevărul“ (Io.17:17) a fost răspunsul care îmi revenea tot mereu în minte, și în afara Cuvîntului, diavolul poate să ne aducă experiențe cu carul, el se poate foarte bine preface într-un înger de lumină (2.Cor.11:14) ca să ne spună adevăruri. Căci dacă Duhul Sfînt vorbește acolo unde este așa puțin adevăr, în ce categorie trebuie să plasăm pe cel din Fapte 16 unde în orașul european Filipi o femeie dotată cu un dar extraordinar de profetie se pune să meargă după doi bărbați pe care nu i-a întîlnit niciodată și strigă cui vrea să o audă că oamenii aceștia sînt slujitorii lui Dumnezeu și că vestesc Cuvîntul mîntuirii (Fap.16:17)? Și aceasta este expe-

riență. Dar era un demon care vorbise și Pavel l-a alungat. Atîta vreme cît femeia putea să spună aceste adevăruri, ea se afla în rătăcire; doar cînd nu a mai putut spune nimic s-a aflat în adevăr!

Și Faraon

Experiență! Faraon avea cîtă vroia! Vrăjitorii lui preschimbau apa în sînge, făceau să se înmulțească broaștele și prefăceau toiegele în șerpi (Ex.7). Era adevărat, era autentic, la fel de adevărată era și experiența și mărturia acelor femei din Ieremia 44:16 și 17: „Voim... să aducem tămîie împărătesei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură... Atunci aveam pîine de ne săturam, eram fericiți, și nu treceam prin nici o nenorocire! Dar, de cînd am încetat să aducem tămîie împărătesei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate, și am fost nimiciți de sabie și de foamete...” Cine poate contesta aceasta? Ce anume hotărăște că un lucru este adevărat sau nu? Mărturia trăită sau Cuvîntul lui Dumnezeu? Cînd Dumnezeu zice că cel care vorbește în limbi nu se adresează oamenilor, ce trebuie el să tăgăduiască, acest Cuvînt care o zice, sau mărturia care contrazice acest Cuvînt? Mî s-a impus o alegere între experiențe și Biblie. Eu am făcut această alegere. M-am pus de partea Scripturii și *împotriva* acestor pseudo-mărturii. Cititorilor mei le revine să facă și ei alegerea.

Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu (1.Cor.14:2)

Aici mi-era ușor să trec de la doctrină la verificare. Cu mania mea de-a trece totul prin sita Scripturii, ocazia s-a găsit repede. Cel care urma să-mi slujească de cobai a fost unul din prietenii mei dragi, pastor sincer și în biserica căruia eram invitat să aduc cîteva mesaje. În cursul unei conversații particulare, mi-a vorbit de o soră din adunare care vorbise în limbi în prezența lui. „Am deosebit“, mi-a zis el, „în ceea ce spunea ea, un mesaj care mi-era adre-

sat". Ocazia era prea frumoasă, ca servită pe tavă. I-am zis deci: „Cum împaci ideea unui mesaj care ți-ar fi ție adresat cu ceea ce afirmă Biblia: ‚Cine vorbește în limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu‘ (1.Cor.14:2)? Tu nu ești Dumnezeu“. A fost ca o lovitură de măciucă pentru el. N-a putut să-mi răspundă. Tocmai îi descoperisem un text pe care îl trecuse cu vederea sau al cărui înțeles îi scăpase. Mă simțeam prost pentru el. Îmi era milă de el. Nu i-am spus că această vorbire în limbi care se adresează oamenilor nu miroase bine. Nu i-am spus că era o mistificare, o înșelătorie. L-am lăsat să judece el însuși că avusese de a face cu un fals grosolan. Ori, fiecare știe că imitația frauduloasă în lucrurile omenești este pedepsită de lege. Să fie mai puțin grav în lucrurile divine? Ce să crezi despre toate aceste vorbiri în limbi care exprimă o profecie, un îndemn sau o descoperire, deci un mesaj către oameni? Ele sînt în contradicție flagrantă cu ceea ce învață Duhul Sfînt. Ce să crezi, dacă nu că există un fals? Un alt prieten, pastor al unei adunări pentecostale, înțelegînd și el acest adevăr, a cerut aplicarea lui în biserică. El și adunarea lui au fost excluși din gruparea de care aparțineau. Am povestit întîmplarea aceasta unuia dintre prietenii mei care nu părea să fie de loc mirat de ea. El era la curent cu asta și mi-a spus: „Cînd a circulat acest cuvînt a lui Pavel în cercurile noastre, a lucrat ca o bombă. Ideea însă nu a prins rădăcini, căci ar fi trebuit să se recunoască că tot ce fusese făcut pînă atunci era greșit“. Altfel spus, ca greșeala să poată păstra aparența adevărului, în nici un caz nu aveam voie să stăruim asupra greșelii. De cîte ori contează mai mult tradiția decît Cuvîntul lui Dumnezeu! Tradiția biruie adesea asupra Cuvîntului lui Dumnezeu. Istoria bisericilor peste veacuri o dovedește dureros și umilitor.

Martiriul unui text

Și în societatea noastră civilizată există practica rușinoasă a torturii. Ea se întrebuițează chiar și față de tex-

tele Scripturii. Orice mijloc este destul de bun ca să zdrobească, să desfigureze și să tortureze texte, cu intenția de a stoarce o mărturisire în contra declarației și conținutului lor. Îmi permit aici o mică paranteză care ne poate sluji ca model. Nu există alte învățături mai clare și mai de necombătut ca acelea ale lui Pavel când zice: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos“ (1.Tim.2:5). El înțelege prin aceasta că - întrucît există numai un Dumnezeu - tot așa nu poate exista decît un mijlocitor. Pentru el acest Mijlocitor este Isus, doar El și nimeni altcineva. Biserica catolică schimbă acest adevăr în chip complet, prin faptul că aplică aici unghiul de vedere cu totul deosebit al nunții din Cana. Întrucît Maria este cea care face atent pe Fiul ei că oaspeții nu mai au vin, minunea care are loc este atribuită Mariei, care de atunci e mijlocitoarea oricărui har! Învățătura celui mai mare învățător al Bisericii este prin aceasta dintr-odată ocolită. Asemenea maltratări vor să oblige textele Bibliei să mărturisească ceva, și transmitorii unor asemenea ne-texte se înmulțesc rapid. Mă întristează să găsesc aceleași metode sub pana unora cărora li s-ar fi convenit o interpretare mai strictă a Sfintelor Scripturi. Dimpotrivă, și asta spre cinstea fraților mei pentecostali, nici unul dintre cei cu care am vorbit despre relatarea din Fapte 2 nu a negat faptul că vorbirea în limbi de la Rusalii se îndreaptă spre Dumnezeu și nu spre oameni. Dar acum se ridică voci care încearcă să spună contrariul. Afirmația clară și categorică a lui Pavel: „Cine vorbește în limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:2) este răsturnată cu o interpretare mutilată, culeasă din Fapte 2.

În timp ce Roma neagă și moderează unica mijlocire a lui Isus cu ajutorul unei examinări împrăștiată a nunții din Cana, cineva se slujește de relatarea din Fapte 2 ca să explice doctrina lui Pavel, când ar trebui să facă contrariul. Sau vrea cineva să mă facă să cred că Pavel, când a scris sub călăuzirea Duhului Sfînt propoziția „cine vorbește în limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu“ a

scris ceva contrar gândurilor lui Dumnezeu?

Redare cu încetinitorul

Printr-o redare cu încetinitorul, aş vrea să vă arăt o triplă încercare de manipulare a celor întîmplate la Rusalii.

Prima manipulare: Dacă fenomenul vorbirii în limbi s-ar îndrepta doar spre Dumnezeu, s-ar mărgini în mod sigur la dimensiunea Cinei.

Primul răspuns: La toate marile manifestări, fie întîmplările de la Rusalii, fie ocaziile din vremea de azi (convenții, evanghelizări, campanii), rugăciunile la Dumnezeu nu rămîn prizoniere vreunui loc tainic. Rugăciunea, lauda și mulțumirea se îndreaptă tot atît de deschis și de vizibil către Dumnezeu, cum se îndreaptă vestirea Cuvîntului spre mulțime.

A doua manipulare: Întrucît s-a înțeles ce s-a spus, aceasta înseamnă că s-a vorbit oamenilor.

Al doilea răspuns: În adunările de mase, atunci ca și azi, înțelege fiecare ce se spune în rugăciune; rugăciune care se îndreaptă numai spre Dumnezeu.

A treia manipulare: Ei au vorbit cu voce tare și clară, nu au șoptit.

Al treilea răspuns: Așa este în toate rugăciunile noastre publice, fie într-o sală, la radio, la televiziune sau în aer liber. Ele sînt la fel de lămurite ca și predicile. Noi nu șovăim, chiar cînd nu ne adresăm decît lui Dumnezeu, să ne ajutăm prin stații de amplificare ca să ne dea decibeli ajutători, pentru a fi înțeleși chiar și de aceia cărora nici nu ne-am adresat!

Precizare necesară

În ciuda a ceea ce au afirmat pripit unii, vorbirea în limbi de la Rusalii nu a convertit pe nimeni. În esență, la fel ca și serviciile religioase de mulțumire de azi, nu a fost altceva decît vestirea minunilor (Fap.2:11) și faptul de a se

bucura de tainele lui Dumnezeu (1.Cor.14:2). Desigur, s-a atras atenția mulțimii la ceea ce s-a întâmplat după aceea, însă de abia ceea ce a urmat, anume predica lui Petru care nu a fost o vorbire în limbi, a adus pe oameni la pocăință și credință. Dacă vorbirea în limbi ar fi fost un mesaj pentru oameni, de ce ar mai fi luat Petru cuvântul? Ca să predice și să lămurească ceea ce a predicat și a lămurit deja Duhul Sfânt? Vorbirea în limbi de fapt nu le lămurise nimic, căci au spus unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?” (Fap.2:12). Vorbirea în limbi avea valoarea unui semn, un semn al cărui înțeles le scăpa.

De abia mesajul care a urmat le-a dat cheia semnului: „Voi turna din Duhul meu peste orice făptură” (Fap. 2:17), adică peste orice limbă, neam și popor. În timp ce vorbirea în limbi a dus la o întrebare, fără să dea un răspuns, predica lui Petru le-a satisfăcut căutarea. Și această predică i-a făcut pe oameni să intre în ei înșiși: „După ce au auzit aceste cuvinte, au rămas străpuși în inimă” (Fap.2:37) și s-au convertit, așa cum se spune în continuarea relatării.

Aceste mii de Iudei care au fost salvați prin predica lui Petru, au putut să se întoarcă acum în țările lor de baștină și să mărturisească despre mântuirea în Isus Cristos. În același timp au putut să le facă de cunoscut concetățenilor lor iudei că sînt salvați și oamenii de alte limbi, că au intrare la Iahve al lor și că devin prin aceasta frații lor. Desigur că încă nu au înțeles toate fațetele acestei mari taine, dar semnul vorbirii în limbi i-a pregătit să nu facă ca ceilalți Iudei care s-au împotrivit lărgirii Evangheliei în lumea oamenilor care vorbeau o altă limbă.

Căci acești primi convertiți, împotrivitori din fire la mântuirea celorlalți, a străinilor, nu trebuiau să uite această oră memorabilă, cînd Dumnezeu prin Duhul Sfînt a vorbit ca și acești străini. Semnul era vădit. Dumnezeu a primit pe aceștia și le-a ieșit în așa fel în întîmpinare, încît a vorbit chiar pe limba lor. Acum trebuiau să se împace cu ideea aceasta și cei mai neînduplecați. Fie că le plăcea, fie că nu, Dumnezeu a hotărît mai presus de orice

ca să-i unească pe Iudei și pe oamenii de o altă limbă (1.Cor. 12:13) într-un singur trup (Ef.3:16) prin botezul cu Duhul Sfânt. Vorbirea în limbi a fost semnul potrivit pentru aceasta.

O alegere

Păstrez o amintire penibilă de pe vremea când vecinul meu de lângă mine, pastor experimentat al unei adunări pentecostale, m-a invitat să iau parte la o dezbatere despre subiectul cu care ne ocupăm. Oponentul lui era un frate lucrător din Adunările zise darbyste. Fiecare își avea Biblia deschisă pe masă. Prietenul meu pastor, pe care-l credeam foarte versat în propria lui doctrină, nu s-a putut măsura cu adversarul lui. Ce hap a trebuit să înghită! A fost ca un uragan care mătura totul în calea lui. Acest slujitor a lui Dumnezeu își cunoștea Biblia într-un mod atât de extraordinar încât aveam impresia că mă aflu înaintea lui Ștefan despre care se spune: „Nu puteau să stea împotriva Duhului și înțelepciunii cu care vorbea el“ (Fap. 6:10). Nu-mi mai amintesc adevărurile izolate care l-au dezarmat pe prietenul meu și l-au înghesuit într-un colț, eram prea novice ca să le țin minte. Dar ce m-a doborât și ce nu pot să uit vreodată a fost aceasta: Prietenul meu și-a închis Biblia, a pus-o deoparte, și a zis: „Biblic aveți dreptate, dar nu pot să neg *experiența mea*“. Această scenă m-a urmărit multă vreme, căci gestul și vorba trăda totul. Biblia dată la o parte și experiența pusă înainte.

Bătut pe terenul lui favorit și obligat s-o recunoască, prietenul meu trebuia, ca să păstreze cât de cât aparențele, să aleagă între experiență și Biblie. Să nege una sau să păstreze pe cealaltă. Biblia a fost sacrificată experienței. Iată subiectivismul galopant care invadează toate păturile creștinismului. Subiectivism care îndepărtează ceea ce jenează, fie chiar Cuvîntul lui Dumnezeu, lipind subtil pe aceste experiențe o etichetă biblică. Farsa este jucată. Noii convertiți și cei slab fundamentați nu văd în ele decît foc. La întoarcerea în mașină eram trist pentru el; l-aș fi con-

solat bucuros. Dar el nu avea deloc aerul că are nevoie de asta. Părea vesel și relaxat. El își avea experiența, era fericit și mulțumit cu ea.

Asta m-a făcut să mă gândesc la acel preot catolic care mi-a zis: „Faptul că Biblia nu vorbește despre purgatoriu nu mă deranjează, magisterul bisericii noastre o zice și asta mi-e deajuns“. Și lui îi erau deajuns „experiențele“ lui.

Tot experiențe

În acest domeniu al experiențelor îmi plăcea să aud povestindu-se că mai mulți se convertiseră ascultând talmăcirea unei vorbiri în limbi care le era destinată. Ori, îmi spuneam eu, eroarea nu poate converti pe oameni la adevăr. Pentru că vorbirea în limbi i-a adus la adevăr, ea nu putea veni decît de la Dumnezeu. Acest raționament nu era logic decît în aparență. Nu m-a mulțumit multă vreme. Am descoperit că oamenii din orașul Filipi din Grecia ar fi putut foarte bine să se convertească auzind-o pe ghicitoarea care, însufletită indiscutabil de un demon, vorbind despre Pavel și Sila, zicea: „Oamenii aceștia sînt robii Dumnezeului celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mîntuirii“ (Fap.16:17). Această femeie totodată victimă și slujitoare a Satanei era în clipa aceea purtătoarea celui mai curat mesaj evanghelistic. A fost nevoie de toată spiritualitatea lui Pavel ca să deosebească și să dezvăluie această confuzie. Dar acest adevăr ieșit din adînc justifică oare ocultismul? Am întilnit creștini care mi-au spus că au ajuns pe calea mîntuirii prin Martorii lui Iehova care le-au procurat Biblia. În nici un caz convertirea lor la Cristos datorată inițiativei Martorilor lui Iehova nu poate îndreptăți doctrina unei secte rătăcite.

Apostolul Pavel ne relatează că unii predicau Evanghelia din invidie, ca să-i facă rău. Această propovăduire își aducea roadele în așa măsură încît Pavel a zis: „Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Cristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta“ (Fil.1:15-18). Rezul-

tatul face oare ca sentimentele rele să fie de recomandat? Se poate justifica propovăduirea din gelozie și invidie în numele rezultatelor pe care le produce ea?

La operă

Am cunoscut un slujitor a lui Dumnezeu care se convertise la teatru. A auzit aici un citat din Biblie și, pe loc, cuprins de Duhul lui Dumnezeu, s-a predat Domnului. Nu numai că nu s-a mai întors niciodată la teatru, dar nu a trimis niciodată pe nimeni acolo ca să fie mîntuit. Ar îndreptăți oare scopul mijloacele? Tare mă tem că acest duh lumesc predomină în unii creștini. John Bost, fondatorul lui „Asiles de la Forces“ la Bergerac în Franța, era fiu de pastor. Încă neconvertit iubea mult lumea. S-a dus odată la operă ca să vadă „Domino-ul negru“. În timpul reprezentației l-a apucat Duhul lui Dumnezeu. A ieșit în mare grabă și s-a dus să se arunce pe genunchi în camera lui și să se predea lui Dumnezeu. Dacă opera poate produce așa roade frumoase, de ce n-ar trece calea devenirii unui preot printr-o lojă de la operă? SACRILEGIU! Dar oare nu acesta era principiul pe care încercam să-l apăr justificînd practica vorbirii în limbi printr-un posibil rezultat bun? Cînd un prieten, colonel în Armata Salvării revenit din Africa, a trecut pe la unul din serviciile noastre religioase, a lăudat pe Domnul în limba lingala, limbă din vestul Africii. A urmat o tălmăcire care nu avea nimic comun cu ceea ce spusese el. Ori, această impostură era biblică în sensul în care pseudo-tălmăcirea era la fel de evanghelică ca și cuvintele ghicitoare din Fapte 16. Cineva dintre ascultători ar fi putut foarte bine s-o ia pentru el. Dar de aici pînă la a justifica falsul în numele a ceea ce nu e decît înșelătorie, este o graniță pe care vor îndrăzni să o treacă doar cei ce sînt animați de un alt duh decît Duhul Sfînt.

Neobișnuitul

Pe vremea cînd nu eram încă prea luminat asupra subiectului, observam deja în ce măsură vorbirea în limbi devenea la unii de necontrolat. Era o alunecare în practici care pe vremea apostolilor ar fi fost mustrate de apostolul Pavel. Astfel, într-o zi, un frate care credea că are un dar de vindecare, sau care îl vroia cu orice preț, mi-a zis că a însoțit punerea mîinilor peste cei bolnavi cu vorbirea în limbi. Ciudat. M-am întrebat adesea unde o fi găsit el în Biblie exemplul și justificarea acestei practici.

Un altul acorda vorbirii în limbi un loc de frunte cînd se ruga pentru oamenii posedați de duhuri rele. După el, un exorcism sprijinit de vorbire în limbi, devenea cu atît mai eficient. Mai mult decît ciudat.

Alții a căror convertire era îndoielnică, asta spus fără a-i judeca, nu erau siguri de iertarea păcatelor lor și de mîntuirea lor, decît pentru că vorbeau în limbi. Credința era înlocuită de vorbirea în limbi.

Am constatat că rețetele erau foarte variate, că nu dădeau naștere la monotonie, dar că toate disprețuiau sfaturile mării Cărți a lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, care în afara contextului văzut mai sus (Iudei necredincioși și tălmăcire), îi tăgăduia folosirea în adunarea credincioșilor (1.Cor.14:19), nu și-ar fi strigat indignarea în fața unor asemenea deformări? Nu ar repeta ceea ce a zis Corintenilor: „...Nu fiți copii la minte... ci la minte fiți oameni mari!... limbile sînt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși“ (1.Cor.14:20-22)?

Capitolul 9

Marea întrebare : CÎND?

Revin la punctul discutat mai sus că vorbirea în limbi era, cum spune Pavel, un semn pentru Iudeii necredincioși și nu pentru păgîni, întrucît Duhul Sfînt spune: „Voi vorbi norodului acestuia“ (1.Cor.14:21). Rezolvată fiind această problemă, nu mai vroiam să mă întorc la ea, dimpotrivă să merg mai departe. Treptat am ajuns la o concluzie tulburătoare. Simțeam neclar cum mă poticneam tot mai mult în convingerile mele. Mi-am zis: Acum cînd biserica era compusă din oameni provenind dintre Neamuri, problema universalității Bisericii nu se mai pune. La ce mai poate sluji semnul și cui? De multe veacuri nimeni nu mai are nevoie să fie convins că mîntuirea este pentru toate limbile ca elvețienii, francezii, englezii, zulușii etc... De multă vreme nimeni nu o mai tăgăduiește. Atunci?!? Această logică riguroasă mă ducea unde nu vroiam. Ca un iepure prins în laț mă gîtuiam de ciudă zbătîndu-mă furios. Noi toți știm: cînd Duhul Sfînt apucă pe un om nu-l lasă pînă nu a capitulat înaintea Lui. Ieremia a făcut această experiență. El s-a împotrivit lui Dumnezeu, dar a sfîrșit prin a zice: „M-ai înduplecat Doamne și m-am lăsat înduplecat...“ (Ier.20:7).

Apostolul Pavel, maestrul în logică biblică, care vorbește în limbi mai mult ca ceilalți, care îi arătase doctrina și limitele, era silit să-i vestească sfîrșitul, ceea ce este în firea lucrurilor de aici de pe pămînt, chiar și în cele mai bune. Este tot atît de logic ca și cînd ai desfîința linii de cale ferată secundare cînd nimeni nu mai folosește trenul. Într-adevăr, Pavel, sub imboldul Duhului Sfînt spune: „Limbile vor înceta“ (1.Cor.13:8). De fapt este adevărat, a păstra un semn care nu mai înseamnă nimic pentru nimeni ar echivala cu menținerea unor panouri de ocolire pe un drum unde lucrările ar fi fost sfîrșite de multă vreme. Asta nu ar mai avea nici un sens. De altfel am găsit

în Noul Testament un descrescendo pe cât de semnificativ pe atât de tulburător:

- 1) În Fapte 2 - toți vorbeau în limbi.
- 2) În 1.Corinteni 12 - nu mai vorbesc toți în limbi.
- 3) În 1.Corinteni 13 - limbile vor înceta.

Aceasta e întrebarea!

Da, limbile vor înceta, dar când? Aceasta este întrebarea! Pînă aici am pierdut o bătălie, chiar două, mai degrabă trei. Admisesem definitiv cu Biblia în mînă :

1. că vorbirea în limbi nu putea să se adreseze în nici un fel oamenilor și că acolo unde se practica aceasta era o imitație falsă,

2. că era semnul pentru Israeliții necredincioși, semnul universalității mîntuirii și că acest semn nu era decît pentru ei,

3. că nu exista decît un fel de vorbire în limbi și nu două după cum fusesem învățat printr-o exegeză superficială.

Trebuie să spun că aceste trei bătălii pierdute le consideram drept biruințe și nu ca un fel de cal din Troia infiltrat unde trebuia. Adevărul nu îndepărtează, el eliberează. Descoperirile mele începeau totodată să-mi îndepărteze cîteva prietenii, dar îmi rămăseseră în același timp atîtea puncte și interese comune cu frații mei încît dacă ar fi existat un cal din Troia l-aș fi trimis de îndată acolo de unde a venit. Am hotărît să rezist pînă la ultimul cartuș.

Sfîntul Augustin

Între timp făcusem apel la Istorie, deși nu am încredere uneori în modul cum este scrisă. Ceea ce au spus părinții Bisericii, în ciuda nădejdlor mele, m-a incomodat foarte mult. Ioan Chrisostom și Sfîntul Augustin (354-430) spun în comentariile lor despre Scriptură că acest dar încetase deja și pe vremea lor. Iată cum se exprima Augustin în „Învățăături asupra primei Epistole a lui

Ioan“: „Erau semne potrivite acelei vremi. Ele erau destinate să vestească venirea Duhului Sfânt la oameni de toate limbile ca să le dovedească că Evanghelia lui Dumnezeu trebuia vestită în toate limbile de pe pământ. Acest lucru s-a întâmplat ca să vestească ceva, apoi a dispărut“.

Astfel, ceea ce învățasem eu atât de greu, Sf. Augustin o scrisese cu aproape 1600 de ani mai înainte! Ceea ce a spus el și am descoperit eu este de la sine înțeles. Biserica primară și deja chiar Biserica apostolică devenea tot mai puțin iudaică și tot mai mult compusă din oameni de alte limbi, deci tot mai convinsă de universalitatea oferirii mântuirii. Odată lucrul admis complet, nu mai trebuia nimeni să fie convins lăuntric că Dumnezeu a iubit atât de mult „lumea“ și că Domnul nu era numai Dumnezeuul lui Israel, ci și Dumnezeuul Neamurilor. Acest adevăr fiind definitiv admis în Biserică și chiar în lume, charismul care îi era semnul, ca și practicarea acestui charism, nu-și mai aveau sensul. Dumnezeu l-a retras. El a făcut același lucru cu scriitorii însuflați. După Ioan și Apocalipsa lui, nimeni de 19 veacuri nu a mai avut charismul de a adăuga pagini Bibliei. Dumnezeu a retras acest dar. În afară de câțiva încăpățânați ca Joseph Smith, autor pretins inspirat al cărții Mormonilor! Ori, a scrie Noul Testament era tot un dar al Duhului. El nu a continuat. Toată lumea este de acord asupra acestui punct (în afară de câțiva iluminați), printre care și frații din mișcarea pentecostală.

Botezul Duhului Sfânt

Prin aceasta s-a clătinat de pe temelii și învățătura bine cunoscută după care vorbirea în limbi era semnul evident sau indiscutabil al botezului cu Duhul Sfânt. Singurul lucru pe care vorbirea în limbi îl confirmă este că botezul cu Duhul Sfânt era realmente integrarea în trupul lui Cristos a Iudeilor și a Neiudeilor. Pavel spune: „Noi toți în adevăr am fost botezați de un singur Duh, ca...“ (1Cor. 12:13). De ce? îmi spuneam eu. Care este scopul botezului cu Duhul Sfânt? Răspunsul era scris acolo sub ochii mei:

„...Ca să alcătuim un singur trup“. Vorbirea în limbi confirmă această intrare a Grecilor în Biserică celor care nu credeau în ea sau care i se împotriveau. Și aici am fost descumpănit când am văzut că botezul cu Duhul Sfânt era cu totul altceva decât ceea ce credeam eu. Fusesem învățat și mi se repetase la nesfârșit că prin el aveam acces la darurile Duhului, și iată că singurul verset din Biblie care vorbea despre scopul botezului cu Duhul Sfânt îmi spunea dimpotrivă că el era pentru a alcătui un singur trup compus din Iudei și din oameni de alte limbi.

Am citit bine?

A trebuit să citesc versetul de mai multe ori ca să mă conving că am citit bine. Acesta era într-adevăr SCOPUL: „Ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci“. Și nu ceea ce mi se spusese de-a lungul anilor. Am înțeles în sfârșit că prin acest botez, Duhul Sfânt ridică dușmănia dintre popoare, dă la o parte controversile care îi învrăjbesc pe unii împotriva altora, îi contopește într-un nou popor, într-un nou trup: Biserica.

După cum strugurii răzleți din mai multe vițe formează de acum un singur pahar de binecuvîntare la Sfânta Cină, la fel teascul divin al Duhului Sfânt printr-un singur botez unește pe oameni cu limbi așa de deosebite într-o singură și aceeași nădejde (Ef.4:4-6). Ah, ce frumoase erau acele întâlniri internaționale la care am asistat, unde oameni de rase, de culturi diferite, dar cu aceeași inimă, cîntau laudă Domnului. Noi formăm un singur trup. Acesta este botezul cu Duhul Sfânt, zice Pavel... „Botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei fie Greci...“ și voi adăuga, fie francezi, fie englezi, fie africani... Aleluia! Noi înșine eram semnul, dovada intrării limbilor în internaționala lui Dumnezeu.

Un schimb de lovituri care sfîrșește prost

Dar iată că am o fire de luptător. Am chiar un tempe-

rament de atacant. Îmi place să marchez goluri. Bătîndu-mă cu apostolul Pavel am și încasat cîteva. Ca să-mi salvez onoarea, trebuia pe de o parte să-mi întăresc apărarea și pe de alta să marchez cel puțin un gol în poarta adversă. Întrucît Pavel și argumentele „anti“ s-au instalat în tabăra mea, trebuia să procedez prin contraatacuri surpriză; cînd simți că un duel are o întorsătură proastă, atunci apelezi la lovituri ținute secret pînă atunci. Aveam mai multe posibilități. Îmi rămînea lovitura lui Jarnac. Se zice într-adevăr că limbile vor înceta, dar cînd? Textul care spune că limbile vor înceta spune că vor înceta și cunoștința și profețiile (1.Cor.13:8). Țac! Dar dacă primele două încă nu au încetat, de ce să nu mai existe atunci un al treilea dar? Țac! Nu este ceva arbitrar să elimini pe una și să păstrezi pe celelalte? Țac și iar Țac! Aici am încrucișat sabia cu unul din cei care sînt împotriva limbilor. Eram sigur că o să-i dau lovitura decisivă. Din nenorocire am căzut pe mîna unui adevărat d'Artagnan (d'Artagnan: din romanul „Cei trei mușchetari“ de A. Dumas). În loc ca fenta mea să facă „țac“, mi-a reușit doar un Țaa... obosit, și apoi m-am văzut străpuns ca un pui în frigare. Adversarul vroia într-adevăr să mă pună la frigare.

Cunoștință și profeție

Am înțeles foarte repede că la o epocă cînd Noul Testament nu era încă scris, cînd nici profeția nici cunoștința nu erau pecetluite în scrierile lui, exista, dat de Duhul, în adunările Bisericii primare, un cuvînt spontan de cunoștință și o zidire profetică la fel de spontană (1.Cor. 12:8). Pavel va zice de altfel: „Vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Cristos“ (Ef.3:3-4). Dar odată consemnată această cunoștință și aceste profeții în Noul Testament, aceste două charisme au luat sfîrșit. („Profetul Noului Testament nu este numai un predicator, ci un predicator inspirat de Duhul Sfînt prin care, cîtă vreme încă nu era scris Noul Testament, erau date noi descoperiri, care se refereau la noua epocă a mîn-

tuirii", Biblia Scofield la 1.Cor.14:1). De atunci nu mai este decît o cunoştinţă şi profetii de a doua mînă. Ele nu sînt decît comentariul primelor. Ele sînt o explicaţie, o interpretare a lor care nu vor adăuga niciodată nimic la ceea ce este scris şi a căror valoare inspirată nu poate în nici un caz să le fie socotită, altfel ar trebui adăugate Bibliei. Asta fac Mormonii cu „tablele Noii Lumi” ale lui Joseph Smith. Şi vă rog, sînt din aur! Ele au importanţă pentru mormoni, dar numai pentru ei. Alţii au profetii lor inspiraţi sau magister-ii lor care nu pot greşi, este caracteristica sectelor. Noile scrieri valorează ca paralele la Biblie şi ajung să-i eclipseze autoritatea şi învăţăturile. Există într-adevăr o profecie de felul celei a lui Agab care a vestit o foamete (Fap.11:28). Dar ea nu are nimic în comun cu cea despre care zice Pavel: „Zidiţi pe temelia apostoliilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos” (Ef.2:20). Deci cunoştinţa şi profetia sînt temelii la care nu se mai poate adăuga nimic. Despre această cunoştinţă şi această profecie a temeliiilor poate zice deci Pavel, şi orice creştin cu el, că ele vor înceta. Şi ele au şi încetat cu ultimele rînduri scrise de autorul Apocalipsei. Iată ce vrea să zică „...cînd va veni ce este desăvîrşit...” (1.Cor.13:10). Iar Cuvîntul lui Dumnezeu terminat şi desăvîrşit e punctul final al perfecţiunii. Este scris: „Văd că tot ce este desăvîrşit are margini: poruncile Tale însă sînt fără margini” (Ps.119:96).

În remorca altora

Cît despre încetarea vorbirii în limbi, eram, ca atîta alţii, impregnat de ideea că ea era legată de „cînd va veni ceea ce este desăvîrşit”. Mi se spusese şi repetase de atîtea ori, că sfîrşisem prin a crede fără să verific. Întrucît este scris, deci este adevărat. Era atît de evident. Dar cuprins de o bănuială am hotărît să citesc pentru mine însumi ceea ce spunea în legătură cu aceasta Duhul Sfînt. Ce şoc am primit! De data aceasta nu d'Artagnanul meu îmi dădea lovitura de graţie, ci Pavel însuşi. Am constatat cu

revoltă că mă înșelasem încă odată. Într-adevăr, *Duhul Sfânt nu spune nicăieri în Biblie* că limbile vor înceta când va fi venit ceea ce este desăvârșit. A fost deajuns să citesc cu temeinicie Cuvîntul lui Dumnezeu ca să descopăr falsul. Totul era scris simplu în trei versete, adesea citate cu sens invers și cu intenții necinstite. Recitind versetele 8, 9 și 10 din 1.Corinteni 13, am aflat... mai bine să citim împreună. Mai întîi v.8: „Prorociile se vor sfîrși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfîrșit“. Este foarte clar.

Cele două versete care urmează ne spun acum ce va dispărea, când ceea ce este desăvârșit va fi venit. Să citim cu grijă v.9: „Căci cunoaștem (cunoștință) în parte, și proorocim (profeție) în parte...“ Dar unde este trecută vorbirea în limbi ? Noi sîntem cei care o introducem în verset *ca să facem să se creadă* că ea va dura cel puțin pînă cînd va veni ceea ce este desăvârșit. Dar ea nu se află aici! Aceasta înseamnă că dispariția darului limbilor *nu e legată* ca celelalte două de venirea a ceea ce este desăvârșit. Pavel nu spune aceasta. Bineînțeles că nu. Noi am spus-o și am repetat-o, am văzut-o iar și iar, sfîrșitul charismului limbilor e legat de cu totul altceva: de scopul pentru care i-a dat Dumnezeu naștere. Acest scop a fost din plin atins cînd s-a recunoscut deplin că și oamenii dintre neamuri beneficiau de mîntuirea lui Iahve, la fel ca și „acest popor“. Acest fapt fiind universal crezut, acceptat și mai ales nemaifiind contestat de nimeni, acest dar nu-și mai avea rațiunea de a fi. Și tocmai acela care într-o epocă în care darul era din plin justificat și care-l folosea mai mult și mai bine ca ceilalți, tocmai el este acela care, condus de Duhul, ne spune: „Limbile vor înceta“, sau, după o altă versiune, „nu vor mai continua“. Aceste limbi de foc s-au stins, nu la venirea a ceea ce este desăvârșit, ci din lipsa combustibilului lor natural: Prezența acestui popor și mai ales a necredinței lor în a admite mîntuirea altor popoare.

Stelele, o știe fiecare, nu se văd și nu sînt utile decît noaptea. Ele se sting la lumina zilei. La fel, vorbirea în

limbi nu era utilă decît în obscurantismul unui Israel necredincios și opus mîntuirii oamenilor de toate limbile. Darul s-a stins de la sine cînd s-a făcut lumină deplină asupra chemării păgînilor. Iată ce a pus capăt împotrivirii mele.

Încercam ca atîția alții să traduc v.10, „cînd va veni ceea ce este desăvîrșit“, cu această variantă posibilă: cînd va veni desăvîrșitul. Iar desăvîrșit în ochii mei era Domnul.

Să admitem o clipă acest punct de vedere. Versetul 8 ar vrea să zică deci că profețiile, cunoștința și vorbirea în limbi nu vor înceta decît la revenirea lui Isus. Dar de ce spune în versetul 13: „Credința, nădejdea și dragostea rămîn“ și aceasta în contrast cu celelalte trei care trec? Ele rămîn, dar după ce? Căci este clar că la reîntoarcerea lui Cristos, credința și nădejdea vor dispărea și ele (dragostea este excepție, căci ea este veșnică).

Deci dacă la revenirea lui Cristos profețiile, cunoștința și vorbirea în limbi vor dispărea, credința și nădejdea ar trebui să dispară cu ele împreună și în același timp.

Asta ar însemna: Șase lucruri rămîn pînă la venirea a ceea ce este desăvîrșit, anume profeția, cunoștința, vorbirea în limbi, credința, nădejdea și dragostea!

Dar Duhul Sfînt precizează dimpotrivă că din aceste șase lucruri numai credința, nădejdea și dragostea rămîn mai departe și supraviețuiesc celorlalte trei.

Duhul Sfînt spune însă că credința și nădejdea rămîn și supraviețuiesc celorlalte trei. Aceste trei se vor fi oprit deci mai înainte să înceteze credința și nădejdea, înainte de revenirea lui Cristos. Cînd anume?

Iată ordinea:

1. Cunoștința și profețiile încetează la venirea a ceea ce este desăvîrșit, adică Cuvîntul lui Dumnezeu este încheiat în chip desăvîrșit. Vorbirea în limbi încetează cînd scopul ei este atins, adică cînd este făcută lumină deplină asupra păgînilor și cînd judecata pe care o purta ea a căzut asupra Israelului necredincios.

2. Nădejdea și credința nu încetează, ci rămîn pînă la

revenirea lui Isus.

3. Dragostea care este cea mai mare depășește reîn-
toarcerea lui Isus Cristos, ea continuă veșnic.

Vaporul se scufundă

De data asta înțelesesem bine că putea fi necinstit din partea mea să mă ocup cu amănunte ca și cum aș fi apărătorul recunoscut al doctrinei. Căci doctrina mea era ca un vapor care ia apă din toate părțile. Până atunci vaporul meu era pe mare, dar acum marea era în vapor. Încercasem să astup câteva găurele în timp ce o întregă parte laterală se rupsese. Trebuia să părăsesc vaporul cât mai repede cu putință. Dar țineam atât de mult la bătrâna mea navă. Așa-i făcută inima omenească. Ea se împotri-
vește lui Dumnezeu și când i se aduc dovezi. Ea preferă să se rupă decît să se îndoie. Totuși ce importanță avea înfrîngerea mea dacă adevărul lui Dumnezeu triumfa? Mi-ar fi plăcut însă să cred că sfîrșitul capitolului 13 lăsa o cît de mică nădejde într-o continuare reală a vorbirii în limbi. Dar de data aceasta inima nu-mi mai era legată. Mi-a fost destul să caut nod în papură privind explicațiile luminoase ale Cuvîntului. Și nu afirmațiile „acest în parte“ (1.Cor.13:10), „cînd m-am făcut om mare“ (13:11) și „atunci vom vedea față în față“ (13:12) erau cele care trebuiau să-mi repună vaporul pe linia de plutire. Între timp Scriptura și analogia ei îmi deveniseră familiare. Înțelegem fără greutate că Pavel, zicînd: „Atunci vom vedea față în față“, trece de la o situație prezentă, de la parțialul prezent la concluzia lui îndepărtată și slăvită: „Atunci voi cunoaște și eu pe deplin, așa cum am fost cunoscut pe deplin“. Că o face dintr-o singură frază nu trebuie să ne surprindă. Orice cititor sîrguincios al Bibliei este obișnuit cu aceasta. Cînd Domnul Isus S-a dus la sinagoga din Nazaret, a citit faimosul text din Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine... El M-a uns... M-a trimis... să vestesc anul de îndurare al Domnului“ (Is.4: 18-19). El S-a oprit acolo, în mijlocul frazei. A făcut-o intenționat. Căci

între ultimul cuvînt care îl zice și cuvîntul următor al aceleiași fraze sînt două mii de ani. Fraza pe care a citat-o este pentru prima Sa venire, următoarea pentru revenirea Sa în glorie. Se va pune prima venire al lui Cristos în secolul XX pe motivul că acele două evenimente sînt relatate în aceeași frază? Așa fac cu vorbirea în limbi cei care spun că ea continuă pînă la sfîrșit, pînă cînd Îl vom vedea față în față. Doar pentru că se află în același capitol fraza care spune: „Atunci vom cunoaște pe deplin, după cum am fost cunoscuți pe deplin“! Prea puțin pentru mine! Nu, această interpretare trasă de păr demnă de Martorii lui Iehova nu este pentru mine! O las amatorilor de acrobații aeriene.

Salturi aeriene

Iată un exemplu tipic: Un prieten drag devenit carismatic, vrînd să susțină în ciuda tuturor continuitatea vorbirii în limbi, mi-a prezentat gîndul următor: „Dacă vorbirea în limbi nu mai există astăzi decît în stare de escrocherie înseamnă că nu a existat nici în primul veac și că a fost și atunci cu totul falsă. Căci Dumnezeu“, adăuga el, „rămîne același ieri, azi și în veci“. Aici se află cea mai frumoasă ilustrare a ceea ce se cheamă sofism. Este ca și cum acest prieten ar spune: Dacă nu mai există apostoli capabili să scrie Biblia în zilele noastre, înseamnă că nu au existat niciodată! Cum să explice cu această logică că Dumnezeu căruia nu-I pare rău de darurile făcute, care rămîne neschimbat ieri, azi și în veci, din vremurile apostolice a retras anumite semne, anumite manifestări? Căci la Rusalii trei semne au însoțit primirea Duhului Sfînt:

1. Un zgomot mare ca un vînt puternic.
2. Limbi de foc vizibile și separate puse pe fiecare.
3. Vorbirea în limbi (Fap.2:2-4). Toată lumea este de acord că primele două semne nu au continuat, deși Dumnezeu nu a zis niciodată că ele nu vor continua. Ar fi oare cîstit să afirmăm în numele unui Dumnezeu care nu Se

schimbă: Întrucît primele două semne nu mai există astăzi înseamnă că nu au existat niciodată? Dar iată că, printr-o interpretare care duce în eroare, se refuză dispariția celui de al treilea semn, singurul totuși despre care Dumnezeu spune că va dispărea!

Un pic mai multă cunoștință biblică, vă rog!

Pentru mulți cea mai mare greutate constă în faptul că unii admit că unele daruri ale Duhului folositoare pentru Biserică nu mai există, pe cînd Biserica există în continuare. Ei spun, dacă Biserica primară a avut nevoie de ele, cu cît mai mult are atunci nevoie Biserica din timpul de pe urmă. Această logică aparentă renunță la orice gîndire și cunoaștere a Cuvîntului. În legătură cu această întrebare, într-o discuție cu un prieten foarte drag, acesta a citat versetele deseori auzite: „Dumnezeu este același ieri, azi și în veci“ și: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută“. În ochii lui aceasta însemna: Ce spune Dumnezeu în Cuvîntul Său, este întotdeauna actual. Eu l-am întrebat atunci de ce nu și-a circumcis băieții, de ce nu aduce jertfele pe care Dumnezeu le-a prescris în Biblie, de ce nu ține praznicul Azimilor? Devenind gînditor a trebuit să recunoască că a vorbit prea ușor. Chiar dacă Cuvîntul lui Dumnezeu este veșnic, sînt anumite prescripții care nu mai sînt valabile pentru astăzi. El mi-a răspuns la aceasta: „Bineînțeles că nu mai sînt valabile pentru noi unele practici ale Vechiului Testament, dar cu Noul Testament nu mai este același lucru, acesta este pentru noi. Noi trebuie să-l acceptăm ca un întreg, și mai înainte de toate cuvintele lui Isus Cristos“. Eu am deschis Biblia în Noul Testament și i-am cerut explicația despre cuvintele lui Isus din Matei 10:5-6 unde a trimis pe cei doisprezece Apostoli și le poruncise: „Să nu mergeți pe calea păgînilor..., ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel“. „Aceasta ne spune că Evanghelia trebuie propovăduită numai Israelului și nu

Neamurilor. Accepți tu acest cuvînt al lui Isus astăzi?“ l-am întreat eu. El a rămas o clipă tăcut, apoi a spus: „La aceasta nu m-am gîndit niciodată“. Pentru că am crezut amîndoi în inspirația desăvîrșită a Scripturii, că nici o proorocie din partea lui Dumnezeu sau nici o lucrare a mîinilor Lui nu a fost influențată de vreo voință omească, ci întotdeauna au vorbit oameni conduși de Duhul Sfînt (2.Petr.1:21), l-am întreat dacă pentru zidirea Bisericii mai există darul atît de folositor și inspirat de scriere a cunoștinței și profetiei. Fără zăbavă el mi-a răspuns: „Nu“. „Crezi că acest dar a luat sfîrșit?“ „Da“. „Mai are astăzi cineva dreptul să adauge pagini Bibliei?“ „Nu“. „Crezi așadar că Dumnezeu a retras acest dar?“ „Da“. „Spune Biblia după părerea ta că darul acesta a luat sfîrșit?“ „Nu“. „Și totuși crezi că a luat sfîrșit?“ „Da“. „Deci tu crezi că darul acesta a luat sfîrșit chiar dacă Biblia nu spune nimic despre acest lucru. Spune-mi atunci de ce nu crezi că vorbirea în limbi a luat sfîrșit, dacă Biblia spune că: Limbile se vor sfîrși?“ Pe nedrept se bazează unii pe Ap. 22:18 ca dovadă că inspirația Bibliei a luat sfîrșit odată cu Apocalipsa lui Ioan. Aici este vorba despre proorocia acestei cărți. Aceeași interdicție o găsim scrisă și în cărțile lui Moise. Și totuși au fost adăugate un număr mare de scrieri inspirate. Baza sfîrșitului inspirației Bibliei trebuie căutată altundeva, dar aceasta ar da dimensiuni prea mari spectrului temei cu care ne ocupăm.

Mana, pîinea din cer

Multă vreme m-am ridicat contra ideii după care Dumnezeu putea să fi retras Bisericii unul sau multe daruri ale Duhului. Am fost silit însă să cedez în fața evidenței că Dumnezeu singur rămîne și nu darurile Lui. Darul curcubetelui a fost retras lui Iona, deși el credea că mai are nevoie de el (Iona 4:7-8). Dar pierzînd curcubetele, Iona nu l-a pierdut pe Dumnezeu, căci dacă Domnul Își ia înapoi darurile, nu Se ia înapoi pe Sine Însuși.

Ca o comparație și nu ca o dovadă evidentă din istoria

lui Israel în pustie am desprins o lecție pentru mine; el primea șase zile din șapte acest dar al cerului care era mana, pâinea de sus care cobora pe pământ. Acest dar ei nu-l avuseseră cu ei în Egipt, deși Dumnezeu fusese cu ei. În pustie acest semn era dovada prin anticipație că în Canaan îi aștepta recolte bogate. Aceasta a durat patruzeci de ani. De la sosirea lor în țara promisă mana a încetat (Ios.5:12). Dumnezeu a retras-o. De ce? Pentru că ei aveau recoltele țării. Darul, semn și umbră a lucrurilor viitoare fiind devenit realitate s-a oprit.

Rezum această comparație în trei puncte:

1. Mana nu a fost dată în Egipt, după cum nici vorbirea în limbi nu a fost dată Domnului Isus în timpul lucrării Sale pămîntești.

2. Mana dată timp de patruzeci de ani în pustie anunța recoltele din Canaan, după cum vorbirea în limbi anunța poporului Iudeu secerișul păgînilor (Fap.2:17-21).

3. Mana nu a continuat în Canaan. La fel, după Pavel, vorbirea în limbi nu continuă cînd evidența secerișului păgînilor nu mai este negată sau combătută.

Sfîrșitul

Părăsind acum terenul comparației totdeauna discutabil, ni s-a impus irezistibil un dublu adevăr, căci el îmbracă un caracter în același timp doctrinal și absolut.

1. Judecata pe care o vestea vorbirea în limbi (Is.28:11-13) asupra Israelului necredincios a căzut dramatic asupra lui începînd cu anul 70 prin luarea Ierusalimului și împrăștierea Iudeilor în toată lumea.

2. Intrarea masivă a păgînilor (limbilor) în Biserică, pe care o vestea și vorbirea în limbi, s-a făcut paralel cu darea la o parte și judecarea lui Israel. Semnul era în întregime îndeplinit. La fel de îndeplinit ca și marele „s-a isprăvit“ de pe cruce, care interzice orice reînnoire a acestei jertfe. Nici vorbirea în limbi nu mai continuă, după cum a profetizat Duhul Sfînt: „Limbile vor înceta“ (1.Cor. 13:8).

Capitolul 10.

El se zidește pe sine

Trebuie să revin din nou în urmă ca să vorbesc despre această frază citată de nenumărate ori: „Cine vorbește în limbi se zidește pe sine însuși“ (1.Cor.14:4). Această afirmație nu repune în discuție sfârșitul vorbirii în limbi pe care l-am dezbătut îndelung. Dacă deci mai vorbim de ea este numai pentru a o situa în cadrul ei istoric. Este cam ca și atunci când se vorbește de inspirația Bibliei: A spune că este inspirată de Dumnezeu nu vrea să zică că aceasta o prelungește în sensul în care pagini noi să se adauge celor vechi. Am văzut că scopul vorbirii în limbi era să dea un semn Israelitilor necredincioși care se împotriveau alegerii păgînilor. Dar în vremea când acest adevăr nu mă lumina decît pe jumătate, mă întrebam dacă acesta era singurul scop. Dacă da, atunci s-a sfîrșit într-adevăr cu vorbirea în limbi. În acea epocă împărtășeam ideea multora că vorbirea în limbi avea mai ales drept scop zidirea celui care o practica. Mi se repetase de prea multe ori pentru ca lecția să nu fie învățată. Cunoșteam refrenul acesta pe de rost. În acest stadiu încă infantil al cunoștinței mele, acest singur text trebuia, în duhul meu, să facă să tacă pe toți cei care negau actualitatea vorbirii în limbi. Era un dar al Duhului pentru a te zidi pe tine însuși. Era un anumit fel de triumf în manevrarea acestui verset. El îmi părea la fel de absolut ca și: „Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea!“ (Mt.16:18) pentru un catolic conservator. Fiind catolic din naștere a trebuit s-o las mai moale în fața acestui celebru: „Tu ești Petru...“ Această armă pe care o crezusem absolută, în ignoranța mea euforică, s-a dovedit a fi o petardă udă. La fel de udă ca și cealaltă care nu zice deloc ceea ce vroia Roma s-o facă să zică. Ars deja de cîteva erori de acest fel, mi-am zis că ar fi util să-mi verific textul cu ajutorul întregului context, adică capitolele 12, 13 și 14 din 1.Corinteni. Am recitit deci

toate aceste capitole cu cea mai mare atenție plecînd de la zero. Aceasta a avut efectul unei bombe care a explodat nu la alții, ci în propriile mele mîini.

Ideea călăuzitoare

Care era ideea călăuzitoare, firul conducător din aceste trei mari capitole? *Ceilalți, utilitatea comună*. Totdeauna în orice clipă, ceea ce se are în vedere este binele *celorlalți*, zidirea *altora*. Revine ca un leitmotiv *altul, altul, altul*, sub diferite forme:

1. „...Fiecărui i se dă arătarea Duhului spre *folosul altora...*“ (12:17).
2. „...Mădularele să îngrijească deopotrivă *unele de altele*“ (12:25).
3. „Cine proorocește, dimpotrivă, vorbește *oamenilor*, spre zidire, sfătuire și mîngîiere“ (14:3).
4. „...Zidește sufletește *biserica...*“ (14:4).
5. „...Pentru ca *biserica* să capete zidire sufletească...“ (14:5).
6. „...De ce *folos* v-aș fi eu...?“ (14:6).
7. „...Cine *va cunoaște...*“ (14:7).
8. „...Cine se va pregăti...“ (14:8).
9. „...Cum se va *pricepe...*“ (14:9).
10. „...În vederea zidirii sufletești a *bisericii...*“ (14:12).
11. „...Cum *va răspunde* Amin...“ (14:16).
12. „...Cel lipsit de daruri... cînd *el nu știe* ce spui?“ (14:16).
13. „...*Celălalt* nu rămîne zidit sufletește“ (14:17).
14. „...Ca să învăt și *pe alții...*“ (14:19).
15. „...Toate să se facă *spre zidirea sufletească* (a altora)“ (14:26).
16. „...Pentru ca *toți* să capete învățătură“ (14:31).
17. „...*Toți* să fie îmbărbătați“ (14:31).
18. În întregul capitol 13 este vorba despre dragostea care, prin excelență, este o roadă *pentru ceilalți*, căci un pom nu aduce roadă pentru sine. Dar iată că chiar în mijlocul acestui altruism general, care este scopul oricărui

dar al Duhului, apare cel mai frumos specimen de ego-centrism pe care l-am văzut vreodată: „Cine vorbește în limbi se zidește pe sine însuși“! Cîtă micime! Să reții pentru tine un charism pe care Dumnezeu l-a dat *pentru ceilalți*! Ce egoism vrednic de muștrare! Căci într-adevăr sub forma unei muștrări (Evr.8:8) se exprimă apostolul Pavel cînd îl stigmatizează: „El se zidește pe sine însuși“ (1.Cor. 14:28). Jos cu acaparatorii darurilor Duhului! Rușine acestor Samsoni care sînt mai tulburați de Duhul decît însuflețiți de El și care se folosesc de El ca niște copii lipsiți de măsură și de bun simț, care adună totul pentru ei înșiși.

O muștrare

Priviți profetii, spune Pavel. Iată exemplul pe care trebuie să-l urmăm. Desigur că darul îi și zidește, aceasta vine de la sine, dar ei cel puțin zidesc pe alții; pentru alții profetesc ei și nu pentru ei înșiși. Dacă ochiul vede, este pentru ca întreg trupul să vadă și nu numai pentru el însuși. El nu captează lumina doar pentru el, ci face să beneficieze de aceasta tot trupul. Piciorul nu merge doar pentru el, ci pune în mișcare tot trupul. Ori, într-o vreme cînd darul vorbirii în limbi își avea deplina rațiune de a fi, practicarea lui în afara prezenței aceluia pentru care era destinat (Iudeii necredincioși), era cenzurat de acela care stăpînea acest dar mai mult ca oricine. El a înfierat pe cei care nu-l practicau cu bună credință sau în scopuri personale. Păstorul se zidește astfel pe sine, dar zidește și pe ceilalți. Și învățătorul se zidește cînd expune învățătura, dar el zidește pe alții. Evanghelistul se zidește din charismul lui, dar cei ce beneficiază de el sînt neconvertiți. Și Pavel pune în opoziție tocmai practicarea profetiei cu vorbirea în limbi (1.Cor.14:4). Una zidea Biserica spre deosebire de cealaltă care nu zidea decît pe vorbitor și care în plus era un barbarism pentru ascultătorii simpli (1.Cor.14:11). Adică cel care profetea își atingea scopul; celălalt, cel care vorbea în limbă, își rata scopul. Acest „el

se zidește pe sine însuși“ nu este decît o folosire rea pe care Pavel o mustră. Și această mustrare venind din partea acestui maestru care vorbea în limbi mai mult și mai bine ca toți, trebuie să zguduie pe acești Corinteni flecari pe care în altă parte îi numește „prunci“ (1.Cor.3:1; 14:20). Adesea mă simțeam foarte singur în descoperirile mele. Astfel că am trăit o surpriză plăcută cînd am citit de John Stott în cartea lui „Botez și plinătatea Duhului Sfînt“ că el, în sensul acelor scrisori de mine în acest capitol, este deplin de acord: După ce a accentuat că zidirea de sine nu coincide în nici un fel cu zidirea din Noul Testament, continuă: „...Nu trebuie să recunoaștem că este vorba despre un abuz al unui dar? Ce am socoti despre un credincios care, avînd un dar de învățător, se învață numai pe sine, sau de un om cu un dar al vindecărilor, care se vindecă doar pe sine? Este greu să justifici întrebuințarea pur personală a unui dar care a fost dat anume pentru slujirea aproapelui“.

Capitolul 11

Unde ar trebui să se practice vorbirea în limbi ?

Această întrebare mă făcuse deja să revăd ideea foarte răspândită în unele cercuri că mai ales „acasă“ trebuie să se vorbească în limbi. Această idee era atribuită lui Pavel care ar fi spus-o Corintenilor. M-am dus deci să văd ce spune el în legătură cu aceasta. Am căutat acest text și nu l-am găsit. Dezamăgit, m-am întrebat cine își bate joc. Parcă ești în bilciul amăgirilor. Nu, nu cred în omul invizibil din foiletonul televizat. Toate traducerile pe care le-am consultat să fi făcut să dispară acest text? Text despre care mi s-a spus că este cuvânt de apostol. Tot ceea ce am găsit era: „Dacă nu este cine să tâlmăcească, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu“ (1.Cor.14:28). Este pur și simplu modul cel mai elegant și creștinesc de a spune: Tăceți! Dar nu este niciunde scris despre o vorbire în limbi care să se poată practica acasă pentru sine însuși. Unde ar trebui să se practice vorbirea în limbi? Fiind un semn pentru „acest norod iudeu“ necredincios, trebuia practicat în prezența lor. Acolo unde se aflau Iudeii necredincioși. Acolo unde semnul avea șansa să fie înțeles și nu acolo unde nimeni nu-l înțelegea. Fapte 2 este cel mai frumos exemplu. Semnul apare în prezența Iudeilor veniți din cincisprezece popoare diferite ca să le arate că alegerea lui Dumnezeu este pentru oricine și că ea se întinde la orice făptură. Acolo trebuie să se practice semnul și nu acasă sau în adunare. Căci în adunare Pavel prefera să nu spună decât cinci cuvinte înțelese în loc de de zece mii într-o vorbire în limbi pe care n-o înțelegea nimeni. Pavel, prin vocația lui de apostol al Neamurilor, avea mai mult ca toți ocazia să vorbească în limbi în cadrul vrut de Dumnezeu căci, fiind apostolul oamenilor de altă limbi, era pretutindeni în contact și în conflict cu Iudeii și chiar cu frații lui Iudei

necredincioși în acest punct al doctrinei.

Cînd Pavel spune: „Eu vorbesc în limbi mai mult ca voi toți“ nu vrea să zică prin aceasta un număr mai mare de cuvinte. El nu se ia la întrecere cu Corinteni. Nu aceasta este intenția lui. Căci în ce privește vorbirea curgătoare și ușurința în exprimare, nu s-ar fi putut compara cu flecarii Corinteni. Dar „minții“ (1.Cor.14:20) îi vorbea el mai mult ca ei. Nu numai pentru sine sau înaintea credincioșilor, ci înaintea ochilor și urechilor necredincioșilor din „acest popor“, cărora le era destinat acest semn (1.Cor.14:22). Fiecare știe că semafoarele sînt semne destinate celor care folosesc șoseaua. Dar ce s-ar crede despre responsabilii cu semnalizarea rutieră dacă le-ar aduna într-o sală a Primăriei ca să le facă să funcționeze numai pentru ei? În afara răspîntiilor, utilizarea acestor semne ar fi absurdă. La fel, la ce ar putea sluji ochiul verde al vorbirii în limbi acasă, între patru ziduri, adică în afara acestui popor căruia îi era destinat acest semn?

Căci tocmai aceasta a vrut să spună acest semn: că semaforul era acum pe verde, deschizînd trecerea tuturor limbilor de pe pămînt ca să se alăture alaiului de răscumpărați ai lui Isus Cristos.

O dovadă ca alta

Îmi va zice poate cineva: Cînd Pavel a primit Duhul Sfînt, el, Iudeul, totuși n-a vorbit în limbi. Aceasta i-ar fi fost de folos, precum și lui Anania, celălalt Iudeu venit să-și pună mîinile peste el. Dar tocmai semnul era fără de folos în cazul lor, căci și unul și altul fuseseră înștiințați direct de Domnul Isus Însuși că numele de Iahve și Cuvîntul Său treceau la oamenii de altă limbă prin aceste cuvinte: „El este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu *înaintea Neamurilor*, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel...” (Fap. 9:15) și: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales ca să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor față de *toți oamenii*, pentru lucrurile pe care

le-ai văzut și le-ai auzit“ (Fap.22:14-15). Pavel o știe, și Anania la fel. Semnul nu se practica aici, după cum nu se practică astăzi la cei ce știu că Evanghelia este pentru oameni din orice popor, seminție, neam. Nici Pavel, nici Anania și nici noi cei de acum nu mai contestăm acest adevăr. Semnul ar fi de prisos.

Nu împiedicați vorbirea în limbi

Un frate căruia îi arătăm aceste lucruri mi-a pus într-o zi întrebarea: „De ce zice Pavel ‚Nu împiedicați vorbirea în limbi‘ (1.Cor.14:39)?“ Pentru că în ciuda exagerărilor Corintenilor și a folosirii nepotrivite și nelatimp a acestui dar, el era un dar al Duhului pe care Pavel îl vroia tutelat, dar pe care se ferește să-l înăbușească. Atîta vreme cît acest dar era potrivit, Pavel nu-i putea interzice practicarea, ci doar acolo unde era folosit de-a-ndoaselea. Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și chemările Sale, cum vedem în cazul lui Samson. Forța lui herculeană era și ea un dar al Duhului. Dar în imaturitatea lui duhovnicească el abuzează de acest dar cum făceau și Corinteni cu vorbirea în limbi. Forța unuia și charismul altora trebuiau să fie canalizate spre scopuri mai bune pînă ce Duhul Sfînt le retrage practicarea.

Unii ar vrea neapărat să înțeleagă în chip absolut acest cuvînt inspirat: „Fără să împiedicați vorbirea în alte limbi“. Ei zic că nu poți sub nici un motiv să împiedici vorbirea în limbi, că e realitate și gata!

Acest fel de interpretare Îl pune imediat pe Duhul Sfînt în contradicție cu Sine Însuși, căci puțin mai sus, în versetul 28, el spune: „Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă...“ Aceasta înseamnă că se împiedică, se suspendă vorbirea în limbi dacă nu urmează o tălmăcire. Ori acest om își impune el însuși tăcerea, ori ea îi este poruncită; dar el trebuie să tacă, spune Pavel.

Asta se numește: să împiedici vorbirea în limbi - altfel nu-mi mai înțeleg propria mea limbă.

Această metodă de a împiedica vorbirea în limbi se fa-

ce uneori remarcată în anumite biserici în care se obișnuiește acest „dar“. Se întâmplă că persoanelor care, ca să zicem așa sînt însărcinate cu talmăcirea, li se poruncește în mod public să tacă.

Deja pe vremea cînd darul era valabil, Pavel, în anumite împrejurări, i-a împiedicat practicarea. De ce să nu o împiedicăm astăzi, cînd nu corespunde nici ca acțiune, nici temporal cu vreun model scris? Accentuez încă o dată că atașamentul de acest dar este la fel de rău ca și o credință în existența mai departe a extraordinarului dar al Duhului Sfînt referitor la inspirația Scripturii. Căci El ni l-a dat, l-a completat și l-a încheiat.

Pavel n-a descurajat pe Luca să-și scrie Evanghelia și cartea Faptelor. El a scris Epistole inspirate de Duhul Sfînt mai mult ca toți ceilalți. El ar fi putut spune la redactarea cărților Noului Testament: „Nu împiedicați scrierea lor“, cum a zis despre vorbirea în limbi: „Nu o împiedicați“. Dar a continua să scrii sau a continua să vorbești în limbi cînd Dumnezeu Însuși a decretat ca aceste daruri să înceteze este o problemă care ține de cea mai periculoasă erezie.

Numărul mare

Ceea ce liniștește pe unii și tulbură pe alții este numărul mare de oameni care vorbesc astăzi în limbi. Mai înainte aceasta îmi dădea încredere. Îmi spuneam cu o anumită mulțumire: Doar nu sînt ticăloși toți cei ce vorbesc în limbi. Dar felul acesta al meu supărător de a gîndi îmi tăia calea. (Am aflat între timp că felul acesta de a gîndi venea de la Dumnezeu întrucît sîntem chemați să-L iubim cu toate... gîndurile noastre).

Cugetările mele socotite prea carteziane îmi întunecau adesea seninătatea în privința valorii argumentelor mele. Îmi spuneam: Numărul nu este o dovadă de adevăr. A fost numărul mai mare, majoritatea, care a zis: „La moarte cu Omul acesta și slobozește-ne pe Baraba“ (Lc. 23:18). Că șapte sute de milioane de mahomedani cred în

învățătura lui Mahomed nu înseamnă că ea este adevărată. Există mai mulți oameni care cred în minunile din Lourdes și în doctrina care decurge de aici, decît cei care vorbesc în limbi. Trebuie să admitem învățătura referitoare la fecioara Maria în numele numărului mai mare? Isus a fost într-adevăr singur. La fel Ieremia și Pavel. Toți ei erau acei ce aveau dreptate.

Și apoi existau, argument al argumentelor, cîteva nume mari ale lumii evanghelice, care și ele ajunseseră la vorbirea în limbi și la a căror faimă se făcea neîncetat referire. Cu aceste nume mi se scoteau ochii spunîndu-mi-se pe un ton superior: „Tu ești prea mic, prietene, ca să ajungi la nasul lor!“ Dar ceea ce este încă un punct de ancoraj pentru alții nu mai este de referință pentru mine, cu atît mai mult cu cît s-ar putea enumera nume mult mai mari de slujitori ai lui Dumnezeu cunoscuți în toată lumea care sînt radicali opuși vorbirii în limbi.

Lupa măritoare

Am avut cîntea să am de a face acum cîteva ani cu unul din cei care îmi sînt propuși astăzi ca model al descoperirii vorbirii în limbi. El însuși îmi împărtășise alte descoperiri situate în afara subiectului care ne preocupă. Două din aceste descoperiri erau erori doctrinare grosolane. Aureola lui era un mit. Din acea zi l-am ascultat întotdeauna cu plăcere, dar altfel decît prin renumele care i se făcea și prin anvergura care i se dădea. Fără lupă măritoare era de o statură duhovnicească respectabilă, fără îndoială, dar în fond normală. Luările lui de poziție nu erau mai infailibile ca acelea ale papei de la Roma care este pentru indulgențe și contra căsătoriei preoților. Dar este o altă problemă și anume a lor, nu a mea. A mea este să mă plec în fața Scripturii după pilda lui Iov (Iov 23.12). Căci trebuie într-adevăr să te pleci de o parte sau de alta. Pe de o parte e Scriptura suverană, transcendentă. Pe de alta sînt evidențele, experiențele, descoperirile, și alte luări de poziție faimoase de care tocmai am vorbit. Trebuie

într-adevăr să vorbesc, și aceasta fără voia mea, de aceste experiențe despre care se poate spune că sînt suspecte, în afară de gravitatea faptului că ele se practică în afara timpului lui Dumnezeu.

Capitolul 12

Contradicții

Recent am auzit o cîntare în limbi a cărei tălmăcire era de douăzeci de ori mai lungă decît cuvintele rare ale cîntării. Nimeni nu a mișcat, toți au înghițit cămila în această biserică totuși reputată, promptă în a strecura țînțarul. Ce să mai zici de această ultimă vorbire în limbi auzită acum cîteva săptămîni cînd expresia „spiriti santi“ a fost articulată cel puțin de trei ori fără ca echivalentul să apară în tălmăcire? În plus, la această pseudo-vorbire în limbi numai expresia „spiriti santi“ a fost în limba italiană. Expresia „spiriti santi“ este pluralul expresiei „spirito santo“ (Duhul Sfînt), deci vorbitorul a introdus acest unic Duh (Ef.4:4-6) într-o formă de plural, ceea ce este o hulă împotriva Duhului Sfînt. Ca încoronare, întreaga biserică adeverea cu un puternic „Amin“.

Mediul în care se practică aceste exagerări e totuși sobru și moderat. Aceste contradicții nu păreau de loc să știrbească seninătatea celor care le auzeau. Cînd am încercat să mi se explice aceste anomalii, răspunsurile au fost mai întii evazive.

Mai mulți au mărturisit că vorbirea lor în limbi nu e înțeleasă nici de cel care o rostește, nici de cei ce o aud, nici de tălmăcitor.

Era după unii o tălmăcire extatică, mai degrabă o înțelegere a inimii decît o traducere reală! Asta putea fi indiferent cel!

Alții admiteau foarte bine că puteau exista mai multe tălmăciri diferite la o singură vorbire în limbi!

Astfel, mi-am zis, dintr-un răsad de grîu ar putea foarte bine crește o recoltă de porumb, de ovăz, de secară și de olac - în afară de grîu - fără ca fermierul să se mire de aceasta?

Va încerca cineva să mă facă să cred că o pisică va da naștere în același timp unui pisoi, unui cățel, unui pui de

vulpe și unui pui de găină fără să mă simt șocat? Și ni-
meni nu se șochează cînd în domeniul duhovnicesc ar
vrea ca să ne facă să credem că un fel de vorbire în limbi
dă naștere la mai multe feluri de tălmăciri diferite? Să
asistăm noi la o mutație a speciilor, la un fel de Darwi-
nism evanghelic? Ar trebui să accept aceasta în mod pa-
siv fără să arăt înșelătoria? Un altul mi-a scris că nu gă-
sea nimic anormal ca o tălmăcire să fie de două sau de
douăzeci de ori mai lungă ca originalul. După el, tălmă-
cirea nu este traducerea a ceea ce este zis de către om, ci
răspunsul lui Dumnezeu la vorbirea în limbi! Eram îm-
pietrit de spaimă la auzul acestor cuvinte! Să fiu singurul
în lume care să protestez, și tot am s-o fac. Nu și iar nu,
Scriptura nu se manipulează în felul aceasta! Ea nu se lasă
de altfel manipulată. Ea cere neapărat o tălmăcire cînd
întreabă pe cel care vorbea în limbi în adunarea din Co-
rint: „Cum va răspunde Amin la mulțumirile pe care le
aduci tu, cel lipsit de daruri, cînd el nu știe ce spui?“
(1.Cor.14:16). Trebuia deci să se știe ce se zisese în limbi
ca să poată să-și zică cineva Amin-ul. Și cum putea s-o
știe? Prin tălmăcire (1.Cor.14:28). Și această tălmăcire nu
era altceva decît traducerea a ceea ce fusese spus în limbi
lui Dumnezeu prin Duhul. Numai cei care sucesoare înțele-
sul Scripturii pentru propria lor ruină vor îndrăzni să
pretindă contrariul (2.Pet.3:16).

Refuz să le cînt în strună

Aș putea să aduc un camion întreg de asemenea expe-
riențe nenorocite pe care se lipește din nefericire eticheta
de „liberă trecere a Duhului Sfînt“. Într-adevăr, ele poar-
tă semnul imaginarului, al oportunismului, al subiectivis-
mului și cîteva din ele chiar miros greu. Aș putea conti-
nua în felul acesta multă vreme. Sursa este de nesecat.
Dar refuz să alimentez cu istorii josnice, meschine, din
păcate prea adevărate, pe cei care nu doresc decît să se
delecteze cu ele. A arunca discreditarea asupra apostolilor
lui Cristos în numele trădării lui Iuda și al lepădării lui

Petru este o metodă pe care o refuz. Nu se judecă întotdeauna o cauză după cei ce o apără. Mi s-a spus că o imoralitate jalnică se află în rîndurile cercurilor penti-costale aproape tot ca și în cele ale catolicismului, dar din alte motive. Aceasta se datorează abordării lor hipersentimentale a vieții duhovnicești, a abandonării voinței lor unor puteri psihice necunoscute și a dorinței lor nemăsurate după succes. Nu mi se va zice nimic nou cînd mi se va spune că sînt adesea nesinceri față de alte cercuri evanghelice, că sînt de bunăvoie pescari în apă tulbure și că atît în cuvintele, cît și în scrierile lor nu-i înăbușă respectul pentru adevărul strict. În ce mă privește refuz să scot sistematic în evidență aceste lipsuri, cu atît mai mult cu cît celelalte cercuri evanghelice nu sînt întotdeauna un exemplu în aceste privințe. Dar aceasta trebuie să ne slujească drept învățătură. Semaforul este pe portocaliu pentru cei care pun Biblia la o parte, prefăcîndu-se în același timp că nu se uită decît la ea.

Trei pericole

Există trei pericole legate de practica actuală a vorbirii în limbi. Ca să vorbim corect despre ea și să-i scoatem în evidență toată importanța, trebuie să reținem că acest charism a fost retras de Duhul Sfînt care îl dăduse din motive pe care le-am arătat pe larg.

Primul pericol. Mîntea rămîne sterilă, ne spune apostolul Pavel (1.Cor.14:14). Ea este în punctul mort. Duhul Sfînt este socotit că face totul. Psalmistul zicea: „Voi spune lucrurile pe care le-am alcătuit pentru Împărat...” (Ps. 45:1). Duhul Sfînt preluînd rolul compozitorului, noi nu mai compunem nimic. Îl lăsăm să facă El. Ne delăsăm și ajungem la delăsare pe o pernă comodă a leneviei.

Al doilea pericol. Brevetul de superioritate care deschide toate ușile. Pentru mai mulți a avea succes în vorbirea în limbi este consacrarea supremă, dar este în același timp și bastonul lor de mareșal. Ceilalți nu sînt decît clasa a doua sau chiar simpli caporalî. Se întîmplă uneori ca cei

care nu au acest charism să fie socotiți ca niște necreștini.

Al treilea pericol. El înlocuiește judecata de sine și cercetarea de sine în fața Cuvîntului lui Dumnezeu. Cînd păcatul s-a instalat ca acasă la un creștin, el trebuie să se pună la încercare pe sine însuși (1.Cor.11:28-31). Ori, cu vorbirea în limbi ca criteriu de judecată, proba este repede făcută. Fiecare poate reface încercarea vorbirii în limbi și dacă experiența merge - ea va merge cu siguranță întrucît Duhul Sfînt chiar întristat nu are nici un amestec în problema aceasta -, cel care se analizează în acest mod va putea să-și zică cu ușurare: „Dacă Duhul continuă să mă însufletească, să Se exprime prin mine într-un mod atît de supranatural, înseamnă că mă aprobă, să zicem mai degrabă că nu mă dezaprobă. În orice caz nu destul ca să scoată cuvintele Sale din gura mea“. Aberantă concluzie este cea care are ca bază de judecată nu ceea ce osîndește Cuvîntul lui Dumnezeu, ci ceea ce dovedește vorbirea în limbi. „Ferice de cel care nu se osîndește singur în ce găsește de bine“ (Rom. 14:22). La acest pericol s-au expus și au cedat frații noștri carismatici, care nu mai pot deza-proba un preot catolic și învățăturile lui mincinoase pe care continuă să le mărturisească cînd vorbește în limbi. Căci dacă acest părinte, fie el iezuit, etc, vorbește în limbi, înseamnă că este plăcut Duhului Sfînt ca și oricare creștin născut din nou. Crudă dilemă și slabă deducție care duce drept la toate capitulările doctrinale posibile.

Capitolul 13.

Șarpele de aramă

Șarpele de aramă fusese făcut de Moise la porunca lui Dumnezeu pentru salvarea celor care crezuseră în Cuvîntul Lui, și pe care Domnul Isus urma să-l amintească în memorabila Lui discuție cu Nicodim, mergînd pînă la a trasa o paralelă uimitoare între Persoana, lucrarea Sa și șarpe: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului“ (Io.3:14). Acest șarpe de aramă fusese păstrat cu evlavie de Israeliti timp de veacuri. Ori, ce citim în 2.Împărați 18:4? Ce face din el bunul Împărat Ezechia? „A îndepărtat înălțimile, a sfărîmat stîlpii idolești, a tăiat Astarteele, și a sfărîmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră tîmîie înaintea lui...“ Acest șarpe devenise o pricină de cădere pentru Israel, deși era același șarpe ca odinioară. Nu era o copie, o imitație a celui adevărat, ci era cel adevărat, cel bun. Întrebuințarea inițială care consta în a-l privi se împlinise, se îmbogățise chiar odată cu timpul. I se aducea tîmîie ca lui Dumnezeu. Sub masca legăturii cu Dumnezeu devenise el un idol și înlocuia pe adevăratul Dumnezeu. Putem fi siguri că cel care a denunțat folosirea învechită și vinovată a șarpelui nu gîndea la fel cu toți cei din jurul lui. Apărătorii șarpelui puteau să invoce în sprijinul credinței lor date istorice, biblice, și fără îndoială, experimentale. Ei puteau chiar să spună că Dumnezeu care-l poruncise nu Se schimbă, pentru că El este Același ieri, astăzi și în veci (Evr.13:8), că ceea ce s-a petrecut în pustie putea încă să se petreacă și în zilele lor, că puterea lui Dumnezeu nu se schimbese și mai ales nu se zice nici un cuvînt privind sfîrșitul acțiunii, folosirii și utilității lui.

Relicva

De fapt exercițiile spirituale care se făceau în jurul acestei relicve deveniseră o nelegiuire în ochii Domnului. Pentru mulți vorbirea în limbi este și ea o relicvă pe care o apără și o poartă în inimă. Este un idol pe care îl îngrijesc, de care vorbesc neîncetat și căruii i se devotază fără margini. Întrucît Dumnezeu l-a dat înseamnă că..., dar Dumnezeu dăduse și șarpele de aramă... pentru o ocazie precisă, pentru o vreme. Dincolo de acea vreme, el devenea învechit, demodat, ca și mărfurile sau medicamentele care au expirat. După aceea ele devin periculoase. Vindecarea se transformă în infecție. Așa s-a petrecut cu șarpele de aramă. Viața lor spirituală a fost infectată de el. Putem fi siguri că atunci cînd le-a fost luat șarpele mulți și-au văzut viața religioasă prăbușindu-se, căci nu mai aveau ceva de care să se prindă. Am înțeles de ce unii se prindeau de vorbirea în limbi cu un fel de frenezie. Pentru că viața lor duhovnicească este așa de slabă încît, dacă pierd aceasta, nu mai au nimic. Viața lor interioară, aproape în întregime întemeiată pe această manifestare exterioară, se prăbușește. Ei nu se pot lipsi de ea fără a fi complet debusolați. Fără vorbirea în limbi ei sînt ca niște drogați fără drog, într-o stare insuportabilă de „abstinență“.

Rea-credință sau nesinceritate

Am întilnit asemenea persoane. Într-o zi, un asemenea pastor extremist pe această cale încerca să mă convingă că vorbirea în limbi era o experiență pe care orice om trebuia s-o facă în mod necesar. Șarpele lui de aramă era pentru toți și pentru toate timpurile. Mi-am deschis Biblia și i-am cerut să citească împreună cu mine sfîrșitul capitoului 12 din 1. Corinteni, versetul 29 și 30:

„Toți sînt apostoli?“ „Nu, desigur“, mi-a răspuns el.

„Toți sînt profeți?“ „Nu“.

„Toți sînt învățători?“ „Nu“. Cînd am ajuns la versetul

următor a refuzat să-mi răspundă și să meargă mai departe. El vedea foarte bine unde urma să-l ducă textul. La întrebarea: „Toți vorbesc în limbi?” răspunsul nu putea fi decît: „Nu”. De trei ori am încercat să reiau textul cu el. De trei ori a refuzat să meargă pînă la capăt. A plecat supărat. Începînd cu ziua aceea îi devenisem „persona non grata”. Cînd dărîmi turnuri sfînte cum a făcut Ghe-deon (Jud.8), trebuie să te aștepți la reacții violente și să fii pregătit să pierzi prieteni.

Extaze

În punctul în care am ajuns acum, trebuie să demistificăm anumite practici sau experiențe, care în viața multora sînt un derapaj inconștient de la Scriptură. Iată mărturia adusă unui tînăr creștin autentic de către părinții lui: Cînd fiul lor a coborît din camera lui după ce a fost înaintea lui Dumnezeu în vorbire în limbi, s-a putut vedea pe chipul lui că în el se petrecuse ceva. Era aproape cum a coborît Moise de pe munte transfigurat prin prezența lui Dumnezeu. De necombătut și convingător, nu-i adevărat? Așa pare să fie. Dar ca să credem aceasta, trebuie să trecem sub tăcere tot ceea ce am spus despre scopul vorbirii în limbi. Trebuie să punem la o parte faptul că acesta nu era un semn pentru credincioși, că practicarea acestui dar nu era acordată tuturor și că nu se zice nicăieri că trebuie practicat acasă, cu atît mai mult cu cît folosirea lui s-a terminat. Acestea sînt trei lovituri date de Biblie, fără să socotim pe celelalte pe care nu le pot reaminti fără să trebuiască să zic tot ceea ce am zis deja. Toți cei care se miră respectuos de asemenea experiențe, nu-și dau seama că Scriptura este ignorată și ei se află în plin subiectivism, religiile orientale oferind mai mult în privința aceasta. Cei care au avut privilegiul să citească cartea „Combats” („Lupte”) a părintelui Chiniquy, acest preot canadian care s-a convertit după cincizeci de ani în Biserica catolică, vor face bine să-i recitească, dacă pot, mărturia. El relatează că în viața lui de preot, clipele cele

mai binecuvîntate, mai înălțate, le-a petrecut în adorare în fața ostiei. Atunci a atins el sublimul. El se simțea transportat, înălțat, transfigurat. După convertirea lui, acest „sublim“ provenit din doctrina transsubstanțierii i-a apărut ca o nelegiuire. Și totuși ce înălțare de suflet, ce exaltare, ce mărturie!

Exaltare falsă

Păstrez amintirea primelor zile după convertirea mea, într-o tabără mixtă din Franța. Un tânăr frate și cu mine, sub pretextul sincer de a evangheliza orașul vecin, am trecut într-o după amiază granițele interzise ale taberei. În numele lui Isus Cristos am trăit atunci o aventură fără importanță, dar glorioasă. Noi credeam că am făcut isprăvi mari. La întoarcere eram radioși, euforici, ușori ca duși de îngeri. Conducătorul taberei, creștin cu experiență, nu ne înțelegea deloc. Fericirea noastră era justificarea noastră. Și noi trăisem ceva. Eram așa de siguri de noi și de experiența noastră. Dar această exaltare nu a durat. Acum știu un lucru, anume că nu mi-a trebuit multă vreme ca să-i lipesc o cu totul altă etichetă decît cea de extaz, de revelație sau de spiritualitate. Aceasta nu era decît o autosugestie. Și este încă adevărat că Dumnezeu preferă mai mult ascultarea decît jertfele (1.Sam.15:22) și că duhul profeților este supus profeților (1.Cor.14:32). Stările înalte de suflet nu-mi spun nimic bun dacă le inspiră șarpele de aramă, chiar și cel biblic. De cînd este intensitatea religioasă sau emotivă un semn de adevăr și de spiritualitate? În Ezechiel 8:14 găsim că niște femei la poarta templului din Ierusalim erau cufundate într-o închinare care le smulgea lacrimi. Dar acolo era un idol nelegiuit numit Tamuz, care le făcea să ajungă în acest extaz. Și astăzi, cînd atîtea experiențe psihice se substituie simplei credințe în Cuvîntul lui Dumnezeu, trebuie să strigăm cu bătrînul profet: „La Lege și la Mărturie!“ (Is.8:20). Fără îndoială că aceste femei simțeau o binefacere, o eliberare lăuntrică, dar fără îndoială și că Dumnezeu o numește o

mare nelegiuire.

Admit că poate exista o stare de beție în Duhul Sfânt. Nu sînt străin de aceste experiențe de plinătate. Am cunoscut asemenea clipe și nu le-am tăgăduit niciodată. Dar am cercetat totul și am păstrat ceea ce este bun. Cît despre rest, m-am lepădat de el... Toate acestea mă dureau, cu atît mai mult cu cît, ca și apostolul Petru, puteam lua ca mărturie Rusaliile. Dar încotro m-a adus aceasta? Pe ramura descendentă sau pe cea ascendentă? De eram pe cea descendentă, mergeam hotărît la vale, de eram pe cea ascendentă, alergam mai degrabă îndărăt.

Capitulare umilitoare

Da, nu îți cade bine cînd ai văzut că tot ce ai crezut, pentru care te-ai luptat, de care te-ai agățat, este pe cale să se scufunde și să te tragă la fund. Dar mai greu era să recunoști că ceilalți aveau dreptate. În fond, eul meu, orgoliul meu era cel lovit. Cînd ai crezut ani de zile că ai primit mai mult ca alții, aceasta îți dă un sentiment plăcut de superioritate. Pe urmă să-ți dai seama că cei pe care i-ai privit de sus știu mai multe ca tine și sînt pe un teren mai solid ca al tău, te asigur că nu îți cade bine. Aceasta se cheamă a fi țesălat. Am înțeles de ce cailor gîdilicioși nu le place să fie țesălați și de ce dau uneori cu copita. Și eu credeam că am în rezervă cîteva lovituri bune de copită. Din nefericire aveam un soi de Lucky Luke (cowboy renumit - nota tr.) pe spate și, în loc să-l fac să cadă din șa, el este cel care m-a îmblînzit. Era un rodeo din care aveam puține șanse să ies învingător. Textele din Biblie pe lîngă care trecusem cu atîta ușurință îmi intrau acum în coaste ca niște piteni. Și încă mai rău, cei de pe margine pe care îi chemam în ajutor nu-mi puteau oferi nici o teologie a sistemului lor. Totul se învîrtea în jurul experienței avînd mare grijă să nu se vorbească de nenumăratele experiențe negative care se învecinau cu blasfemia și înșelătoria.

La alții

Cînd am încercat timid să semnalez aceste lucruri mi se răspundea invariabil că falsul era la ceilalți. Prin aceasta se înțelegeau celelalte grupări, celelalte biserici din mișcarea Penticostală, dar niciodată într-a lor proprie. Era la cei din celalalt capăt al orașului sau de pe strada de alături. La tendința suedeză erau țiganii la care totul era fals. Pentru „Les Assemblies de Dieu“ carismaticii sînt cei falși, sau „Branhamiștii“, sau gruparea „Four Square“, „Plein Evangile“, „Holy Rollers“, „Trezirea“..., toate aceste grupări ieșite din aceeași familie spirituală, nu garantau autenticitatea decît la ei. Și nici acolo toți, căci unii mi-au mărturisit neliniștea de a ști că spiritiștilor le plăcea în biserica lor, atunci cînd în general ei fug din altele. Cînd se știe că spiritiștilor nu le este străin fenomenul limbilor, ai avea cu adevărat motive să fii tulburat. Spiritiști sau nu, și aici joacă experiența un rol central.

La ultima vizită a lui Dalai Lama în Franța, ziarele au relatat următoarele: „Sfinția Sa amintește de un dar cu totul deosebit din copilăria lui. Fără să-l fi învățat cineva, Dalai Lama a putut să vorbească dialectul din capitala Lhasa, deși locuia într-o provincie izolată“. Această vorbire în limbi era reală, controlabilă și corespundea unei limbi contemporane. Nimeni nu se putea îndoi de autenticitatea ei. Dar prin ce duh vorbește Dalai Lama „autentic“ în limbi? Las pe cititorii mei să dea răspunsul la această întrebare.

L-am auzit personal pe președintele cercului spiritist din Franța dînd următoarea explicație: „În cercurile noastre vorbim în limbi, și acestea sînt limbi contemporane“. Apoi a adăugat ceva care m-a făcut să mă înfior: „...La noi nu este ca la penticostali“. Așa se putea lăuda acest spiritist rău famat cu autenticitatea darului lui de vorbire în limbi - o autenticitate pe care Mișcarea penticostală foarte rar o poate revendica sau pretinde pentru ea.

Ce să spui, cînd această autenticitate așa de rară, pe care o născocesc tatăl minciunii, este trecută sub tăcere de

un mod de exprimare la fel de creștin ca și cuvintele neobișnuite ale ghicitoarei din Fapte 16, de care am vorbit mai sus?

Ce să mai spui când întregul iad se ascunde în spatele acestei evlavii aparente? Dușmanul știe foarte bine să manipuleze schimbarea macazului. Dintotdeauna a vrut el să conducă pe poporul Domnului pe o linie moartă. Ca un maestru al deghizării și ca un mare scamator, marchează el această linie cu câteva texte biblice ciuntite și cu experiențe așa-zise duhovnicești, ca să-i dea cât de cât o aparență de verosimilitate și actualitate.

Vorbire în limbi pe evreiește!

Din numărul mare al acestor căi greșite scot în relief una care arată cel mai clar subtilitatea celui care se pfece într-un înger de lumină (2.Cor.11:13-14).

O anumită revistă care s-a dedicat „experiențelor“ a relatat cum un pastor francez care nu știa ebraica a vorbit dintr-o dată prin Duhul în această limbă. Iar unul din colegii lui care cunoștea ebraica, a înțeles-o! Ar putea totuși oricine să aplaude această ortodoxie biblică!

Uimirea mea nu a rezultat din fenomenul ca atare, care îmi pare la fel de necombătut ca și minunile din Lourdes sau uimitoarele cuvinte „biblice“ ale ghicitoarei din Fapte 16. Nu, surpriza mea se baza pe comentariul revistei, pe care-l citez aici: „...Aceasta pare să reproducă orice garanție dorită“ (autenticitate biblică-nota red).

Comentariul mi-a părut cu atât mai uimitor, cu cât în acest exemplu se poate foarte ușor demasca falsul, întrucât este prea izbitor la ochi.

1) Semnul a fost constatat de un credincios care este convins de universalitatea ofertei mântuirii. Semnul deci nu l-a învățat nimic. Apoi s-a aflat în contradicție cu Duhul Sfânt care spune clar că semnul este pentru cei necredincioși (1.Cor.14:22).

2) Vorbirea în limbi, cum este practică și învățată în Noul Testament, a fost orice în afară de ebraică. Limbile

vorbite prin Duhul Sfânt socotite tocmai prin aceasta ca fiind „străine“ sau „altele“ (1.Cor.14:21). Cine erau însă alții, străinii? Există numai un singur răspuns posibil: Ne-iudeii. În Noul Testament limba sau vorbirea stă fără excepție în opoziție cu ebraica.

Nici un singur păgîn nu a trebuit să fie convins de faptul că Iudeii aveau intrare la Dumnezeu, pentru că tocmai aceiași Iudei le aduseseră mîntuirea. Semnul vorbirii în limbi se dăduse ca Iudeii să poată înțelege că mîntuirea era de acum accesibilă și păgînilor, și niciodată invers.

Ca un păgîn (francez) să vorbească în limba ebraică înseamnă să schimbi radical ordinea divină, de exemplu să-i dai păgînului Corneliu în locul lui Petru vedenia feței de masă. Dar Corneliu, care a primit mîntuirea din gura lui Petru, nu avea nevoie să afle că Iudeul Petru putea fi de asemenea salvat. Aceasta ar fi fost o absurditate monumentală.

Să ne închipuim numai o clipă că ar fi necesară o minune lingvistică într-un dialect vechi francez ca să convingi pe englezi că francezii pot moșteni naționalitatea franceză!

Și totuși articolul de mai sus relatează acest caz de necrezut, anume că prin vorbirea în limbi în ebraică i s-a descoperit unui creștin francez că Iudeii, exact ca și el însuși, au acces la Dumnezeu lor!

Naivitatea anumitor comentatori ajută pe dușman să samene după plac discordie. El nu mai trebuie să-și dea silința ca să-și atingă scopul, anume să provoace confuzie în poporul lui Dumnezeu și astfel să pregătească preluarea puterii de către Babilonul cel mare, al cărui nume înseamnă și confuzie.

Nu se fac bancnote false decît pentru că există cele adevărate

Unul din cei mai dragi prieteni ai mei este un pastor dintr-o biserică a Trezirii. Apreciez în mod deosebit calitățile morale și duhovnicești ale acestui om. Astfel, ca

mulți alții, el repetă totdeauna în legătură cu vorbirea în limbi, că cineva nu s-ar apuca să facă bancnote false dacă nu ar fi cele adevărate. El recunoaște că există destule falsuri, dar în gândirea lui cele adevărate se fabrică la el. Monetăria este „Made in Trezirea“. Ori, acest frate stimat nu-și dă seama că în propria sa adunare este înșelat pe toată linia. Căci ceea ce s-a încăpăținat el să producă, fără să ajungă vreodată s-o facă, sînt niște bancnote ieșite din uz. Bancnote care nu mai au valoare de veacuri și care au fost retrase din circulație. El pretinde să imite ceea ce se făcea în Biserica primară, dar această imitație este foarte departe de modelul biblic. Cititorul se poate convinge singur:

Mai întii, în biserica lui 95% din vorbirile în limbi sînt mesaje adresate oamenilor. Aceasta înseamnă deja 95% bancnote false, căci Duhul Sfînt spune că cel care vorbește în limbi nu vorbește oamenilor (1.Cor.14:2).

În al doilea rînd, restul de cinci procente este destinat credincioșilor, ceea ce înseamnă sută la sută opus la ceea ce spune Duhul Sfînt care învață contrariul (1.Cor.14:22).

În fine, întregul nu-și atinge scopul, deoarece nu convinge pe poporul iudeu necredincios căruia îi era destinat acest semn (1.Cor.14:21).

În plus, înzestrat cu un casetofon, am fost să vizitez pe unul din membrii bisericii lui care are, după el, un charism autentic de tălmăcire a limbilor și în care el are încredere deplină. L-am pus să asculte înregistrarea unei vorbiri în limbi anterioare și i-am cerut s-o tălmăcească din nou, ceea ce s-a făcut pe loc. Vai, a doua tălmăcire a fost la fel de diferită de prima (păstrată cu grijă) cît e Ronul deosebit de Rin și curge într-un sens opus. Opoziția dintre cele două tălmăciri era și ea evidentă. Am dus verificarea mai departe. Un frate scoțian îmi înregistrase rugăciunea „Tatăl nostru“ în dialectul țării lui. Tălmăcirea dată nu semăna deloc cu rugăciunea domnească.

De fapt placa lui de imprimat este prea grosolană, nu ar folosi-o nici un falsificator. Dar lui îi plac bancnotele lui false și ține la ele pentru că le crede adevărate, singu-

rele veritabile în mijlocul celorlalte false. Te face să zîmbești. Trist. Dar în afara acestui surîs trist și a plăcii lui cu bancnote false îi păstrez o prietenie frățească pe care de altfel o merită. Biblia ne pune în gardă contra tentației de a trăi prin vedere, prin minuni, semne și experiențe. Cei care se angajează pe această cale periculoasă vor fi o pradă ușoară pentru Anticrist care vine cu tot felul de minuni, semne, miracole mincinoase și cu toate amăgirile neleguirii (2.Tes. 2:9-10). Duhul lui satanic este deja astăzi la lucru și drumul lui pare bine pregătit în inima celor care, deși spun că sînt ai lui Cristos, se plasează pe terenul de predilecție al Anticristului. Cînd fructul este copt, cade singur. Celălalt, dușmanul, nu va avea decît să-l adune fără greutate sau violență.

Capitolul 14

Concluzii

Prima concluzie

Acest penultim cuvînt este pentru tine, fratele meu pentecostal sau carismatic care pînă aici ai crezut sincer asupra acestui punct precis al doctrinei, într-o învățătură care îți apare acum trunchiată, exagerată și la fel de depășită ca și șarpele de aramă pe vremea împăraților lui Israel. Învățătura Cărții cărților ar trebui să fie de ajuns. Dar mediul în care trăiești te reține fără voia ta sub influența unor experiențe cu care atît bine cît și rău, dar adesea mai rău decît bine se încearcă să se alătore Bibliei.

Dacă deci cazul precis care ne-a ocupat de-a lungul acestor pagini, ținînd seama de analogia credinței, îți lasă chiar și 1% îndoială, atunci dă-mi voie să-ți vin în întîmpinare pe terenul tău favorit, cel al *experienței*. Dar să nu cumva să nu fii cîstit cu tine însuți și cu Dumnezeuul tău. Fă această experiență pentru tine personal și cu tine însuți. Fă-o fără să trișezi. Cînd vei fi la tine acasă într-un extaz și vei avea o vorbire în limbi, dă drumul la magnetofon și înregistrează ceea ce ai zis înaintea lui Dumnezeu. Tu crezi că acest dar nu a dispărut și că al tău în particular este autentic. Este dreptul tău. Dar trebuie să crezi și că darul de tălmăcire al fraților tăi este la fel de adevărat ca și al tău. Mergi pe urmă cu înregistrarea ta la mai mulți dintre frații sau surorile tale pe care îi recunoști a fi printre cei mai duhovnicești și în care ai toată încrederea. Cere-le să-ți tălmăcească, *separat*, vorbirea ta în limbi. Apoi, dacă ai destul curaj, ascultă fiecare din aceste tălmăcirii și compară-le între ele. Cu excepția poate a cîtorva cuvinte sau nuanțe, ar trebui să spună toate același lucru. Îmi vei spune atunci că exagerez dacă folosesc cuvîntul *fals*. Știu ce simți citind aceste rînduri. Ești tulburat. Ți-e teamă. Teamă de a descoperi adevărul. Și deja în clipa aceasta te eschivezi. Tu știi că nu vei face

niciodată acest „test“. Ca să scapi de el inima ta a găsit deja un pretext care nu te va convinge decât pe tine: Ar fi un sacrilegiu să supui un asemenea dar al Duhului la o probă electronică, refuzi să te cobori pînă acolo. Ești sigur că acesta este motivul adevărat? Căci în alte împrejurări nu șovăi să pui predici pe benzi magnetice, să le ascuți, să le apreciezi, și să le judeci, tu și alții. Sau este teama de a descoperi în sfîrșit adevărul asupra ta care te face să dai înapoi? Acesta este un mijloc de a cerceta duhurile, și îți este la îndemînă. În plus știința electronicii este o știință exactă. Ea este neutră. Ea nu va putea în nici un caz să se înșele sau să te înșele. Cel puțin dacă nu preferi să fii înșelat și să rămîi așa. Îmi porți pică, o știi. Ți este necaz pe mine pînă în veșnicie că ți-am arătat în sfîrșit un mijloc de control sigur. S-a sfîrșit cu scuza comodă „nimeni nu o înțelege“. S-a sfîrșit cu jocul de-a v-ați ascunselea, ești descoperit și numărat. Eu unul l-am înțeles. Aceasta mi-a luat timp, dar am înțeles. Dar poate preferi să nu înțelegi, ca și acel om bogat care aflînd că o sfîntă din calendar la care se ruga adesea nu existase niciodată a spus: „Ei bine, că există sau nu, eu totuși mă voi ruga!“ Iată într-adevăr punctul final al încăpățînării inimii omenești. Eu vreau șarpele meu de aramă, na! Dumnezeu este Acela care l-a dat... etc... etc... na! Ei bine, distrează-te bine cu jucăria ta. Fă din ea Dumnezeuul tău. El să-ți fie idolul evanghelic. Dar dacă nu ești atent cu viața ta, vezi ca nu cumva Dumnezeu să te lase să cazi, să te dea pe mîna Satanei ca să-i împărtășești nimicirea.

Remediul

Mai mulți care nu aveau acest dar și care îl căutaseră sincer în timpul anilor mi-au spus deznădejdea lor de a nu-l fi primit. Ei trăiau cu spaima de a putea fi respinși de Dumnezeu, căci se mergea pînă a li se spune că nu vor fi mîntuiți dacă nu vor vorbi în limbi. Iar dacă stăruiau în a se numi convertiți erau făcuți să simtă că nu se aflau decât la periferia credinței și nu niște cetățeni cu drepturi

depline. Acelora care cunosc chinurile îndoielii, vreau să le spun să înceteze să se chinuiască și să înțeleagă prin credință că fiecare copil a lui Dumnezeu „are totul deplin în El” (Col.2:10), în acest Cristos divin care ca și ei n-a avut darul vorbirii în limbi și cu toate acestea era Fiul lui Dumnezeu.

Alții au venit la mine ca să caute ajutor și mi-au mărturisit confuzia lor, căci practicarea acestui dar nu era decât o fațadă care ascundea de fapt un faliment spiritual și moral aproape total. Vorbirea lor în limbi era un fel de compensație a unei vieți de eșec. Ei rămâneau superficiali avînd în același timp aerul de a dovedi contrariul. Ei aveau nevoie de aceasta pentru a se revaloriza în propriii lor ochi și în ochii altora. Cei care se dedau cel mai frecvent acestei practici erau atinși de o instabilitate foarte dureroasă de care sufereau în ascuns fără să îndrăznească să zică, sau să-i ghicească cauza. Ei trebuiau întotdeauna să dubleze miza ca să nu piardă fața înaintea altora și pentru a se asigura pe ei înșiși. Ei se răsuceau în jurul experienței lor ca prinși într-un cerc vicios.

Nisipul mișcător al experiențelor psihice, ca să nu le numim decât așa, îi conducea la o viață de suișuri și coborîșuri, la salturi de dispoziție imprevizibile, cînd bucurie, cînd lacrimi. Diagrama vieții lor era ca niște dinți de ferestrău, fericiți dimineața și triști seara, tîmiindu-l pe slujitorul lui Dumnezeu la începutul lunii și întristîndu-l la sfîrșitul ei, schimbînd adunările cum ar schimba o cămașă.

Calea care duce la izbăvire este următoarea: Să te asiguri mai înainte că ești în credință în Domnul Isus. Pe urmă să faci ca bunul împărat Ezechia care a nimicit șarpele de aramă *pe care îl făcuse Moise*. Aceasta înseamnă că mărturisești pe deplin eroarea de nomenclatură biblică ca și consecințele ei. În fine să te lepezi de tot, cerînd sîngele lui Isus care curățește de orice păcat (1.Io. 1:7-9). Idolul biblic i-a fost iertat lui Israel. Dumnezeu îl va ierta și pe al tău. Credința ta trebuie atunci să apuce iertarea deplină a lui Dumnezeu și deplina izbăvire de

aceste forțe psihice care stăpînesc asupra ta, suferind, în ciuda eforturilor tale, de influențele lor destabilizatoare. La picioarele lui Isus legiunea instabilă, omul cu strigăte nearticulate (Mc.5:5), abonatul la roata uriașă care se află permanent cînd sus, cînd jos, găsește pace, odihnă, bun simț și puterea de a arăta clar celor care îl înconjoară o mărturie în sfîrșit coerentă.

Rugăciunea mea arzătoare este ca aceste rînduri să te găsească proșternut înaintea Aceluia care izbăvește de toate înstrăinările cuprinzînd și pe cele care crează o rîvnă biblică, dar lipsită de pricepere (Rom. 10:2).

A doua și ultima concluzie.

Acest paragraf este pentru tine, fratele meu nepent-costal. Cartea mea te umple de satisfacție. Ea îți dă dreptate. Itinerarul meu spiritual s-a alăturat celui al tău. Poate că ți-ar fi plăcut să merg mai departe, pînă la capătul unei concluzii logice, anume că vorbirea actuală în limbi totodată anti și extrascripturală nu poate fi decît de origine diabolică. Nu am spus-o, este adevărat, pentru că în conștiință nu pot merge dincolo de ceea ce am recunoscut ca adevărat sau fals. Desigur, recunosc că tatăl minciunii este implicat aici. Unii afirmă, după porunca Scripturii (1.Io.4:1-3), că au cercetat duhurile care însuflețeau pe cei care vorbeau în limbi și că ele erau demoni. Eu nu am atins acest stadiu. Eu nu am primit darul de a cerceta duhurile altfel decît prin examinarea atentă a Scripturilor. Folosirea electronicii a confirmat această examinare și a descoperit că un spirit de rătăcire este cel care conduce vorbirea în limbi actuală. Iar duhul de rătăcire nu este cu siguranță Duhul Sfînt. Tu îmi vei spune poate că duh satanic și duh de rătăcire este șapcă albă și albă șapcă. Întrucît ții la aceasta prefer să te trimit la scrierile dr. Gerald E. MacGraw care îmi par a fi prelungirea cărții mele. Arăt aici cîteva scurte extrase din interesantul lui articol: „Tongues should be tested“ (Limbile trebuiesc cercetate):

„...După cîteva clipe de rugăciune recomandăm persoanei respective să vorbească în limbi. Pe urmă șeful de grupă își va adresa întrebările nu acestei persoane, ci duhului care inspiră această vorbire în limbi... Majoritatea practicaseră darul limbilor în cursul reculegerii lor personale. Mulți se îndoiau de autenticitatea acestui dar, dar mulți erau siguri că examenul la care se supuneau i-ar confirma originea divină. Faptul șocant este că mai mult de 90% au trebuit să admită originea demonică a darului lor de vorbire în limbi. Sînt mulți penticostali și carismatici care recunosc faptul că limbile demonice există. Totuși ei sînt siguri că darul pe care l-au primit este autentic. O fată tînără a cerut să i se cerceteze darul căci resimțea influențe rele în viața ei... Ea era sigură că darul ei era de origine divină. O doamnă din biserica locală care avea darul deosebirii duhurilor îi spusese că la ea vorbirea în limbi venea de la Duhul Sfînt. Cînd ne-am adunat cu scopul de a ne ruga pentru eliberarea acestei surori, duhul ne-a spus că el ura pe Domnul Isus Cristos. Chestionîndu-l, demonul a recunoscut că el era duhul de la originea acestui dar al limbilor... Niște creștini profund credincioși pot fi posedați de un demon care vorbește în limbi... S-a aflat că niște misionari aflați în concediu auzeau vorbindu-se în limbi într-un mod blasfematoriu în limba din cîmpul lor de misiune... Cineva a cerut o întrevedere. Era o creștină remarcabilă, dotată, echilibrată, pe care se putea conta, o cîștigătoare de suflete... mi-a fost cu neputință să-mi închipui că această creștină proeminentă putea găzdui un demon în legătură cu limbile... Curînd a avut loc o vorbire în limbi exprimînd amărăciunea față de Cristos, față de ea însăși și față de noi. Era clar că o stăpînea un dar de limbi demonice. Alții... sînt profund sinceri și spirituali. Viața arată o adevărată mărturie, o foame după creștere duhovnicească... Eu nu cred că demonul vorbirii în limbi poate despărți pe cineva de Cristos... Numai experiențele făcute în a-i cerceta în acest punct duc la concluzia că mulțimile de entuziaști, care cred în vorbirea în limbi, se amăgesc“.

Las lui dr. MacGraw responsabilitatea concluziilor lui, dar nu le infirm. Alții, în Europa, au ajuns la aceeași concluzie ca și el. Este o sferă de investigație unde încă nu am acces. Nu pot nici dezminți nici confirma că vorbirea în limbi este, cum spune el, 90% de origine demonică. Dimpotrivă, ceea ce afirm eu cu Biblia în mână, e că ea este 100% falsă.

Braț de fier.

Și acum între noi doi, fratele meu. O să facem împreună o partidă de braț de fier. Tu ai vrea să mă urmărești pînă în pînzele albe ca să mă faci să zic ceea ce nu vreau să zic. Tu mi-ai forța mîna în trei împingeri de necombătut.

1. Întrucît aceasta nu este de la Dumnezeu, este deci de la diavolul.

2. Vei adăuga la aceasta greutatea din Iacov (3:11) referitor la folosirea limbii: „Oare din aceeași vîină a izvorului țîșnește și apă dulce și apă amară?”

3. Cu o logică irezistibilă vei merge drept spre singura concluzie posibilă: Cei prin care vorbește Satana nu pot fi ai lui Cristos; Cristos și Belial (2.Cor.6:15) nu pot locui împreună în aceeași viață. Direcție: 1000 grade Celsius pentru veșnicie!

Stai puțin! Folosind asemenea raționamente riști foarte mult să ajungi și tu pe banca acuzaților. Căci și tu lauzi pe același Domn care te-a salvat de la o așa mare pierzare printr-o așa mare jertfă. Și aceste buze care se deschid la serviciul religios ca un izvor de apă dulce se deschid în afara serviciului ca un izvor de apă amară pentru a vorbi de rău pe aproapele tău, pe colegul tău sau lucrarea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu. Tu spui că demonul este acela care vorbește prin gura fratelui tău pentecostal? Probabil că ai dreptate. Dar *cine* vorbește în a ta cînd latră ordine neplăcute subalternului tău, păstrezi un mutism la fel de neplăcut față de partenerul tău, îți calomniezi fratele, îl denigrezi, îl înjosești sau îi arunci aceste „adevăruri” în

cap, săpunîndu-i urechile, în loc să-i speli picioarele? Căci auzind pe unii creștini peste săptămîină, te întrebi cum pot să cînte la serviciul religios de duminică altceva decît marea arie a calomniei din Bărbierul din Sevilla! Recunoaște că și izvorul tău este cînd dulce, cînd amar și că această amărăciune nu este de la Dumnezeu.

A cui este greșeala?

Mai mult, n-ai înțeles în ce măsură ești răspunzător de alunecarea acelor care, în comunitatea ta, caută aceste manifestări zise ale Duhului? Într-o zi, am fost la un pantofar ca să-mi cumpăr o nouă pereche de pantofi. Văzîndu-i pe cei care-i aveam în picioare, el a folosit o expresie pe care nu am uitat-o de atunci: „Sînt foarte obosiți“. Nu s-ar putea zice la fel despre adunările bisericii tale? Ele sînt foarte obosite. Cîntările sînt obosite, rugăciunile sînt obosite, predicile sînt obosite. Desigur, ele sînt drepte, dar ce oboseală! Prospețimea, spontaneitatea frățească au o barbă lungă și albă; chiar dragostea este obosită. Nu uita niciodată că oamenii preferă o eroare caldă decît un adevăr rece. Prea adesea adevărul pe care îl ai tu nu este altceva decît ortodoxie rece. Sufletele nu se încălzesc pe aisberguri. Mai puțin încă într-un congelator. O sobă veche care scoate fum va da mai multă căldură de ambianță și de bucurie decît o instalație sofisticată și sterilizată care dă numai un sfert din randament. Lucrarea lui Dumnezeu nu se împacă cu starea de căldiceală. Sufletele nu se convertesc așa. Viața creștină nu se trăiește decît terneinic. Duhul Sfînt ne-a fost dat pentru o viață din belșug, nu pentru mai puțin. Și acolo unde această viață este îmbelșugată și curge în izvoare de apă vie, cei credincioși nu riscă să alunece în experiențe false înfățișate ca leacul universal pentru toate relele Bisericii.

„Este de asemenea scris“.

Am ajuns încet, încet la capătul cărții mele. Ea a fost scrisă mai întâi pentru tine, fratele meu nepenticostal. Nu pentru ceilalți. Ei nu se vor lăsa convinși de eroarea lor în privința aceasta, la fel cum un Martor al lui Iehova nu va accepta divinitatea lui Isus Cristos chiar dacă ea îi este dovedită pe baza Scripturii. Mai mult ca niciodată sînt de părerea ta. Am recunoscut justetea învățaturii tale și puritatea doctrinei tale. Recomandă această carte celor care sînt tulburați de cîntecul sirenelor carismatice. Și eu am aplecat urechile la melodiile lor. Prin harul lui Dumnezeu, ajutorul Duhului și luminile Cuvîntului am putut scăpa de primejdiile lor. Tu ai terminat de citit această carte. Reia lectura și studiază sistematic adevărurile care sînt înfățișate aici și erorile care sînt demascate în ea. Chestionarul de la sfîrșitul acestei cărți te va ajuta să dai un răspuns acelor care îți vor cere să dai socoteală de credința ta (1.Pet.3:15). Bine echipat pentru orice lucrare bună, vei fi atunci un om al lui Dumnezeu împărțind drept Cuvîntul adevărului (2.Tim.2:15). Readu neîncetat la Scriptură pe cei care se abat de la ea ca să se dedea la experiențe care sînt scripturale doar cu numele. Reamintește-le că la ispitirea din pustie diavolul a propus de trei ori niște experiențe Domnului nostru și de trei ori El a răspuns acestor trei ispite cu: „Este scris“ (Mt.4:7). Cînd adversarul spune la rîndul lui ca să amăgească mai bine: „Este scris“, trebuie să i se răspundă: „De asemenea este scris“. Ca și Modelul divin, trebuie să îndrăznim să spunem acelor care se rătăcesc cu orice vînt de învățătură, care merg duși de vînt și le place să meargă așa, ceea ce spune El Samaritencei: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți“ (Io.4:22). Trebuie să le stăm uneori împotriva. Să ne luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3), și, după exemplul Învățătorului, să le spunem cu dragoste și adevăr: „Vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți Scripturile...“ (Mt.22:29).

Chestionar.

1. Vorbirea în limbi se adresează oamenilor sau lui Dumnezeu?
2. Când s-a vorbit pentru prima dată în limbi?
3. A conținut vorbirea în limbi ideea unei judecăți?
4. Ce înseamnă botezul cu foc?
5. Se putea vorbi în limbi fără tălmăcire?
6. Vorbirea în limbi și celibatul sînt recomandate.
7. A fost vorbirea în limbi limba îngerilor?
8. Sînt două feluri de vorbiri în limbi?
9. A fost vorbirea în limbi un semn pentru credincioși?
10. De ce nu s-a înțeles vorbirea în limbi?
11. Pentru cine a fost vorbirea în limbi un semn?
12. Care a fost scopul vorbirii în limbi?
13. Ce să credem dacă ceea ce se spune prin vorbirea în limbi este adevărat?
14. Ce să credem despre înșelătoria și falsificarea referitor la aceasta?
15. A încetat vorbirea în limbi și cînd?
16. Ce vrea să spună versetul: „Cînd va veni ceea ce este desăvîrșit“?
17. Zidește vorbirea în limbi pe cel care o practică?
18. Unde să se practice vorbirea în limbi?
19. De ce a spus Pavel: „Să nu împiedicați vorbirea în limbi“?
20. Este vorbirea în limbi de astăzi o dovadă că este adevărată ?
21. Au încetat alte charisme?
22. Trebuie să vorbim în limbi acasă?
23. Se poate verifica vorbirea în limbi actuală?
24. Ce valoare au experiențele?
25. A vorbit Isus Cristos în limbi?

